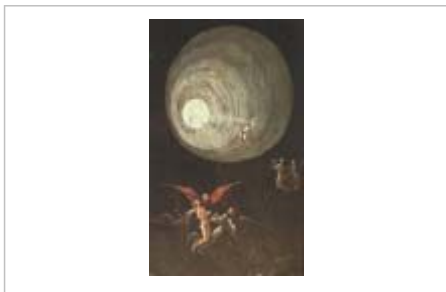

Милан Асадуров

Мистерии

Въведение

Вмъкнато от Хък Хогбен в осмото издание на „Мистерии“

30 декември 1997 г. *Вайкане на дракона Трифон пред някакъв килнат камък в Стоунхендж след незапамятна нощ в една от безбройните околни бирарии за туристи:*

Маmicата му, човекът е човек, защото е любопитен, а не горд, както е смятал онзи затъпял от комунизма приятел на стария Хогбен – Максим Горки. И само гладът принуждава нещастните хора да си пилеят времето с работа за мизерния къшей хляб. Някои глупаци си мислят, че трудът е превърнал маймуната в човек, ама истината е, че всяка работа за препитание превръща човекът в маймуна. Майната им!

А представяш ли си, Хък, как би изглеждал този наш прекрасен, малък свят, запилян по волята на баща ти на гъза на галактическата география, ако не трябваше да ядем поне веднъж на ден; ако истинският, единственият, водещият стимул в живота ни беше изконното любопитство на всяко разумно същество: защо сме се пръкнали на този свят и какво е това огромно Нещо (а всъщност Нищо!), което ни заобикаля?! Мистерия, братче, ще кажеш и ще бъдеш ужасно прав, ама... не съвсем. Защото най-голямата мистерия на този свят е тъкмо скапаният човек. Или по-точно онова, което е вътре в него. Не червата му, разбира се, нито пък бълвоча, дето постоянно се кандилка в тях, а онова, което е в главата му и което се появява в кратките мигове, когато човек е сит за храна и гладен за познание.

Божичко, а защо на мен никога не ми се случва да бъда сит за храна и познание?!

1. Стоунхендж

Аз съм холографен дракон, друг такъв няма в цялата вселена! Цели двеста години Хък Хогбен ме беше натирал вдън земя някъде из чеченските планини и през първите сто и петдесет от тях едва не умрях от скука. Добре, че по някое време се появиха късовълновите радиостанции и внезапно открих, че програмите им сами се пъхат в главите ми. Тогава разбрах какви гигантски пробойни в природната ми интелигентност е отворило краткото общуване с Хък. Животът взе да става поносим едва когато започнах да ловя без да искам и сателитните телевизионни канали. Най-хубавите са *Дискавъри*, *Евроспорт* и порнопрограмите, означени с XXX. Та, с една дума, покрай електронните медии, дето се разхождат като у дома из главите ми, станах нещо като крачеща енциклопедия и затова трябва да ми вярвате, че Стоунхендж не е никаква мистерия. Ама нали от 1956 г. насам тази прословута купчина камъни неизменно оглавява класацията за мистерии в специализираното издание на *Гинес*, някак си не върви да я пренебрегна.

Ако надникнете в Интернет на адрес <http://www.activemind.com/Mysterious/Topics/> пак ще попаднете на Стоунхендж. Същата работа е и в <http://www.mysteriousplaces.com/>. И още много други такива сайтове има, но аз вече се научих да филтрирам набезите им до клетите ми чутури, защото получавам ужасно главоболие. Та мисълта ми беше, че започвам със Стоунхендж, за да не чувам обвинения от рода на: тръгнал да ни разправя за разни мистерии, а заобикаля най-голямата официална мистерия на Земята?! Сигурно има нещо гнило в тази работа!

Няма! И скоро ще разберете защо.

Като всички останали мистерии и Стоунхендж отговаря на разни класически въпроси от рода на *кой, къде, кога, какво, как и защо* е надробил и сърбал, дето следователите обичат да ги задават, макар че им знаят отговорите. И аз ги знам, въпреки че не съм ченге. Ама вие не ги знаете, щом сте се зачели в тази книжка. Затова предлагам да започнем с на пръв поглед най-лесния въпрос.

Къде се намира Стоунхендж?

Веднага ще кажете: и баба знае, че е на осем мили северно от Солсбъри в английското графство Уилтшър. Да, ама днес! А когато са го градили, наоколо е нямало помен нито от Солсбъри, нито от графове (дори и английски!). Тъй че, при цялото ми уважение към *Енциклопедия Британика*

в този случай ви препоръчвам да не ѝ вярвате. Едно е сигурно само. И по онова време наблизко си течала река Ейвън, както и да се е казвала тогава. Та, значи, верният отговор е: *Стоунхендж се намира на голо поле, на три километра от река Ейвън в (днешна!) Южна Англия*. Така! Мисля, че вече стъпихме на по-здрава почва. Да видим сега:

Кога е строен Стоунхендж?

По-видните изследователи спорят по този въпрос – става дума за някакви си 200–300 години!, – но тъй като веднъж пренебрегнахме *Енциклопедия Британика*, нека този път се отнесем с подобаващо уважение към това иначе престижно издание (особено във варианта му на компактдиск!) Та според *Енциклопедия Британика* първият градеж (Стоунхендж I) е наченат около 3100 г. пр. Хр. и мегалитното съоръжение е използвано в продължение на 500 години. Сетне още половин хилядолетие никой не се докосва до него. И, хоп!, в 2100 г. пак преди Христа започва основен ремонт (Стоунхендж II). А само след стотина години някой пак се захваща да обновява този пуст интериор (Стоунхендж III) и работата продължава чак до 1500 г. пр. Хр. Доста съмнителна работа, нали? Досуш като че ли някой подобно на Хък Хогбен е живял хиляда и шестстотин години на белия свят с досадна съпруга като моята Церберина, дето постоянно ми натяква да завърши най-сетне този прословут ремонт на къщата ни. Отначало и аз така си помислих. Но няма страшно. Нещата полека-лека ще започнат да си идват на мястото, когато си отговорим на въпроса:

Какво всъщност е построено?

В мига, щом за пръв път зърнах архитектурната скица на Стоунхендж I в *Енциклопедия Британика*, ми хрумна, че прилича на тиган. Хък тутакси възрази, че на ненаситния ми търбух постоянно му се привиждат омлети от щраусови яйца. Къде си виждал тиган, осяян с 56 дупки, бе, гладнико, рече Хък! Че нали през тях яйцата мигом ще изтекат! Тогава размислих и реших, че по-скоро е сито за прецеждане на макарони. Доста гигантско сито с диаметър 98 метра и почти двуметрови дупки!, ще кажете, и ще бъдете прави. Що за макарони трябва да

са яли древните?! Освен ако не са били прегладнели дракони? Но аз съм сигурен, че от три хиляди години насам на Земята не е останал и пукнат дракон, ако не броя себе си, разбира се, но аз не си падам по макароните и останалите вегетариански буламачи, които Хък много обича да готви, така че тази версия отпада. И въпреки това според мен двуметровият насип от вътрешната страна на кръга добре се вписва във версията за тигана-сито, но в такъв случай за какво служи широкият цели шест метра ров отвъд него? За отводнителна канавка, естествено, подхвърли Хък! Пък и строителите са взели оттам материала за насипа и двете могили. (Не му обърнах внимание!) И накрая при дръжката на тигана-сито насипът е прекъснат и оформен като вход, а на 30 метра от него са поставени два големи, необработени сарсенови блока. Що за чудо е този сарсен ще видим след малко. Но и без него работата е бая объркана, нали?

Я да видим обаче какво ще излезе, ако вземем, че отсеем плявата: *Стоунхендж I е кръгла площадка с две могили и 56 дупки по периферията, оградени с насип, а пред входа се издигат два големи камъка.* Това е то! Сега изглежда доста по-смислено. Само след 1000 години обаче площадката вече не прилича на себе си. В Стоунхендж II дупките са

запълнени и в центъра на кръга се появяват 80 четирилонни синьокамени колони (не от „син камък“, с който се пръскат лозята, а от природно синята скала долерит!). Част от тях са подредени в два концентрични полумесеца, отворени по посока на северната могила, а други са разпръснати по периферията и по оста на входа, оформен вече като път. Ама и в този по-представителен вид Стоунхендж се запазва само стотина години. После някой не харесва сините камъни и ги разкарва, като връща модата на 40–50-тонните сарсенови блокове. В центъра на Стоунхендж III неочаквано се пръкват пет каменни порти, оградени с импозантна покрита колонада, около която отново са изкопани дупки, подредени в два концентрични кръга.

Вече започвате да се досещате, нали? Но преди да видим дали наистина става дума за възстановяване на първоначалното предназначение на обекта, нека да отхвърлим въпроса:

Как е съграден Стоунхендж?

Ще подмина с презрителна усмивка предположението на дълбокоуважаемия Ерих фон Деникен, че Стоунхендж е дело на извънземните, докато не го докаже. Повече хляб има (дали всички дракони огладняват като мен, когато пишат?!) във версията на откривателя на 56-те дупки Джон Обри, който още през XVII в. предполага, че става дума за друидско светилище. Келтската секта на друидите по-късно може и да е ползвала изоставеното съоръжение за нейните си обреди, но със сигурност не го е строила в 3100 г. пр. Хр., защото по него време е нямало и помен от нея. Бащата на Хък, старият Хогбен, е категоричен по този въпрос. А за някои работи човек наистина може да му вярва, защото той е създал материалната вселена. Но все пак от тази версия си заслужава да запомните думата светилище.

Логична и красива, но трудно доказуема е догадката на Ричард Муни, че си имаме работа с културен феномен (акумулатор, календар, алманах, обсерватория) на отдавна изчезнала свръхцивилизация. Според мнозина от неговите последователи става дума за народа на Атлантида. За съжаление при анализа на тази хипотеза не можем да разчитаме на стария Хогбен, защото той презира хората и е убеден, че нито една човешка култура на Земята не е достигала равнището на свръхцивилизация.

Общо взето обаче, всички предположения за предназначението на

Стоунхендж почти напълно игнорират първоначалния му вид, дето го оприличихме на сито за прецеждане на гигантски макарони. А всъщност там е разковничето!

Разбрах го едва когато една прекрасна сутрин на белия коралов плаж пред пещерата на Таоа на остров Фату Хива спипах Хък Хогбен да записва в дневника си как сънувал, че Стоунхендж е първата игрална рулетка на Земята. Докато лявата ми глава надничаше зад рамото му, дясната я напуши такъв смях, че Хък изрева:

– Не се смей бе двуглав изрод! Сънят ми си беше съвсем реалистичен. И при това цветен!

Кой знае защо Хък си е навил на пръста, че всички нормални холографни дракони са триглави, и откакто съм се пръкнал изпод ръцете му с две глави, има комплекс, че е създал изрод. Сега ясно ли ви е защо Хък Хогбен си води таен дневник? Забелязал съм, че само комплексиращите хора неистово се стремят да увековечават дните си.

Из дневника¹ на Хък Хогбен:

29 декември 1996 г. Снощи сънувах, че Стоунхендж е древно светилище на Великата игра на вселената, която на Земята естествено е свързана с лятното слънцестоене. Играчите от моя сън с нетърпение очакваха слънцето да се скрие зад прословутия Камък пета на входа на Стоунхендж, та крупнето най-сетне да изстреля с катапулта топчето по наклона на насипа. Тръпнещите от хазартна възбуда хомо луденс стояха пред дупките, на които са заложили, с надеждата да ударят джакпота, а тълпата от сеирджии отвъд рова неистово ревеше в очакване загубилите да изгрят на кладите пред дупките.

Сума векове и джорданобруновци се изнизаха в съня ми, докато в един момент на играещите хора не им остана нищо за залагане. И Стоунхендж I беше изоставен. Но понеже играта е най-добрата храна за ума, след петстотин години хомо луденс измислиха максиголфа... И започнаха стогодишните мъки по пренасянето на долорита и оформянето на синьокаменните колони. Мнозина играчи обаче се изхитриха и на път за находището пълнеха

1. В първото издание на *Мистерии* драконът Трифон публикува извадки от дневника на Хък Хогбен без негово знание и, естествено!, лишени от контекста. Във всички издания след осмото са включени коментарите на Хък Хогбен по този повод, случайно открити по белите полета на един антикварен екземпляр от 2006 г. *Бележка на издателя.*

лодките със стока. Пък и на връщане от онова място, което днес се нарича Уелс, не бяха с празни ръце. Така, докато построят новото игрище за голф Стоунхендж II, хомо луденс пак забогатяха от „куфарната“ търговия. Тогава изхвърлиха сините камъни и побързаха да възобновят в доста по-представителен вид игралната рулетка Стоунхендж III.

Новото казино процъфтяваше цели петстотин години. Дори бяха изградени ложи за по-знатните зяпачи, които си чакаха реда да играят, докато фалиралите играчи на британските острови не измислиха футбола... И тук сънят ми свърши.

Тъй че за мен Стоунхендж не е никаква мистерия. А дали един сън може да послужи като доказателство, оставям да прецените сами. (Вж. Сънят на Кольридж)

2. Сънят на Колъридж

На времето от една емисия на *Радио Москва* само за чужбина (защото на руснаците не им се полага да знаят такива неща!) научих, че Менделеев дълго се мъчил да подреди химическите елементи, денем и нощем се потил горкичкият, докато най-сетне една вечер *Таблицата на Менделеев* просто не му се присънила готова. В личната библиотека на Хък обаче открих друг, много по-фрапиращ случай, описан от неговия покоен приятел Хорхе Луис Борхес. Та според Борхес в една прекрасна лятна нощ на 1797 г. на английския поет Самюъл Тейлър Колъридж му се присънили не просто някакви си стотина-двеста латински букви и арабски числа, подредени в таблица, а цели петдесет и няколко, при това римувани!, неравносрични стиха с изящна мелодичност! По-точно в съня му стиховете били над триста и на сутринта той побързал да седне да ги запише, но някаква прелъстителна дама го секнала рано-рано... (Нали знаете как стават тия работи!)

След ненадейното и много вълнуващо посещение продължението просто изфирявало от главата на Колъридж и той публикувал само познатия ни лирически фрагмент от знаменитата поема *Кублай хан*. Макар и в откъслечен вид, мнозина мастити критици и до ден днешен смятат съхранените стихове от съня на Колъридж за най-съвършения образец на музиката на английския език.

По времето на Колъридж и цели 155 години след това, този сън се броял за голяма мистерия. Който е чел Борхес, обаче знае, че през 1952 г. именно най-великият аржентинец, както обича да го титулува Хък, с лекота я разгада в своите *Нови разследвания*. Но истината е, че тази мистерия престанала да бъде мистерия още в 1836 г., ала тогава Хък не се усетил. Имен-

но в 1836 г., докато се шляел из Париж, нехайки за моята участ в далечната дива Чечня, където просто ме бе изоставил на произвола на съдбата², Хък Хогбен публикувал първия на Запад превод на една от

многого *Всеобщии истории*, от които направо бъка в персийската литература. Става дума за *Кратко изложение на Истории* от Рашидеддин, съчинено в XIV век. И знаете ли какво може да прочете човек на една от страниците: „*На изток от Чжунду Кублай хан издигнал дворец по план, който видял насън и съхранил в паметта си.*“

Ха сега де! В XIII в. внукът на Чингис хан сяда на престола на китайския император и първата му работа е да построи дворец, който е видял насън, а в XVIII в. един английски поет, който изобщо няма хабер, че това творение е вдъхновено от съновидение, защото не знае нито монголски, нито китайски, за персийските диалекти (на които Хък е вещ познавач!) пък да не говорим, сънува поема за същия този мистериозен дворец на изток от Чжунду.

Песимистите, разсъждава Борхес, ще рекат, че историята на двата съня е просто съвпадение, рисунък, породен от случайността. Скептиците ще отсекаат, че поетът е знаел за съня на императора, но си е траел, за да оправдае фрагментарността на поемата пред редактора си. По-разсъдливите просто ще приемат, че след разрушаването на двореца душата на хана е проникнала в душата на поета, за да възстанови той двореца с думи, по-трайни и от мрамора, и от метала. Но така или иначе ми се налага да призная, че в сходството на сънищата има някакъв скрит смисъл, а защо не и замисъл?

Чий обаче?!

Докато странстват из азиатските степи, в 1691 г. Хък Хогбен и отец Жербийон от Христовото войнство установяват, че от двореца на Кублай хан са останали само развалини; от поемата на Кольридж, както вече знаем, пък са останали едва петдесет стиха. Може би веригата от сънища не е стигнала своя край? Дали един още неразкрит на хората и драконите първообраз, един вечен обект не прониква постепенно от Нищото в нашия свят. Първата му изява е дворецът, втората – поемата и ключът към този странник от вечността навярно е в последния сън.

Едно е сигурно. Добре, че Хък е пропуснал да развенчае мистерията със съня на Кольридж още в 1836 г., защото Борхес никога нямаше да приеме своите *Нови разследвания*.

2. Драконът Трифон постоянно се стреми да поддържа легендата, че през 1806 г. съм го изоставил без да ми мигне око в онази пещера в Чечня. Истината обаче е, че щом шоупрограмата в планината се провали, просто го изключих, за да чака по-добри времена за бизнеса. В края на XX в. обаче стана ясно, че по някакъв мистериозен начин той успял сам да задейства захранването си и, понеже по онова време то не беше преносимо, горкичкият получи комплекс за изоставено дете. *Коментар на Хък Хогбен.*

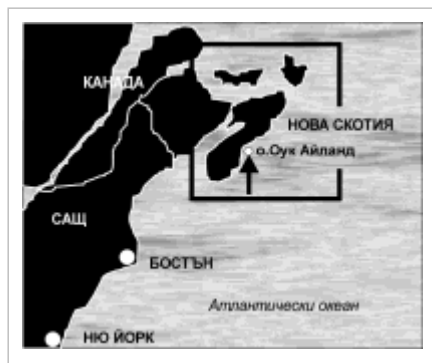
3. Съкровището от Оук Айланд

Из дневника на Хък Хогбен:

23 май 1701 г. Уилям Кид е най-злощастният пират на този свят! Днес го обесиха мърщина, защото той всъщност не е никакъв пират, а най-обикновен капер. Спомням си, че се бе заселил в Ню Йорк, когато английската короната го нае в 1696 г. да се справи с истинския пират Джон Ейвъри. Същият онзи нагъл нехранимайко, дето по онова време плячкосваше всичко, що плава в Индийския океан, и веднъж дори се опита и мен да обере. Каперската грамота даде на Кид право да пленява кораби и имущество, принадлежащи на френския крал и неговите поданици. И той се справи отлично със задачата до деня, в който част от екипажа му се разбунтува и се присъедини към пирата Халифорд. Кид ми разказа как на път за дома узнал на един от Карибските острови, че е обявен за пират. След като закопал за всеки случай на остров Гардинър значителна част от завоюваното в честните морски битки с французите, уверен в невинността си, той пристигна в Ню Йорк, нае ме за адвокат и се яви пред английския губернатор, но се оказа, че всички документи за законната му дейност мистериозно са изчезнали. Зложелателите му тутакси дадоха под клетва лъжливи показания в съда и така се роди легендата за кръвожадния пират Кид и неговите несметни богатства. Кид бе натирен от колониалните власти в Лондон, където бе осъден по бързата процедура и днес го обесиха. Бог да го прости!

Отдавна мечтаех да се докопам до дневника на Хък Хогбен, за да открия истината за моето раждане. И един хубав, слънчев ден, когато Хък замина за Речния свят да навести покойните си приятели, най-сетне щастието ми се усмихна. Грабнах първата попаднала ми тетрадка и, щом прочетох този откъс, ми стана толкова мъчно за пирата Кид, че мигом се захванах да търся съкровището. Ама историята се оказа бая заплетена. Естествено, остров Гардинър отдавна беше ошушкан, но затова пък частното ми разследване из миналото на Нова Скотия ми предложи много пикантна храна за ума.

Откритието

През 1795 г. любознателният хлапак Даниъл Макгинис безгрижно се разхождал по Оук Айланд (Острова на дъба), едно от 350-те островчета в залива Махон, на четири мили срещу родния му град Честър в канадската провинция Нова Скотия и само на някакви си 630 мили североизточно от Ню Йорк – градът, където според Хък англичаните изяли главата на капитан Кид. Денят бил прекрасен, очите на хлапето

щъкали и късметът го споходил. То се натъкнало на любопитна вдлъбнатина в земята. Над нея се издигал червен дъб с подкастрен клон, на който висял стар корабен скрипец, сякаш някой спуснал нещо ценно в кладенец и сетне затрупал шахтата. И тъй като в Нова Скотия отдавна се ширели слухове, че несметните богатства на злощастния капитан Кид са пренесени от остров Гардинър и са заровени на някой от хилядите необитаеми острови около Халифакс, той решил да се върне на Оук Айланд с приятелите си, за да изследват по-обстойно ямата с парите.

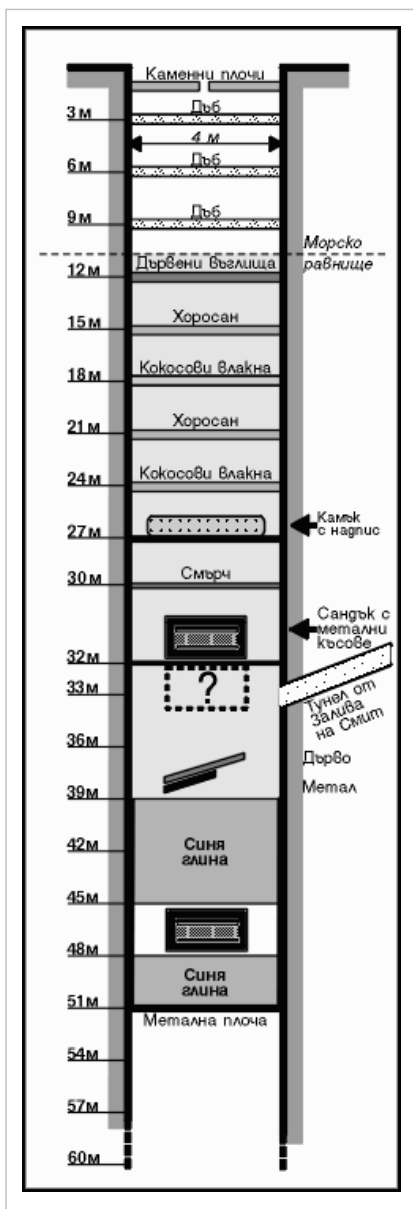

В продължение на няколко дни Даниъл Макгинис, Джон Смит и Антъни Вон разкопавали странната шахта с диаметър четири метра, която вече наричали помежду си Златния кладенец и очите им все повече заприличвали на палачинки. Само на метър под повърхността те попаднали на каменен похлупак!

На третия метър пък се натъкнали на платформа от дъбови греди, здраво вкопана в стените на шахтата. Силите им се изчерпали, когато до деветия метър се сблъскали с още две дъбови платформи. За тази работа била нужна специална подготовка! И кой знае колко време щяло да мине, докато я придобият, ако внезапно не се сдобили с нов приятел.

Из дневника на Хък Хогбен:

2 април 1804 г. С Даниъл, Джон и Антъни учредихме първата концесия за търсене на съкровища на Оук Айланд Онзлоу Къмпани. Бързо достигнахме старата копа от девет метра и продължихме надолу. До 26-ия метър монотонното редуване на отколешните им познайници, дъбовите платформи, се разнообразяваше единствено от дебелите до петя пластове дървени въглища, хоросан и кокосови влакна. На 27-ия метър обаче съдбата ни се усмихва. Попаднахме на плосък камък с издълбана

криптограма! Ама изобщо не си губихме времето да разчитаме тая абракадабра, защото вече сме сигурни, че съкровището е наблизо.

79X041 7504 40100 4811
41000X 04X1010 07 44011

5 април 1804 г. Следващата платформа е от смърчови колове – новост, която съвсем ни замайва главите! Но тъй като се бе стъмнило, успяхме само да опипаме дъното с коловете и стана ясно, че сме стигнали до нова преграда!

Капнали сме от умора и заспиваме с мисълта какво ли има под нея?...

6 април 1804 г. През нощта в шахтата започнала да се просмуква вода и на сутринта с ужас открихме, че кладенецът е наводнен до 10-ия метър!

9 април 1804 г. Тутакси наехме единствената водна помпа в околностите на залива Махоун, но тя не само че не ни свърши никаква работа, но отгоре на всичко се счупи... Жалко, че трябва да тръгвам. Налага се да прелетя над половината Тихи океан, за да се върна на кораба „Надежда“, защото на 7 май с Иван Фьодорович Крузенщерн пак ще откриваме Нуку Хива и не искам да пропусна това знаменателно събитие...

2 май 1805 г. Докато Иван Фьодорович плава към Сахалин, прескочих до Оак Айланд. С Даниъл решихме да сменим тактиката и прокопахме нова шахта, паралелна на първата. Задачата е по силите ни, защото макар ямата да е дълбока едва ли не колкото Кьолнската катедра, дълбаем варовик, гипс и пясъчник.

13 май 1805 г. Щом стигнахме до 33-я метър, побързахме да издълбаем хоризонтален тунел към Златния кладенец и мигом попаднахме в капана – водата нахлу с такава сила в новата шахта, че едва се спасихме. Връщам се на кораба, защото утре Иван Фьодорович пристига на Сахалин и сигурно ще ме потърси.

Капанът

Божичко, какви глупаци! А Хък постоянно ми натяква, че аз съм вършел глупости. Та на тия идиоти изобщо не им направило впечатление, че нивото на водата в Златния кладенец подозрително точно съвпада с морското равнище. (Вж. схемата на Златния кладенец, която съм

направил по: <http://www.activemind.com/Mysterious/Oak/story.htm>, но май на този адрес вече няма никой?!) Като отпушили „ямата с парите“, капанът щракнал и специалният защитен тунел, прокаран от мистериозните строители до Залива на Смит, наводнил една след друга и двете шахти. А морето било само на 150 метра от Златния кладенец! И този капан бил само малка част от заплетения план на стария Хогбен да попечи на непосветените да се доберат до тайната на Оук Айланд.

Ала Хък го разбрал много късно. Изобщо разкъсван между околосветското плаване с Крузенщерн и проучването на Златния кладенец по него време Хък извършил толкова много глупости, че спокойно можем да обявим това негово начинание за най-неуспешното в живота му³. Изглежда господ предварително го наказал, загдето на следващата година ме създал и тутакси ме изоставил⁴.

Труро Къмпани

Новата компания, призвана да открие съкровището, носи името на съседния град в Нова Скотия, откъдето са поредните иманяри. От някогашната Онзлоу Къмпани в нея се включва само Антъни Вон – вече на почтена възраст (64-годишен!).

След доста дълга подготовка втората вълна от търсачи на силни усещания се изсипва на острова в 1849 г., за да установи, че стените на Златния кладенец отдавна са се срутили. Само за две седмици екипът от наемни миньори отново достига на дълбочина 26 метра и... кладенецът пак започва да се пълни с вода. Тутакси започват яростно да я изпомпват, но естествено не могат да се справят с целия Атлантически океан. Тогава новите съдружници изваждат от ръкава последния коз: монтират над шахтата сонда. Дълго рових в архивите на Хък и накрая открих писмения отчет на Дж. Макколи, един от собствениците на Труро Къмпани, за последвалите събития:

„След като премина през платформата, която при проверката се оказа от смърч и бе дебела около 13 см, сондата

3. Как ли не си е прехапал дългите езици драконът, когато е написал тази оценка. Защото обикновено, когато се сблъска с някоя шуротия на баща ми, Трифончо първо се напикава от страх и едва след това се опитва да раздвижи ленивия си ум. *Коментар на Хък Хогбен.*

4. Вече споменах за комплексите на дракона, който изглежда съвсем се изживява като изоставено дете от роман на Дикенс. *Коментар на Хък Хогбен.*

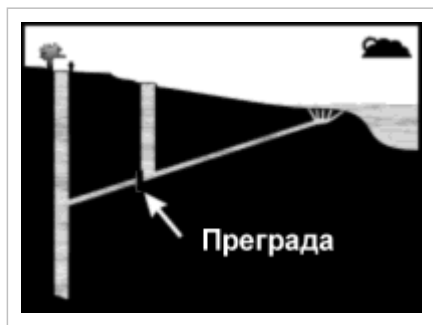
пропадна 30 см и след това премина през дъбова дъска, дебела 13 см, сетне премина през 56 см метални късове, но свредлото не донесе нищо горе, което би говорило за съществуването на съкровище, ако не се смятат три халки от старинна верижка за часовник. По-нататък сондата премина през 20 см дъб, който ние взехме за дъно на първия сандък и капак на втория; след това отново през 56 см метал, както по-рано, сетне през 10 см дъб и 15 см смърч, а накрая сондата премина през двуметров пласт глина, без да срещне никакви прегради.“

Естествено, в отчета на Макколи мерките са в дюйове и футове, но не това е важно, а трите халки, за които дискретно не става дума от какво са направени! Тези три халки бързо изчезват и разследването ми показва, че сладкият спомен за тях периодично се появява вече 150 години. И в зависимост от скептицизма или въодушевлението на изследователите материалът, от който са изработени, се кандилка из Менделеевата таблица от медна тел до злато?!

С Труро Къмпани е свързана и друга любопитна подробност. По време на един от първите сондажи, ръководени от техника Джеймс Питблейдо, един миньор забелязва как той отлепя нещо от наклепаното с глина свредло. На искането да покаже намерения предмет техникът отговаря, че ще представи находката на Общото събрание на директорите. Ала Питблейдо не само че не се появява на това събрание, но изчезва от острова. По-късно се появява на континента и се свързва с могъщ предприемач, който веднага залива всички с щедри предложения да закупи големи участъци от Оук Айланд. Разбира се, не му се отдава, защото вече е плъзнала мълвата, че по сондата е полепнал... едър брилянт!

Търсачите на съкровища от Труро Къмпани се завръщат на острова в 1850 г. с „нов“ план: да прокопаят още една паралелна шахта (№ 3)! И пак повтарят грешката на Хък. Отново прокопават хоризонтален тунел и... отново настъпва потоп. Миньорите едва се спасяват от удавяне. Някой дори се нагълтва с вода и чак тогава забелязват, че е солена! Шахтата със съкровищата е свързана с морето! И когато най-после се сещат да изследват брега при Залива на Смит, се натъкват на ново изумително откритие.

Искусственият плаж

След като разчистват едно-метров пласт от пясък и чакъл, работниците попадат на петсантиметров слой кокосови влакна, а под него – на два пъти по-мощен пласт кафяви водорасли. При това крайбрежната ивица под водораслите е павирана с плоски камъни досущ като градски площад!

Оказва се, че проектантът на Златния кладенец е създал истинска дренажна система. И тя обхваща целия 45-метров плаж! По време на прилива кокосовите влакна и водораслите обилно се просмукват с морска вода, като същевременно филтрират тинята и пясъка. А при отлива те я отдават в разперена като човешки пръсти система от дренажни канали, съединени със Златния кладенец чрез 150-метров подземен тунел. По-късно, когато откриват този тунел, става ясно, че и той е грижливо изграден. Височината му е повече от метър, ширината е 75 см, а стените му са облицовани с гладки камъни!

Естествено при първия голям отлив иманярите от Труро тутакси издигат насип на плажната ивица. Обнадеждава ги и фактът, че междувременно откриват останките на стар вал. Приливът обаче е необичайно висок и помита рехавата им преграда. Следващите действия на Труро Къмпани приличат досущ на налудничави деяния на обезумял човек. Прокопани са три нови шахти (№ 4, 5 и 6) и поредната хоризонтална галерия! Макар този път замисълът да е по-хитър – съдружниците в Труро Къмпани смятат да прекъснат Тунела от Залива на Смит и да отбият водата в новата шахта, т.е. да извадят Златния кладенец от системата на скачените съдове, – за всеобщо изумление планът им пак се проваля.

Труро Къмпани се завръща на Оук Айланд чак в 1859 г. с нови сили и нови пари. Отново копаят шахти и тунели, докарват на острова и парни помпи. Шейсет и трима души и тридесет коня неуморно изпомпват... морето. Земята около Златният кладенец заприличва на решето, парите свършват и компанията прекратява съществуването си.

Подозрението

И до днес обаче в Нова Скотия има хора, които са убедени, че през 1860 г. Труро Къмпани не фалира, а съдружниците в нея просто успяват да откъснат съкровището от Златния кладенец. Мълвата твърди, че една вечер работниците все пак съумяват да преградят Тунела от Залива на Смит, изпомпват водата от кладенеца и се връщат с лодките на континента. Когато на следващото утро идват на работа обаче, не заварват никого на острова. Съдружниците са натоварили целия инвентар на кораба и са се пръждосали. Тъй като предварително им било заплатено, работниците нямат причина да се оплакват, но остават с чувството, че са измамани. Напълно по силите на петимата здрави директори на Труро Къмпани е (макар и в джентълменски костюми!) да се пхнат във временно отводнения Златен кладенец и да вдигнат съкровището на повърхността. Та нали сондирането показало, че всеки сандък е висок не повече от 76 см! Естествено на мен ми беше много по-лесно да разбера какво точно е станало.

Из дневника на Хък Хогбен:

5 април 1860 г. След като спазих най-точно напътствията, днес най-сетне успях да измъкна сейфа от Златния кладенец на Оук Айланд. Под него обаче остана още един сандък, за който чичо ми кой знае защо не спомена нищо в писмото си. Но за сейфа той се оказа прав. Изобщо не можах да го отворя. Беше ме предупредил, че няма смисъл да опитвам, но не устоях на изкушението. Ако баща ми разбере какво съм направил, сигурно ще ме убие. На ония отчаяни иманяри от Труро къмпани пък подхвърлих друг сандък, пълен с жълтици и лесно ги убедих да прекратят разкопките...

Оук Айланд Асосиейшън

Повечето местни жители обаче изобщо не желаят да повярват, че пришълците от Труро са задигнали съкровището под носа им, и след година възниква... Оук Айланд Асосиейшън. Първата работа на ентузиастите е добре да разчистят Златния кладенец. Планът за отводняването му пък включва прокопаването на две нови шахти около него. После ги свързват с галерия. Целта си е все същата: да прекъснат Тунела от

Залива на Смит, да разрушат съществуващата система от скачени съдове и на нейно място да изградят нова. Но Златният кладенец е като омагьосан! И този път само обедната почивка спасява работниците. Кладенецът се срутва, галерията е затрупана, а преградата, крепяща съкровището, пропада вдън земя.

Следващите шахти никнат като гъби (номерата им стават двуцифрени!) и накрая парите на Оук Айланд Асосиейшън свършват.

Срутеният кладенец

През следващите няколко години различни компании си опитват щастието, но резултатът е един и същ: нови нахалос прокопани шахти и нови диги, разрушени от прилива...

В 1893 г. Фред Блеър основава Оук Айланд Трежър Къмпани и подновява търсенето на бленуваното съкровище. Този път надеждата се крепи на открития в 1878 г. на около стотина метра от Златния кладенец стар, срутен негов близък, който вероятно е служил за вентилационен отвор на строителите на Тунела от Залива на Смит. Когато започват да го разчистват обаче, той също се наводнява.

Усилията отново се насочват към Златния кладенец. През 1897 г. той е разчистен до 33-я метър и най-после е разкрит входът на Тунела от Залива на Смит. Обаче опитът да бъде трайно запушен пропада и кладенецът отново започва да се пълни с вода. Тогава решават да взривят с динамит тунела и по този начин да блокират притока на вода от залива. Пробити са пет отвора. Следват шумотевица, прах... и водата шурва в Златния кладенец с небивала сила?!

На Фред Блеър не му остава нищо друго освен с помощта на сондата да види какво се опитва да скрие водата.

Циментовото хранилище

На 36 метра тя попада на дърво, на 38 метра – на метал, а след 39-ия метър са открити два дебели водонепроницаеми пласта синя глина, запечатани с хоросан. Главната находка е именно между тях. Своеобразният циментов трезор е висок цели два метра и стените му са дебели по 18 см. Вътре в него сондата първо се натъква на дърво, а след около педя празно място – на непозната субстанция. Следва някакъв мек

метал, близо метър по-твърди метални късове и пак мек метал.

Когато сондата прониква за втори път в циментовото хранилище, мистерията само се задълбочава, защото по нея полепва парченце пергамент от агнешка кожа, върху която личат символите „wi“, „ui“ или „vi“.

Убедени повече от всякога, че съкровището е на дъното на Златния кладенец и чака само тях, хората на Блеър започват като луди да копаят нови шахти. И всичките се наводняват...

Изобщо цели двеста години иманярите на Оук Айланд повече копаят, отколкото мислят, и накрая се налага да псуват омагьосания кладенец.

Вторият тунел

През май 1899 г. най-сетне става ясно, че проклетата магия не е никаква магия. Просто с присъщото му садистично чувство за хумор строителят на тайника – старият Хогбен – се погрижил той са се наводнява и от втори тунел, прокопан от Залива на южния бряг! Единствената любопитна подробност през следващите трийсет години е, че по време на една лятна ваканция Хък довежда на острова бъдещият 32-ри президент на САЩ Франклин Делано Рузвелт и докато се прави, че търси съкровището, се сприятелява с него.

Из дневника на Хък Хогбен:

15 юли 1929 г. Вече съм сигурен какво съдържа още тайника на Оук Айланд, но ако измъкна на бял свят ръкописите на Шекспир, баща ми тутакси ще разбере, че съм се е докопал до неговия сандък и тогава няма да ми се размине. Интересно за какво ли му беше сандъка на онзи, дете се представяше на чичо ми, но все избягваше да се срещнем лично и се свързваше с мен чрез посредници? Е, човекът си плати, негова работа... Търсенето на „съкровището“ вече се е превърнало в истинска индустрия и е време да подхвърля някои нови загадки на иманярите...

Каменните фрагменти

През 1936 г., докато Гилбърт Хадън и ветеранът Фред Блеър почистват някои от старите шахти на острова, Хадън прави две открития далеч от Златния кладенец. Първото е фрагмент от камък с криптограма, подобна на онази, която Хък и приятелите му намират в кладенеца на дълбочина 27 метра.

Второто откритие е не по-малко любопитно. В Залива на Смит Хадън се натъква на няколко стари талпи, които явно са част от по-голяма конструкция. И най-интересното в тях е, че са свързани с дървени щифтове.

През 1938 г. и Ъруин Хамилтън прави няколко проучвателни сондажа, при които намира камъни и чакъл в Златния кладенец на дълбочина 57 метра. Според него те не са типични за острова и са донесени отвън. При сондирането на друга стара шахта пък той открива дъб на дълбочина 53 метра – много под естествения варовик.

През 1959 г. Боб Рестол пък намира в Залива на Смит камък с надпис „1704“⁵. Макар мнозина да смятат, че той му е подхвърлен от някой шегаджия (в дневника на Хък не открих нищо по този въпрос?!), чак до смъртта си Рестол е убеден, че камъкът е част от тайнствената първоначална конструкция. За нещастие през 1965 г. Боб Рестол, сина му и двама работници се задушават в Златния кладенец вероятно от газовете на генератора. Щафетата е поета от адаша му Боб Дънфийлд, който безуспешно се опитва да реши проблема с булдозери и кранове. Той заприщва Залива на Смит и се опитва да прокопае в южния край на острова отводнителна траншея към една стара шахта, за която предполага, че е вентилационният отвор на втория тунел.

Подземната пещера

Главната заслуга на Дънфийлд обаче е, че доказва съществуването на естествена подземна пещера под Златния кладенец, за която се заговаря още през 1955 г. Сондата на Дънфийлд открива 60-сантиметров варовиков пласт на дълбочина 52 метра, под който има 12-метрова кухня

5. Защото не съм аз. *Коментар на Хък Хогбен.*

със скалисто дъно.

Трайтън Алайънс

Последният изследовател на Оук Айланд през XX в. Даниъл Бланкншип работи на острова от 1965 г. Първоначално той се захваща с шахтата, открита от Дънфийлд, и установява, че тя продължава и под 15-ия метър. През 1966 г. Бланкншип открива кован гвоздей и халка на дълбочина 18 метра, а на 27-ия метър попада на част от пропадналия оригинален тунел към южния бряг. На следващата година той намира там и ножица от ковано желязо, изработена по всяка вероятност в Мексико около 1700 г. Веднъж случайно се натъкнах на абсолютно същия екземпляр в колекцията на Хък и се убедих, че той продължава да се шегува с иманярите от Оук Айланд.

Обнадежен Бланкншип създава Трайтън Алайънс, за да продължи изследванията. И докато работят в залива на Смит новите съдружници откриват няколко талпи, дебели по 60 см и дълги до 20 метра. Равномерно, през около метър, на тях са издълбани римски цифри и тук-таме се срещат дървени щифтове. Тъй като радиовъглеродният анализ ги датира на около 250 години, те предполагат, че са се натъкнали на части от оригиналното хидротехническо съоръжение (може би кесон?), което са използвали първостроителите на Златния кладенец.

В западния край на Оук Айланд също са намерени части от дървена конструкция, скрепени с ковани гвоздеи, а на триметрова дълбочина – и чифт кожени обувки.

Сондажният кладенец 10-X

Последните удивителни открития са направени от екипа на Трайтън Алайънс през 1976 г. По време на сондирането на 50-ина метра от Златния кладенец хората на Бланкншип попадат на изкуствени каверни. Изображенията, които камерата доставя от дълбочина около 70 метра, обаче надминават всички очаквания. В началото сякаш някакви ръце плуват в мътилката, после се мяркат подобия на три сандъка и накрая се появява нещо, ужасно приличащо на човешко тяло! Бланкншип тутакси решава да изпрати долу водолази, за да видят що за чудовища има в пещерата. Направени са няколко опита, но силното течение и почти

нулевата видимост не позволяват на водолазите да открият нещо ново.

Скоро след това кладенецът се срутва от само себе си и повече не е правен опит да бъде отварян.

Из дневника на Хък Хогбен:

23 септември 1976 г. След като водолазите на Бланкншип едва не ме спипаха на местопрестъплението, съборих кладенеца и сложих точка на историята със съкровището на Оук Айланд.

Кажете ми сега как да не уважавам единствения си родител, като е по-голям гадняр дори от мен, ама винаги се прави на света вода ненапита! Светът, наричан *Втората библиотека*, и неговите смахнати жители, тленните герои от литературата и изкуството на Земята, явно са създадени от чичото на Хък по технологията за материализиране на стария Хогбен, скрита в сандъка на Оук Айланд. С оригиналите на Шекспир обаче работата е мътна. Неведнъж съм питал Хък дали те са писани от Франсис Бейкн и затова са били скрити в тайника на Златния кладенец, ама кучето си мълчи. Дума не обелва мръсникът му с мръсник! Само когато се напие се вайка, че най-голямата му грешка в живота била, че не успял приживе да се сприятели с Шекспир, защото по него време гонил михаля с Хенри Хъдзън, което на човешки език означава, че двамата глупаци търсели Северозападния път към Индия през Северния полюс. Но истината е съвсем друга! Всъщност Хък мрази да му напомнят, че докато Шекспир поставял *Хамлет* на сцената моят дълбокоуважаван родител бил твърде зает заедно със сър Джон Харингтън да изобретяват тоалетното казанче⁶...

6. Този път драконът Трифон прекалява:

1. Никога не съм твърдял, че Франсис Бейкн е писал произведенията на Шекспир. Наистина имаше нещо съмнително във факта, че старият Бил не ми направи особено впечатление на времето, но съвременниците по традиция не само че никога не оценяват по достойнство гениите в своите редици, но много често направо ги низвергват.
2. За 1300 години само три пъти съм се напивал до козирката все заради жени и в два от случаите драконът Трифон все още не съществуваше дори в мислите ми.
3. С Хъдзън не сме гонили михаля, а търсехме друг морски транспортен коридор към Индия, конкурентен на португалския, защото турците бяха препречили единствения естествен път по суша.
4. Винаги съм се гордял, че съм един от изобретателите на тоалетното казанче. *Коментар на Хък Хогбен.*

4. Снежният човек

След като се запозна с частното ми разследване на историята за Съкровището от Оук Айланд, Хък толкова силно се впечатли от изследователския ми дух, че тутакси се съгласи да основем фондация за изследване на тайнствените животни. След кратък спор за името я нарекохме *Хогбен Фаундейшънс Криптозоолъджи Рисърч*. (Нали, след като ме е създал, и аз съм Хогбен, макар че Тифон Велики звучи много по-добре от Тифон Хогбен!) Повод стана успешната сделка, която сключих, наемайки Снежния човек и Чудовището от Лох Нес да охраняват по-едрите пратки с вълшебни цветя за *Втората библиотека*.

Криптозоологията срещу тератологията

Забелязал съм, че човек инстинктивно възприема като чудовище всяка твар, която е в състояние да му изкара акъла дори и да е холографна като мене. В същото време обаче самият човек е чудовище в очите на новороденото коте например, да не говорим пък за бездомните кучета! Затова учените не приемат дефиницията: чудовище е онова нещо, което е в състояние да уплаши някого.

Тератологията или науката за вродените уродства на отделните органи или организми, различава два класа чудовища: индивиди с прекомерен или недостатъчен ръст и индивиди с частично или пълно удвояване на тялото. Според това твърде опростено определение обаче излиза, че всеки човек, по-висок от Шакил О'Нийл, е чудовище. Къде е мярката? Може би триметровият Голиат от Библията? Но тератологията доказва, че въпросният Голиат е бил висок само 208 см. И руският богатыр Иван Степанович Лушкин (1811–44) не става за мярка с неговите малко спорни 245 см, защото дори с тях едва влиза в десятката на „Гинес“ за най-високите мъже на Земята, която в сантиметри изглежда така:

1.	Робърт Пършинг Уодлоу	1918–1940	САЩ	272
2.	Джон Ф. Карол	1932–1969	САЩ	263
3.	Джон Уилям Роган	1871–1905	САЩ	259
4.	Дон Коулър	1925–?	САЩ	249
5.	Бърнард Койн	1897–1921	САЩ	249

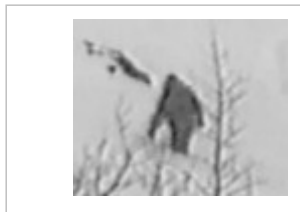
6.	Вайньо Милирине	1903–1963	Финландия	247
7.	Патрик О'Брайън	1760–1806	Ирландия	246
8.	„Константин“	1872–1902	Германия	246
9.	Сулейман Али Нашнуш	1943–?	Либия	245
10.	Иван Ст. Лушкин	1811–1844	Русия	245

Вижте първата петица и ще ви стане ясно защо никой не може да бие прословутия американски „дрийм тим“ на баскетбол. Но по-важно то е, че тератологията поставя твърде високи (над 272 см!) изисквания към чудовищата! Криптозоологията е по-милостива. Тя изучава тайнствените животински видове и за нея чудовище е всеки организъм, надживял времето си. Ето как се подреждат биологичните загадки според авторитетната класация на *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч*:

1.	Плезиозавърът от езерото Лох Нес
2.	Гигантската норвежка сепия Кракен
3.	Огопото от езерото Оканаган в Канада
4.	Конгоанският бронтозавър Мокеле мбембе
5.	Иси от езерото Икеда в Япония
6.	Папагалите ара (от кръстословиците)
7.	Баскервилското куче
8.	Снежният човек
9.	Садам Хюсеин
10.	Комунистите

Сами виждате в каква компания са попаднали клетият Снежен човек и приятелчето на Хък от езерото Лох Нес, тъй че първата ми задача бе да се опитам да ги реабилитирам.

Йети

За йети, който от векове живее в Тибет, е писано толкова много, че някои английски вестници го наричат *Отвратителния снежен човек*.

Той е висок 180–240 см, има дълги ръце и тъмнокафява до черна козина. До средата на ХХ в. е срещан на 4500–6000 метра от М. Уодъл (1889), К.Хауард-Бери (1921) и Н.Томбази (1925), но Ерик Шиптън и Майкъл Уорд донасят първото по-значимо доказателство чак в 1951 г. Когато се спускат от ледника Менлунг на границата между Непал и Тибет, те попадат на странни следи в снега. Проследяват ги на една миля и Шиптън заснема най-отчетливите, като на един от кадрите поставя за сравнение кирка за лед.

Второто доказателство е далеч по-сериозно.

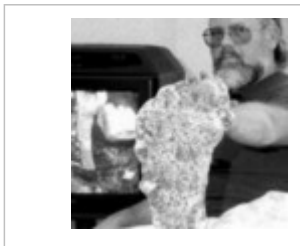
Из дневника на Хък Хогбен:

5 декември 1958 г. Преди месец монасите от будисткия манастир край Пангбоче в Непал ми се оплакаха, че някой си Питър Бърн успял да отмъкне палеца и ставата от свещения среден пръст на покойния ми приятел Чхи, които по тяхна молба бях оставил на съхранение в манастира. След първия анализ в Лондон Джон Хил беше побързал да ги обяви за човешки, но щом анализът на кръвта показа, че тя не е нито човешка, нито маймунска, Хил тутакси се отметна и тези дни заяви в Таймс, че „не са съвсем човешки“ и може би принадлежат на неандерталец... Идиоти! Някой ден ще намеря тия осквернители на неандерталски мощи и ще им насиня задниците!

Бигфут

В САЩ и Канада наричат снежния човек бигфут (голям крак) или

саскуоч и издирването му там вече се е превърнало в национален спорт, който надминава по популярност дори бейзбола. Бигфут стърчи с 4–5 пръста над най-високия баскетболист в NBA, тежи поне 200 кг и козината му е от червеникавокафява до черна.

Първите следи от него са документирани в 1958 г. Те са дълги над 45 см и по гипсовата отливка се ражда името „голям крак“. През следващите години се натрупват няколко хиляди описания. Средно един на всеки сто хиляди американци е виждал бигфут, тъй че той се среща там по-често дори от банкнотата от 1000 долара. За най-голямо постижение в надпреварата за снежния човек се смята

документалният филм, заснет от Роджър Патерсън в Северна Калифорния през 1967 г.

Докато яздят по поречието на Блъф Крийк в резервата Сикс ривърс, той и Боб Гимлин се натъкват на следи от бигфут, проследяват ги и Патерсън успява да хване в кадър край близката гора едро космато, явно женско същество с големи гърди. Конят му обаче се подплашва и го хвърля на земята, но камерата се закача на седлото и продължава да снима най-оспорвания документален

филм в света. Дори на смъртното си легло през 1972 г. Патерсън твърдеше, че филмът не е подправен, а Боб Гимлин и до днес (ако още е жив?) поддържа тази версия. Всеки кадър на Патерсън е многократно изследван от учените с най-модерни средства. Изводът е, че филмовата лента е запечатала женско, маймуноподобно същество с тъмна козина и тегло около 130 кг. То е високо поне 195 см, а раменете и тазът му са много по-широки от човешките.

Из дневника на Хък Хогбен:

20 октомври 1967 г. Биг Мама се е разгонила и днес пожела да правим любов. В началото се дърпах, защото е с петнайсетина килограма по-тежка от мен и последния път ми изкълчи крака, но накрая някак успя да ме склони. (Май че днес в стомаха ми се кандилка повече „Каберне совиньон“ от обичайната доза?!) Та тъкмо привършвахме с, както винаги, кратката прелюдия от ласки, когато нещо я подплаши и тя хукна като ожилена. Оказа се, че някакви воайори ни снимат с камера. Божичко, дори в резерватите няма отгърване от тия навлеци! Биг Бейби от Тексас вече порасна и ще трябва да го доведе по тия места, та Биг Мама да не скучае.

Хък трябва да е изпълнил обещанието си, защото през август 1995 г. екип на Адвенчърс телевизиън, обиколи тия места и успя да заснеме подобно, вече мъжко същество, което всички видяха по телевизията, но резултатите от изследването на новия филм все още не са огласени.

Алмас

Номадите от монголската степ съжителстват със снежния човек от време оно. Те наричат съществото от Тиен Шан и Алтай алмас, т.е. „дивак“, а традиционните му обиталища и до днес носят имената Алмасин Уланбатор, Алмасин Добо и Алмасин Уланбатор Када. Ето какво пише Ханс Шилтбергер, който броди из Тиен Шан в 1420 г. като пленник на монголите: „В планините живеят диваци... Цялото им тяло е покрито с козина. Само лицето и ръцете им са неокосмени. Те се хранят с трева и листа. Господарят на този район Егиди ни показва двама от тези диваци – мъж и жена, заедно с три коня, големи колкото магарета, и други странни животни, дете не се срещат по немските земи.“

Цялото им тяло е покрито с козина. Само лицето и ръцете им са неокосмени. Те се хранят с трева и листа. Господарят на този район Егиди ни показва двама от тези диваци – мъж и жена, заедно с три коня, големи колкото магарета, и други странни животни, дете не се срещат по немските земи.“

Из дневника на Хък Хогбен:

1 октомври 1881 г. Преди десет години показах на Пржевалски „диваците“ алмас от Тиен Шан, но тогава той прояви необичайна скромност и сякаш го досрамя да ги нарече на свое име. Наскоро обаче дочух, че тази съдба е сполетяла местните диви коне.

Така днес във всички учебници по традиционна зоология се мъдри пространното и чудесно описание на коня на Пржевалски, а алмас все още са обгърнати в мистериозна мъгла. Заслуга за това според Хък има и големият приятел на баща му Лаврентий Павлович Берия. Покрай останалите си злодеяния великият чекист затрива и най-големия монголски изследовател на алмас проф. Цибен Жамцаран, а от събирания с години материал остава само една рисунка.

Васитри, оуахи, диди и другите

За разлика от снежните човеци по другите континенти, които според твърденията на Хък са кротки и плашливи същества, повечето им събратя в Южна Америка са похотливи и агресивни. Първото сведение за отвлечена жена от местните „сатири“ е на сър Уолтър Рони от 1595 г. Пет години по-късно Педро Киеса разказва за някакви космати, върлинести човекоподобни маймуни, които живеят по дърветата и местните жители ги използват като жени. И тъй като от класическата зоология знаем, че в Новия свят няма човекоподобни маймуни, явно в края на XVI в. аборигените и снежните човеци в Южна Америка са водили съвместно активен полов живот.

В 1769 г. д-р Едуард Банкрофт съобщава за някакво същество с черна козина, което прилича на орангутан, но е по-голямо от азиатския си събрат. То ходи изправено и е високо около 160 см. След трийсетина години пък Александър фон Хумболт описва косматите васитри, които си строят колиби, крадат жени и ядат хора. Ала най-интересното описание от XIX в. принадлежи на Роджър Кортвил. Той се натъкна на тъмнолико широкоплещесто същество от неизвестна раса. Цялото му тяло, крайниците и дори челото са обрасли с гъста червеникава козина и то го зяпва апатично със сивосините(!) си очи под изпъкналите вежди. Щом Кортвил се опитва да се приближи обаче, снежният човек се шумгува в гората със смайваща бързина. Сегне пътешественикът научава, че местните жители го наричат оуахи.

Из дневника на Хък Хогбен

12 май 1891 г. Аман от пътешественици! Днес някакъв нахалник пак се довлече в джунглата и, разбира се, ни развали празника на Големия надървен оуахи. Наложил се да навлека кожата на Великия ловец и да го прогоня... Изглежда само оуахите могат да накарат отявлените католички да се любят като хората...

В 1896 г. британският правителствен инспектор в Гвиана Чарлс Барингтън Браун пък дочува в джунглата някой да свири пронизително с уста и аборигените му обясняват, че това е диди – ниско, набито и яко диво същество с напълно окосмено тяло, което живее в гората. След 14 години друг чиновник на име Хейнс вече е натъква на двама диди. Те стоят изправени и приличат на хора, но целите са обрасли с рижавокафява козина.

Най-любопитната история от Южна Америка обаче е свързана с набезите върху едрия рогат добитък.

В началото на века група златотърсачите в Мату Гросу чуват рев от девствената джунгла и после откриват, че телетата им са мъртви, а езиците им липсват. При това не са отрязани, а са изтръгнати! И по пясъка край река Арагуайа има стъпки, които приличат на човешки, но са дълги 53 м. А през 1940 г. в Парагвай за осем месеца са умъртвени стотици глави рогат добитък и по тях не са открити никакви рани освен изтръгнатите езици. Единственият хищник в областта е ягуарът, но той никога не е бил известен като страстен любител на телешкия език, пък и винаги прегривва шиите на жертвите си. Дори Арнолд Шварценегер не може да убие теле с юмручен удар по челото и сетне да му изтръгне езика. За това се изисква нечовешка сила...

Из дневника на Хък Хогбен:

24 май 1939 г. Извърших голяма глупост! Реших да почерпя за най-уважавания от мен български празник – Денят на Светите първоапостоли Кирил и Методий⁷ – и приготвих на оуахите паниран телешки език. Кой ли дявол ме караше?!

7. Естествено Хък лицемерно не споменава, че обича този празник, защото лично той с огромно усилие успява да го наложи в православния български календар едва през XIX в., т.е. хиляда години след смъртта на двамата си приятели, за които, между другото, някои сериозни изследователи изказват съмнение, че са били византийски шпиони. *Бележка на дракона.*

Следобед не остана и пукнат неандерталец наоколо. В началото реших, че са пипнали стомашно разстройство от прекалено нежната храна и сега клечат някъде из джунглата, но когато взеха да се завръщат победоносно с камари изтръгнати телешки езици се плеснах по челото, но вече беше късно. Дано да не им стане навик! Ще се опитам да ги убедя, че тази вкусотия се яде само на празника на славянските първоучители...

Йерен

В Китайския институт за дивия човек са събрани хиляди документи, кичури от огненочервени коси, чифт отрязани ръце, гипсови отливки от стъпки и екскременти на йерен. Местните снежни човеци са два вида – малък и голям. И докато малкият вече е идентифициран като рядък вид макак, големият продължава да са изплъзва на учените. Обиталището му е в обширните планински райони Съчуан и Хубей, където през 30-те години бе открита гигантската панда.

Промоцията на йерен е на 14 май 1976 г., когато шестима чиновници на път за областния център срещат странен, човекоподобен двуметров гигант с червеникава козина, но не успяват да го заловят. През 1977 г. тутакси е организирана първата научна експедиция. И тя попада на кости от гигантопитек, живял в района преди 300 хиляди години. Анализът на кичурите косми на йерен пък показва, че съдържанието на желязо и цинк в тях е 50 пъти повече, отколкото при хората, и седем пъти повече от това на приматите.

Из дневника на Хък Хогбен:

23 февруари 1978 г. Докато китайците още се чудят дали йерен не е оцелял през вековете потомък на гигантопитека, с Фред Лю откраднахме една от находките и тутакси й направих генетичен анализ. Подозренията ми се оправдаха напълно. Макар баща ми да се е опитал да прикрие следите чрез разни мутации, всички йерен са ми природени братя! Те са потомци на дечицата, дете безбройните китайски любовници на стария Хогбен му народиха, докато в епохата Датун при династията Лян (на човешки език това ще рече през VI в. – Бележка на дракона) той се правеше на Бялата маймуна.

Яху или Йови

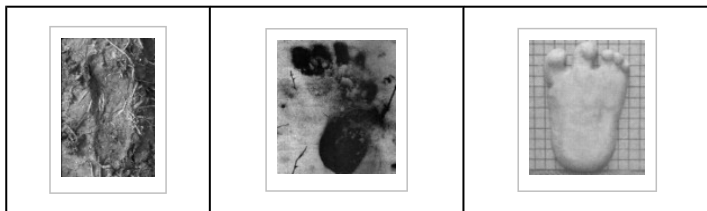
Според местните легенди австралийските аборигени се сблъскват със снежния човек веднага щом се преселват на континента. Дълго време те го наричат яху, но откакто някои взеха да го бъркат с едноименния сървър в Интернет, го прекръстиха на йови. Очевидците Бети Джий и Джеф Нелсън твърдят, че йови е висок 190 см, тъмнолик, обрасъл е с дълга, черна козина (любимият маскараден костюм на Хък за празника на Великия ловец!), има специфична миризма на изгоряла електрическа инсталация (колко пъти съм му казвал да изсипва поне литър Олд спайс на тая воняща кожа!) и обича да събаря огради (това си е част от ритуала на тази неандерталска вакханалия). Всички обаче пропускат факта, че яху или йови би трябвало да е на 70 милиона години, защото според стария Хогбен именно по това време той откъснал Австралия от Азия.

Хитроу

Ако се отнасяте скептично към дневника на Хък Хогбен, вещественото доказателство, че някои снежни човечи генетично се родяват с хората, живее в онзи знаменит триъгълник на наркотиците, където се срещат границите на Виетнам, Лаос и Кампучия. Името на тамошното същество хитроу много напомня на едно лондонско летище.

През 50-те години в рая на наркотиците изчезва един селянин. След три години той се завръща чисто гол, мръсен и дългокос досущ като битниците отвъд океана. Оказва се, че бил отвлечен от хитроу и една женска го принудила да съжителства с нея на съпружески начала в пещера. След година дори им се родило отроче. Селянинът чистосърдечно си признал, че дамата добре се грижила за него и редовно го хранила с корени, риба и плодове. Той успял да избяга едва когато съпружеският контрол поотслабнал. Селяните, разбира се, не му повярвали и го накарали да ги заведе в пещерата, ала тя била опустошена от изоставената съпруга, а на входа намерили разкъсаното отроче...

Събирачите на корени

Навярно вече сте се досетили, че около повечето снежни човечи всъщност няма никаква мистерия. Историята започва доста отдавна, когато старият Хогбен избива неандерталците, защото се прехранват с корени и има опасност да му затрият някои много ценни растителни видове. Работата е там, че след космическия катаклизъм с Нищото, Хогбен създава Земята не за друго, а за да спаси най-изящните философски категории на Нищото като ги материализира в разни цветя, храсти и дървета. Да, ама най-вкусните от тях стават любима храна на ония гладници – неандерталците. Оттогава бащата на Хък толкова ги мрази, че дори създаде цяла армия от снежни човечи във *Втората библиотека*, качи я на скейбордове и я забърка в своите политически машинации.

Преди доста векове Хък случайно открива на различни места по света няколкостотин оцелели снежни човека (според дневника му повечето са потомци на някой си Енкиду, приятел на Гилгамеш) и решава да се погрижи за тях с надеждата да изкупи вината на баща си. Така снежните човечи оцеляват до днес и на някои от тях вече съм работодател.

5. Неси и нейните посестрими

С избиването на неандерталците вегетарианците за дълго са изтрили от лицето на Земята (вж. Снежният човек) и преди десетина хиляди години първата човешка цивилизация създават потомците на месоядните кроманьонци. А можете ли да си представите цивилизация, да речем, на пет милиона години? Никой човек не може! А през мезозойската ера моите прародители – динозаврите – господстват на Земята поне 50 млн. години. И после старият Хогбен ги изхвърля от еволюционния процес! Десетки са теориите как го е направил, като започнете от сблъсъка на Земята с друго небесно тяло, довел до рязка промяна на климата, и стигнете до прекалено голямото им тегло в резултат на непрекъснатото преяждане. (Защо аз не преяждам, колкото и да се тъпча?)⁸

Едно е сигурно обаче. Вместо драконите трона на динозаврите незаслужено наследяват далеч по-скромните бозайници. И днес на Земята царува най-висшият им представител – глупавият човек! И понеже хората още не са изсърбали попарата на стария Хогбен, доста преди Спилбърг да създаде *Джурасик парк* на мнозина от тях им се искаше някое величествено чудовище да прескочи през тези 70–100 млн. години и да им дойде на гости. Най-интересното обаче е, че това вече се е случвало. Доскоро някои „учени“ глави твърдяха, че праисторическите двойнодишащи риби от семейство *Coelacanthidae* са изчезнали преди 70 милиона години заедно с плезиозаврите, но през 30-те години на ХХ в. край Южна Африка беше уловен един жив и здрав екземпляр. Акулите пък се появяват още през девона заедно със стегоцефалите (цели стотина милиона години преди динозаврите!) и оцеляват до ден днешен само защото рядко се мотат пред очите на стария Хогбен А останалите?

Ето първата десятка на оцелелите до наши дни най-страховити реликтови чудовища според класацията на *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч*:

1.	Подразредът „древни акули“
2.	Двойнодишащите риби от семейство <i>Coelacanthidae</i>
3.	Холографните дракони

8. Защото по-ненаситен от човешкото око е само търбухът на холографните дракони. *Коментар на Хък Хогбен.*

4.	Неси и нейните посестрими
5.	Общинските чиновници (не всички)
6.	Данъчните инспектори (повечето)
7.	Партийните ръководства без електорат
8.	Адолф Хитлер
9.	Компютърните чудовища от Джурасик парк
10.	Химическите заводи в Третия свят

И тъй като повечето видове са до болка познати и изобщо не са мистериозни, а пък за себе си не ми е удобно да говоря, сега ще стане дума за езерните чудовища.

Неси

Една снимка, направена в 1934 г. от никому неизвестния лондонски хирург д-р Робърт Уилсън, ама публикувана в *Таймс*, събуди духовете на езерните чудовища през XX в. и роди феномена Неси. Спомням си, че дори в чуждестранните емисии на *Радио Москва* съобщиха за нея. И от тогава всяка година хиляди туристи, въоръжени с фотоапарати, посещават шотландското езеро Лох Нес с надеждата поне да зърнат легендарното чудовище. Веднъж, преди още да се докопам до дневника на Хък, дори си помислих: ако се окаже, че е мит, то Неси поне може да се гордее, че е най-сниманото несъществуващо чудовище на Земята!

Всъщност първи споменава за чудатия звяр в Лох Нес още в 565 г. един свят човек – монахът Сейнт Кълъмба. И от тогава езерото, проточило се на 70 кв. км, упорито пази тайната си. Може би, защото е дълбоко на места до 290 метра и доста мътно. Ехографските проучвания през 70-те години показаха, че там има един или няколко големи подвижни обекта, които не са рибни пасажи, а на една подводна снимка като че ли се вижда перка.

Из дневника на Хък Хогбен:

13 май 1974 г. Днес прочетох в *Таймс*, че лохнеското чудовище било плезиозавър. Авторът трябва да е кръгъл идиот! Та

нали, за да надживеят събратята си със 70 милиона години, в езерото, което се е освободило от ледовете само преди 10 хиляди години, трябва да са се заселили поне двайсетина екземпляра, привикнали към сладката вода и сдобили се с... хриле, за да дишат под водата.

Защо не! – ще кажа аз. – Особено ако си имаш работа с някоя издънка от творенията на стария Хогбен! Ала загадката се изясни един ден, когато с Хък търсехме подходящ екземпляр за белгийската рецепта *Змиорка със зелени подправки* и той рече да прескочим до Лох Нес. Оказа се, че голяма популация от змиорки отдавна обитава това езеро и онези от тях, които не мигрират за размножаване в Саргасово море, наистина са достигнали гигантски размери. А хората не ги виждат често, защото змиорките не дишат въздух и обичат тъмнината.

За да добиете представа колко едра може да стане една змиорка, ще ви припомня, че на 31 януари 1930 г. екипажът на датския океанографски кораб Дана улови лавра на змиорка с дължина 178 см! Зоолозите добре знаят, че обикновено възрастните екземпляри стават десет пъти по-големи от лаврите и от находката на датчаните би трябвало да се пръкне поне 17-метрово чудовище, което може да задоволи нуждата от деликатесно месо на средно голям ресторант за един месец или на някой холагографен дракон за един-два дни!

Из дневника на Хък Хогбен:

13 май 1996 г. Днес пробутах в Интернет още една фалшива снимка на Неси (<http://www.myspace.co.uk/nessie/nessie/nessie.html>).

Огопого

Езерото Оканаган в канадската провинция Британска Колумбия доста напомня на шотландския си събрат Лох Нес. И двете езера са тесни и дълги, и се намират на почти една и съща географска ширина (50–570 с.ш.). Местните индианци от край време наричат чудовището от Оканаган Чиноок (Големият звяр от езерото) или Нхахатик (Змията от езерото). Те са уверени, че обиталищата му са край Острова на

гърмящата змия, където през XIX в. често намирали на брега полуоглозгани животни. Векове наред всеки местен индианец, който пресичал езерото с лодка, задължително вземал със себе си малки животни и, щом зърнел Нхахатик, ги хвърлял във водата, за да го умилостиви.

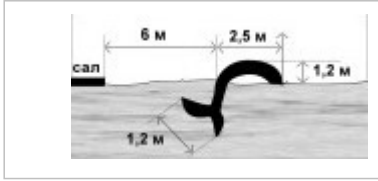
Легендата за страшилището от Острова на гърмящата змия за първи път се появява в местната преса през 1872 г. Истинската истерията обаче започва през 1914 г., когато местните жители намират на острова полуразложения труп на непознат морски бозайник с широка опашка и плавници, дълъг към два метра и тежък около 200 кг. За съжаление обаче останките не са изследвани от специалисти.

Из дневника на Хък Хогбен:

3 септември 1914 г. Тръгвам за Канада. Днес научих, че моят стар приятел Нхахатик IX се е поминал. Онези идиоти от Окананган сигурно ще започнат да му правят разни вивисекции. Ще открадна трупа и ще го погребя, както се полага. А навярно ще се наложи да се погрижа и за потомците му.

И след кратка пауза на 16 септември 1926 г. поне стотина души едновременно пак съзират чудовището от един плаж! Сензацията е толкова голяма, че Хък с лекота подтиква местните зевзеци да съчинят песничка, сравнявайки чудатия звяр с популярния герой от британския мюзикъл (познат и от филма *Лимонаденият Джо*). И така възниква прякорът на страшилището от Окананган – Огопого. По този повод издателят на вестник *Ванкувър Сън* Рой Браун пише: „Твърде много уважавани люде са видели чудовището, та да отхвърляме с лека ръка този факт като несериозен.“

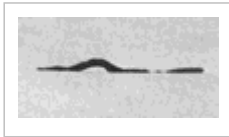
На 2 юли 1947 г. по време на лятната отпуска на Хък в Канада цяла група лодкари отново се любуват на Огопого със страхопочитание. А на 17 юли 1959 г. чудовището плува повече от три минути на около 80 метра след моторната лодка на семействата Милър и Мартън. За да замаже положението, тогава Хък лично разпитва г-жа Милър – най-приказливата от очевидците. През лятото на 1989 г. обаче, докато Ърни Гиру кротко си седи в закотвената лодка край една плитчина, чудовището буквално цъфва пред очите му от спокойните води на езерото и направо му изкарва акъла.

Огопото най-често е описвано като същество със змиевидно тяло, достигащо до 6–7 м, дебело 30–60 см, и с топчеста глава на кон или козел. Г-жа Кларк, която буквално се сблъсква с чудовището, докато плува около сала си в 1974 г., твърди, че то има поне

двуметрова гърбица, а зад нея тя съзира под водата широка, хоризонтална, раздвоена опашка. Хък все не намира време да ме запознае с Огопото, но аз разговарях по IRC-то с криптозоолога Рой Макал и той е убеден, че става дума за малка популация реликтових китове *Basilosaurus cetoides*, хранещи се с риба в езерото Оканеган.

Манипото

Подобно на Огопото, канадците, живеещи около езерото Манитоба, са кръстили своето чудовище Манипото. То е заснето за първи път в 1908 г. и очевидците разказват, че има плоска глава, тъмна кожа и три гърбици. Според Хък обаче гърбиците на Манипото са седем и навярно затова някои късметлии твърдят, че са видели двойка чудовища заедно с малкото

им.

Чамп

Канадското езеро Чамплайн е почти близък на Лох Нес и Оканеган. Тамошното чудовище за първи път е забелязано от откривателя на водоема Самюъл Чамплайн в 1609 г. През лятото на 1883 г. шерифът Нейгън Муни го съзира да стърчи на метър и половина над водата само на петдесетина метра от лодката му. Оттогава местното население е обхванато от луда страст да открие Чамп. Само през XX в. чудовището е наблюдавано цели

240 пъти и криптозоолозите официално признават поне 130 сведения за достоверни. Кампанията по издирването на Чамп е по-добре

организирана дори от усилията на шотландците да прикрият истината за Неси, за да не пострада туристическият им бизнес.

Из дневника на Хък Хогбен:

9 май 1971 г. Чамп ми се оплака, че канадците постоянно го преследват с ехолоти и подводни апарати с дистанционно управление. Помоли ме да направя нещо, но истерията край езерото Чаплайн е невероятна. Горкият Чамп...

Сигурен съм, че ако някой ден загадката на езерните чудовища бъде разкрита, това ще стане в езерото Чаплайн. А дотогава трябва да се задоволим с описанието на Хък, според което Чамп е десетметров гигант с гърбаво тяло, дълга крива шия и змийска глава.

Беси

Езерото Ери на границата между САЩ и Канада, е свърталище на друго чудовище, познато под името Беси от Южния залив (по аналогия с Неси). През последните 40 години на XX в. то е наблюдавано поне дванадесети пъти, като само през септември 1990 г. местните рибари на три пъти се натъкват на него. Очевидци го описват като 15-метров звяр със змийска глава и диаметър на издълженото туловище поне 60 см. Беси плува с вълнообразни движения и, когато е близо до повърхността, ясно се виждат от три до пет гърбици. Хък обаче твърди, че това са глуposti, защото никое езеро чудовище от семейството на Беси не е имало по-малко от девет гърбици.

Из дневника на Хък Хогбен:

13 юли 1983 г. След Чамп подгониха и Беси. Тя ми се оплака, че някой си Джон Шафнър, редактор на Отава Каунти Бийкън открил безплатна „гореща“ телефонна линия, на която всеки луд може да се обади и гордо да съобщи, че лично е нарушил спокойствието на клетата Беси. Идва ми направо да му подпаля редакцията! Дали да не пусна мухата на някой шантав активист от Американското дружество за защита на животните...

Науелито

Най-изявената отличителна черта на така нареченото патагонско чудовище е, че описанията на очевидците сериозно се разминават. Оптимистите твърдят, че са видели 50-метрова змия с плавници, а песимистите – петметров... лебед със змийска глава. Първите писмени сведения за Науелито датират от 1897 г. и според Хък всяка година подозрително зачестяват през март, когато в Патагония започва туристическият сезон. Тогава на пазаря се появяват фланелки и плакати с причудливи рисунки на най-различни чудовища, но с един и същ надпис: Науелито.

Из дневника на Хък Хогбен:

22 март 1952 г. Отбих се в Патагония да проверя слуховете, че Науелито пак се е появил. Вятър работа. Когато бизнесът не върви, какво ли не си измислят хората. Моят приятел си отиде от този свят преди половин век без да остави потомство.

Стуршоует

Един ден, когато риболовният инспектор Рагнар Бюркс е на проверка в езерото Стуршон в Северна Швеция, спокойните води край него внезапно се разпенват от удара на огромна опашка. Щом шестметровото чудовище започва да бута лодката му, Бюркс го цапардосва с греблото. Разяреният Стуршоует обаче първа тежкия съд с опашката си и го отхвърля на два метра над водата⁹. От него ден Рагнар вече вярва в 350-годишната легенда за чудовището от езерото Стуршон.

9. Имал е голям късмет. Навярно Стур е бил сит, защото съм го виждал да излапва по трима натрапници едновременно. Дори и аз гледам да стоя надалеч, когато Стур е гладен. Дали пък да не ги събера някой ден с дракона. *Коментар на Хък Хогбен.*

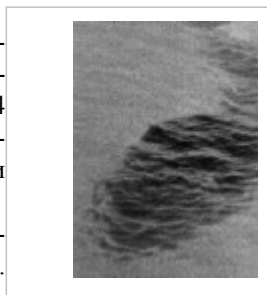
Морските братовчеди на Неси

През 1848 г. моряците от кораба Дедал срещат в Атлантическия океан гигантска рептилия от рода на езерните чудовища, която плава с 15 възла край тях и лесно ги задминава. Деветметровото чудовище от залива Чесапик пък е известно под името Чеси. В 1982 г. то е заснето с видеокамера да плава с 6–7 възла.

Най-забележителната снимка обаче е на френския фотограф Робер Серек. Уникалният кадър е заснет на 12 декември 1964 г. в Куинсланд, Австралия, където този невероятен късметлия отива на ваканция с цялото си семейство.

Влечугото е дълго 20–25 метра, има змиевидна глава и голяма рана на туловището си. Изглежда заради нея то е изплувало на дълбочина едва два метра.

Из дневника на Хък Хогбен:

13 декември 1964 г. Заминавам за Австралия. Големият Бил явно пак се е съдърпал с някой гигантски октопод и трябва да е сериозно наранен, за да изплува на повърхността. Колко пъти съм го увещавал да стои мирен. Толкова ли не могат да си разделят дълбините на океана?!

Жалко, че не намерих нищо в дневника на Хък за интелигентното калифорнийско Теси и японския му събрат Иси, за бронтозавъра Моке-ле мбембе от Заир и загадъчната полуриба-полукокон Мамламбо от Южна Африка. А криптозоолозите смятат, че поне 250 езера по света са населени със странни същества. Има ги дори в такива напреднали страни като Италия, Дания, Норвегия, Финландия, Уелс, Ирландия, та дори в Русия и Турция. Един ден, когато Хък случайно беше в добро настроение, ми разказа, че повечето езерни чудовища са сътворени от баща му, докато го учел как да създава *живи души според рода им, добитък и гадини и земни зверове според рода им*. Всъщност обаче старият Хогбен

задоволявал гастрономическите си капризи, защото каквото и да сътворявал Хък, баща му го изяждал. Тогава Хък Хогбен се научил да създава холографни чудовища.¹⁰

10. Истината е, че създадох само едно холографно чудовище, но като видях какъв изрод се пръкна, меракът ми да ставам демиург се изпари яко дим. *Коментар на Хък Хогбен.*

6. Геоглифите

Залисан по разни съкровища и чудовища, забравих за какво взех да ровя из дневника на Хък Хогбен. А там трябва да е скрита тайната на моето зачеване, дето Хък има отвратителния навик вечно да го забулва в мистификации. Според първоначалната версия, която той сподели с моя приятел Ахмед Закаев при първата ни среща в пещерата след близо двеста години, уж съм му бил нужен само за постановката на нескопоснатата му драма *Хайредин побеждава ламята и спечелва сърцето на Айша ибна Абу Насър Ал-муминин*. Тази пиеса я играхме през есента на 1806 г. в същата тази пещера, закътана в планинските усои на Чечня, и Хък най-нагло ме принуждаваше всяка вечер да умирам на сцената, като ми изключваше захранването! Той и неговата глупава Айша, която всъщност се казваше Нуикаумеаматеравахине и бе родом от полинезийския остров Фату Хива, бяха толкова жалки актьори, че успехът на преставлението се крепеше единствено на моите артистични заложи и представлението естествено свършваше в мига, когато Хък подло ми отнемаше живота.

Един геоглиф, който видях за първи път през 1996 г., обаче леко разсея мъглата около моята поява на този свят и недвусмислено показва, че Хък е имал намерение да ме създаде още през 879 г. Но да карам по ред.

Геоглифите не са просто гигантски графити!

Хората са обичали да драскат по стените още в праисторически времена. Доказателство за това са бъкащите от рисунки пещери на първобитните им предци. Това си е май най-дълговечната човешка традиция, запазена и до днес в доста уродлив вид. Едва след появата на спрейовете обаче тя успя да се измъкне от тесните рамки на обществените тоалетни. Несъмнено първенството по улични графити държат районите на Бронкс и Харлем в Ню Йорк.

Геоглифите обаче са друго нещо! За тях се изисква размахът и мащабността на Христо например, защото геоглифът не е просто графит, а наистина гигантска рисунка или скулптура по земната повърхност. Благодарение на глупавия филм на Ерих фон Деникен *Спомени от бъдещето* най-известните геоглифи на Земята са фигурите от перуанското плато Наска. Те обаче са дълги по няколко километра и човек може да им се наслаждава само от въздуха. Хък ми е разказвал, че инките ги издълбали

в очакване на старият Хогбен, когото те наричали Големия бял бог Виракоча или нещо подобно. А защо са толкова големи ли? Защото Виракоча постоянно оставял знаци по земите им, че зорко ги наблюдава от небето.

Истинските геоглифи в Южна Америка обаче са в пустинята Атакама. Чилийският приятел на Хък Сиксто Гилермо Фернандес изследва над 8000 фигури в пустинята, сред които несъмнено се откроява Великанът от Атакама, издълбан върху един от склоновете на Сиера Уника (Самотната планина). През 1979 г. наши приятели установиха, че тази рисунка е висока цели 120 метра и несъмнено е най-голямата скица на човешка фигура върху земната повърхност.

През последните 150 г. англичаните направиха три неуспешни опита да отнемат първенството по геоглифи на американците от северната и южната част на континента. Първо, един пенсиониран лондонски бакалин и голям почитател на уискито издълба през 1857 г. знаменития Бял кон от Килбърн в Йоркшир. През Първата световна война разквартирувани войници в Солсбъри създадоха цяла галерия на полковите знамена върху хълмовете над оживен път. И накрая традицията на белите коне бе продължена в 1937 г. с Гигантския бял кон, издълбан върху склона при Пюси в Уилшир.

Въпреки сериозните напъни на англичаните обаче никоя от тези три забележителности не можа да влезе в десятката на най-известните геоглифи на Земята. А според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* тя изглежда така:

1.	Великанът от Атакама и неговите 7999 братя
2.	Гигантските фигури от платото Наска в Перу
3.	Високият мъж от Уилмингтън, Съсекс

4.	Геоглифите край река Блайт в Калифорния
5.	Великанът от Кърн в Дорсет
6.	Мадарският конник
7.	Могилата на голямата змия от Адамс, Охайо
8.	Жабата канибал от Сейкътън, Аризона
9.	Белият кон от Уфингтън, Баркшир
10.	Могилата на скалния орел в Джорджия

Мадарският конник

Българската светиня е в тази класация не защото Хък Хогбен е в екипа на *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч*. Въпреки че някои учени оспорват правото на Мадарския конник да бъде причислен към геоглифите, защото не е релеф, а барелеф, несъмнено той е едно от най-изящните загадъчни скални изображения в света. Хък се кълне, че няма пръст в неговото създаване, но аз не му вярвам.

Работата е там, че Хък и Конникът са се пръкнали горе-долу по едно и също време на белия свят и не се знае кой кого предхожда.

Из дневника на Хък Хогбен:

1 ноември 706 г. Като деца ни учеха с Тервел да не дракаме по стените, ала щом надменният Юстиниан II Ринотмет се принуди да го обяви за кесар на най-западната България и го въздигна да седне редом до него на престола, Тервел тутакси хукна към Мадара и изтипоса името си до Канасубиги Аспарух. Едва подир това той ми възложи да изобрази и върху собствения му щит на държавния печат как великият му баща побеждава лъва с напърчената опашка от бойните знамена на ромейските легиони в темата Тракия.

От тази единствена бележка на Хък по въпроса става ясно, че на скалите край Мадара е издълбан образът на основателя на последната,

четвърта по ред и най-западна (спрямо прародината в планината Имеон) българска държава хан¹¹ Аспарух. Той преминава отвъд Дунава и побеждава ромеите в Годината на Дракона (Верени) по прабългарския календар, което на човешки език ще рече в 680 г., когато Хък е още пеленаче. Двайсет години по-късно ханът загива в сражение, а в 706 г. наследникът му Тервел вече се гордее с Мадарския конник. Тогава Хък е на 27 години. А в 697 г. той за първи път се среща с истинския си баща – стария всемогъщ Хогбен. Това са фактите.

Единственият аналог на Мадарския конник в човешката история е барелефът на цар Дарий, издълбан в V в. пр. Хр. върху Бехистунската колона, който изобразява бойния му триумф над подвластните народи. Хък много пъти ми е разказвал, че баща му изпитвал голяма слабост към Дарий. Затова си мисля, че идеята за Мадарския конник трябва да е на някой член на семейство Хогбен и сигурно е осъществена между 697 и 705 г. Ама Хък мълчи като пукал по въпроса. Убеден съм, че се прави на важен, защото Мадарският конник не е просто паметник на хан Аспарух, а спонтанна, бликаща от възторг, героична възхвала на Годината на Дракона.

Като всички хорица по Земята и Хък не е лишен от смехотворната страст да възвеличава жалките човешки дияния, като се напъва да ги съизмерва със силата, мощта и древната слава на драконите¹². Май единственият начин изобщо някой да те забележи в тълпата и историята на Земята все пак да те запомни по някакъв начин е начело на огромна войска да си победил самотен дракон в нечестна борба. Типичен пример в това отношение е поведението на Хък в 879 г., когато получава поръчка от Алфред Велики да възвеличае победата му над викингите на Гътъръм от предишната година.

11. Колко пъти съм му наливал в чутурите на този дракон, че древните български владетели не се наричаха ханове, а канове, ама дървена глава увира ли?! Едно си знае баба, едно си бае! Иначе чинно е преписал от дневника ми израза *Канасубиги Аспарух*, което ще рече *Аз великият кан* (а не хан!) *Аспарух*. *Коментар на Хък Хогбен*.

12. Ега ти мегаломана! *Коментар на Хък Хогбен*.

Белият кон от Уфингтън

Несъмнено най-впечатляващата от всички геоглифи по английските хълмове е така нареченият Бял кон от Уфингтън в Баркшир. Рисунокът наистина е блестящо стилизирана и мнозина изследователи с право я оприличават повече на дракон, отколкото на кон. И как няма да я оприличават, като това е най-хубавият ми портрет,

издържан в добрите стари традиции на абстракционизма. С една единствена отлика! На този портрет съм с една глава. Но за това ще стане дума след малко.

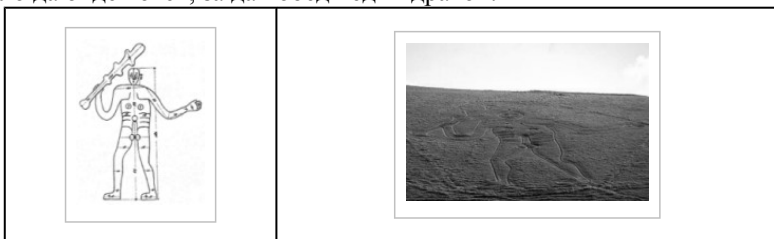
Първите писмени сведения за Белия кон датират от XII в. и са включени не къде да е, а в знаменитата *Книга на чудесата*. През XVII в. за кратко време погрешно се смята, че фигурата олицетворява англосаксонския водач Хенгист, но по-късно слепците проглеждат и виждат очевидното: изображението възвеличава триумфа на краля на Уесекс Алфред Велики над доблесния викинг Гьтъръм. Когато видният английски археолог проф. Стюард Пигот обаче откри доста сходни образи на коне върху няколко британски монети от I в. пр. Хр., бе издигната хипотезата, че Белият кон е още от времето преди римското нашествие на британските острови. Глупаци! Същност ето как стоят нещата. Щом получава поръчката от Алфред, Хък, ще не ще, се хваща като удавник за сламка за идеята да се облекне на храбростта и непомиркъващата слава на драконите, за да възвеличае англосаксонския триумф. Но понеже само от два века се подвизава на Земята и благодарение на пословичната зла воля на някои по-възрастни членове на своето семейство никога не е виждал истински дракон, Хък решава да взаймства от най-добрите образци на античното изкуство. И трябва да призная, че проявява добър вкус¹³.

А сега за моите две нещастни глави. Когато след 927 години Хък най-сетне се наканва да ме създаде от плът и кръв, заради тъпата си писека, естествено в главата му изплува великолепното изображение от

13. Този път драконът не позна. След смъртта на Методий в 865 г. ми се наложи да финансирам прехвърлянето на учениците на Солонските братя от Моравия в България, но понеже по него време бях закъсал финансово, създадох тия монети и ги пробутах на колекционерите. *Коментар на Хък Хогбен.*

Уфингтън. В последния момент обаче, когато вече е задействал програмата за зачеването ми, той се сеща, че драконите в Централна Азия са триглави и в името на гадната драматургична достоверност започва да барника в програмата, в резултат на което тя се скапва и аз се пръквам холографен и с две глави! Така глупавата грешка на дилетанта демиург и набеден драматург създава биологичния вид, призван скоро да наследи хората на Земята и да господства в цялата Вселена¹⁴.

Уплашен, че величието на драконите напълно ще унизи жалките човеци, Хък Хогбен бърза да издигне близо до така наречения Бял кон от Уфингтън друга фигура, с която се напъва да покаже какъв би трябвало да бъде човек, за да победи един дракон.

Великанът от Кърн

Върху хълма Тръндъл край селището Кърн Абас в английското графство Дорсет е полегнал великан, висок около 55 метра. Главните атрибути на величавото изображение, очертано с тесни ровове дълбоко в торфа по склона чак до варовиковата скала, са тоягата в дясната ръка на мъжа и фалоса в момент на ерекция – типичните средства, с които хората обикновено си избиват комплексите.

В околностите на Кърн Абас са популярни две обяснения на загадката. През XVI в. в близкия манастир се подвизавал някой си абат Томас, който имал навика открито да уговаря почтени жени от града и околностите да отстъпват на желанията му и един ден местните жители изтипосали карикатурата му на склона.

Според втората версия фигурата олицетворява местните

14. Божичко, иде ми да потъна в земята от срам, че тоя дракон се е пръкнал изпод ръцете ми. Дори клонираната овца Доли е по-скромна! Поне деветдесет на сто от тази история е пълна измислица. Нещата изобщо не стояха така, но никога няма да му кажа истината, за да не се пръсне от гордост. Нека го гризят съмнения, та по-скоро да се пукне от яд. *Коментар на Хък Хогбен.*

„сопаджий“, запазили неутралитет в Гражданската война през 1642–1651 г., ала тя изобщо не си прави труда да обясни ерекцията. Някои по-начетени почитатели на научнопопулярните книжки въздигат като кандидати за прототипи на Великана от Кърн тукашният феодал от XVIII в. лорд Холс, съзвездие Орион и келтския бог на лова, плодородието и водите Нодънс. Учените, неподвластни на местния патриотизъм, обаче са склонни да приемат, че великанът, наричан през средновековието Хелит или Хелис, е от времето на римско владичество в Британия и изобразява Херкулес¹⁵. Още повече, че новооткритите следи в тревата на хълма изглежда очертават лъвска кожа! Според мен обаче, ако Хък е нарисувал и този великан, става дума за портрет на художника като млад пес.

Високият мъж от Уилмингтън

Този британски геоглиф отстъпва по размери единствено на Великана от Атакама. Високият мъж от Уилмингтън, стискащ във всяка ръка по един прът, е издълбан от неизвестни майстори в хълмистата местност между Люис и Ийстбърн в графство Съсекс. Фигурата е висока около 70 метра и за разлика от Великана от Кърн през миналия век контурите ѝ са очертани с боядисани в бяло тухли. Така е отстранена опасността изображението да бъде

заличено при свличането на почвата по склона. Макар че англосаксонските патриоти се мъчат да си присвоят и това изображение, следите от древни светилища в околността налагат по-приемливата хипотеза, че си имаме работа със символ от доста по-стара историческа епоха. Някои дори предполагат, че Великанът от Кърн и Високият мъж от Уилмингтън са по чудо съхранени образци от изкуството на древна раса от великани¹⁶... Знае ли човек?

15. Великанът от Кърн е точно толкова от римско време, колкото и монетите с изображението на дракона. *Коментар на Хък Хогбен.*

16. Браво, драконче! Този път почти позна! *Коментар на Хък Хогбен.*

Американски графити

През ХХ в., когато САЩ най-после станаха Велика сила, някак естествено и американските геоглифи се прочуха почти толкова, колкото изрисуваните със спрейове стени в Бронкс и Харлем или прословутия филм *Американски графити* на Джордж Лукас.

Из дневника на Хък Хогбен:

29 януари 1932 г. На есен предстоят избори. Днес се договорихме с президента Хувър дискретно да започна рекламна кампания за повдигане самочувствието на неговите избиратели. Пардон, на американския народ.

Най-впечатляващи за лаиците са трите групи от общо около 200 фигури, изсечени върху старите речни тераси край коритото на река Блайт в Калифорния. Те са открити съвсем случайно през 1932 г. от един приятел на Хък по време на полет.

Сред тях преди всичко изпъкват знаменитият Гигант с разперените ръце и не по-малко известният Планински лъв от Блайт, който лично на мен, честно казано, повече ми прилича на газела. Ако това е лъв, майка му и баща му сигурно са живели в околностите на Хиросима през 1945 г. и са поели твърде голяма доза радиация, но в изкуството е така...

На геоглифите от Блайт изобщо не отстъпва по представителност и величествената фигура на жена канибал (наричана от местните хора Хаак-Ваак), с която бабите от района на Сейкътън, Аризона, плашат непослушните си внуци. В Райската долина, в югозападната част на Монтана, пък се намира внушителен геоглиф, който може наистина да съперничи на събратята си от Наска или Атакама. Предполагаемата богиня, почитана от индианците навахо, е дълга цели 380 метра, но за съжаление никак не е фотогенична и затова не мога да ви покажа нейна

снимка.

Американците обаче най-вече се гордеят със своите могили, които според тях нямат аналогии по света. При тези по-сложните релефни изображения цели земни маси са оформени изкусно като различни животни. По-известните от тях са Могилата на скалния орел в Джорджия, Хълмът на мечето в Айова и най-величествената от всички – Могилата на голямата змия в окръг Адамс, Охайо. Мнозина археолози през миналия век, когато индианците трябваше да бъдат напъхани в резервати, не искаха да повярват, че тези истински произведения на изкуството са тяхно дело, и някои псевдоспециалисти развиха хипотезата за транс-континентална инвазия. Те сериозно се опитаха да докажат абсурдното твърдение, че номади от Индия са пресекли Беринговия проток специално за да построят могилите и после са се върнали обратно.

Днес повечето американски археолози приемат, че могилите са дело на индианското племе адена, чиято цивилизация е процъфтявала преди около 3000 години. Предназначението на могилите обаче си остава неизвестно и, както става обикновено в такива случаи, могилите са натоварени с „ритуални функции“.

При разкопките край форт Ейшънт в окръг Уорън, Охайо, обаче бяха открити два образа на змии – единият дълъг 30 метра, а другият – 46 метра. Първият е точно по линията на лятното слънцестоеене, а вторият, който отстои на около 150 метра, лежи на пътя на първите лъчи при зимното слънцестоеене.

Тази находка принуди и най-отявлените привърженици на уестърните тутакси да изхвърлят от главата си традиционните внушения на Джон Уейн и сериозно да преосмислят представите си за астрономическите познания на американските индианци.

Проектите на Христо

Не помня дали съм споменал, но Хък Хогбен се смята за българин. Дълго не вярвах на тази легенда, докато един ден не се запознах в Интернет с друг българин, обхванат от манията да превърне цялата Земя в платно за рисуване или по-скоро в постамент за скулптурите си.

Надникнете на адрес <http://www.beakman.com/christo/> и ще се

уверите, че приятелят на Хък Христо Явашев (Кристо) е достоен продължител на древната традиция висшите бозайници да избиват комплексите си като изографисват гигантски рисунки и скулптури, подходящи по мащаб само за драконите и някои по-едри динозаври.

Подозирам, че два от проектите на Кристо са му внушени от Хък, който пък избива специфичните български комплекси от чадъри и разни държавни и партийни домове. Не напразно не разрешиха на Кристо да забива своите чадъри в Англия, където комунистическите тайни служби убиха Георги Марков. А пък германските парламентаристи дълго не му даваха да опакова Райхстага от страх да не го запали¹⁷.

17. Ама че тъп е тоя дракон. Проектът с чадърите на Кристо и Жан-Клод от 1984–1991 г. по начало бе разработен като духовен и естетически мост между САЩ и Япония. Що се отнася до намека за Георги Димитров, макар от сърцето ми да капе кръв, че се налага да защитавам комунист, все пак истината ми е по-скъпа. А тя е, че Гьоринг подкупи Ван дер Любе под носа на Георги Димитров и успя да го изпревари. *Коментар на Хък Хогбен.*

7. Вампирите

Българите са особен народ. Три неща се набиha в очите ми, когато Хък Хогбен (принуден от обстоятелствата!) най-после се сети за изоставената си рожба и за първи път посетих родината му. Българите изповядват православието, пишат на някаква странна азбука, наречена кирилица (charset=windows-1251), и мразят да поддържат чистотата извън дома си. Хък твърди, че тези черти са традиционни за почти всички източноевропейци, но аз не му вярвам. Когато се запознах с нравите, обичаите и преданията на този народ, с ужас открих, че българите са кръвожадни и в буквалния, и в преносния смисъл.

Вглъбени в себе си и в злочастната си съдба през комунистическата и посткомунистическата епоха, източноевропейците май изобщо не си дават сметка, че има една на пръв поглед несъщественa причина Западът все още да гледа на тях с едно на ум. Шенгенската преграда в края на ХХ век официално бе издигната заради нелегалната емиграция. Ала специалистите по народопсихология са убедени, че дълбоко в някои мрачен ъгъл на модерните западняшки души се таи вледеняващата мисъл, че всички люде, населяващи обширната област от Трансилвания до Гърция и Урал, след смъртта си по стара славянска традиция излизат от гроба и стават вампири.

Справедливи ли са тези опасения? Ето как изглежда според Дж. Гордън Мелтън част от официална хронология на вампирите в европейската история.

1047: Думата вампир (упыр) за първи път се среща в официален документ, отнасящ се до руския принц Упир Лихий от Велики Новгород

1190: В De Nagis Curialium от Уолтър Мап методично са изброени всички вампири в Англия

1196: В Хрониките на Уилям от Нюбъро отново се появява списък на английските вампири

1477: Владетелят на Трансилвания Влад II Тепеш излиза от гроба и става вампир

1560–1614: Унгарската графиня Елизабет (Ержейбет) Батори приживе вампирясва

1672: В Истрия (Хърватско и Словения) пламва вампирска истерия

1710: Истеричната вълна се прехвърля в Източна Прусия

1750: Втора вълна от ужас залива Източна Прусия

1810: Английски вампири масово режат вените на овцете и изпиват кръвта им

1874: Вампири смучат кръвта на ирландски овце

Сигурно веднага ви направи впечатление наглата западняшка пристрастност. Само вампирите от Източна Европа са назовани по име, а западните им колеги тънат в неизвестност зад безличните вълни от масова истерия! Ако желаете да поспорите на тази тема с автора на цитираната хронология, можете да му пишете на адрес: vampires@afn.org. Аз вече му досадах, но Дж. Гордън Мелтън високомерно ми отговори, че моята извадка от писанието му била още по-пристрастна от неговата хронология.

Както и да е! Пряко волята на г-н Мелтън проучванията на *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолджъс Рисърч* все пак успяха да извадят на светло имената на 10-те най-известни западноевропейски вампири (също в хронологичен ред):

1.	Жил дьо Ре	(1404–1440)
2.	Жил Гарние	(кр. на XVI в.)
3.	Клара Гайслерин	(кр. на XVI в.)
4.	Антоан Лежер	(?–1824)
5.	Виктор Бертран – вампирът от Монпарнас	(XIX в.)
6.	Винченцо Верзини	(кр. на XIX в.)
7.	Виктор Ардисон – вампирът от Мюй	(нач. на XX в.)
8.	Фриц Хаарман – вампирът от ХанOVER	(1879–1925)
9.	Петер Куртен – вампирът от Дюселдорф	(1883–1931)
10.	Джон Джордж Хейг – вампирът от Лондон	(?–1949)

Макар ясно да се вижда, че вампирясването има откоleshни традиции в Англия, Франция и Германия, всички изследователи кой знае защо се надпреварват да изтъкват славянската вампирска традиция от XV–XVI в. При това на източноевропейските вампири се приписва някаква патологична сексуалност и маниакална страст към откритите вратове на привлекателните девойки. Главният виновник за тези изкривени

представи несъмнено е Брам Стокър – приятелят на Хък Хогбен, който майсторски увековечи като в криво огледало влашкия войвода Влад III Тепеш в своята книга Дракула, и в днешно време писанията му с лека ръка се приемат на сериозно.

Дълго време интуитивно усещах, че има някаква разлика между вампирите от Източна и Западна Европа, но я отдавах на културните различия. Все пак източната цивилизация е много по-стара от западната! Но един ден най-сетне попаднах на подходящ откъс от дневника на Хък, който обясни всичко.

Из дневника на Хък Хогбен:

23 август 1494 г. Днес по желание на вдовицата направих аутопсия на един трансилвански вампир и открих, че приживе е бил ухапан от бясно куче! Приятната женица твърдеше, че се е любила с мъжа си най-много веднъж на месец, а вампирялият ѝ съпруг за два дни беше посегнал на трийсет девойки. Симптомите на бяса подозрително напомнят на славянските поверия за вампирите. Тази все

още неописана болест предизвиква толкова ужасни мускулни спазми на лицето и шията, че жертвата наистина заприличва на побесняло куче или вълк. Болният получава болезнена ерекция, траеща няколко дни. Той бяга като попарен от шума, светлината, огледалата и водата, но изпитва неудържимо желание да хапе до кръв и да задоволи изгарящото го сексуално желание. Прегледах статистиката и догадката ми се потвърди напълно. Масовата поява на вампири в Източна Европа съвпада с епидемиите от бяс сред дивите животни. Дано да не забравя да публикувам това откритие в някой медицински алманах.

Ала като много от благородните му пориви и този бързо изфирясва от главата на Хък¹⁸.

Добре, че народите в Източна Европа скоро сами намират цаката на вампирите. Унгарците и румънците погребват потенциалните вампири

18. Този път драконът по изключение е прав! Сетих се едва след 500 години във Виго по време на един научен диспут с моя приятел д-р Хуан Гомес Алонсо, който сам бе стигнал до същия извод. *Коментар на Хък Хогбен.*

със специално острие около врата, здраво захванато за ковчега, така че ако трупът понечи да се надигне от гроба, да се самообезглави. Когато мъртвецът е ерген, румънците се подсигурият и с друго острие, насочено право в сърцето. Освен това всички славянски народи поръсват около гроба просо, та вампирът да се подлъже и да започне да го събира вместо да ходи да смуче кръв. За всеки случай мнозина източноевропейци окачват на вратите на домовете си тръни по подобие на Исусовия венец. А по-страхливите се закичват с всичкото семейно сребро, включително приборите за хранене, и ходят с протегната ръка, в която стискат кръст.

Вековният опит позволи на славяните да разработят тестове за откриване на гробовете на потенциалните вампири. Те се основават на проверения факт, че едноцветен (бял или черен) кон, язден от девственица, никога няма да стъпи на гроба на вампир.

Сърбите пък са уверени, че всеки пропаднал гроб е вампирски. Така се ражда поверието, че най-много вампири се появяват след дъжд. Такива гробове веднага се отварят, трупът се пробожда с кол, обезглавява се, главата се премества в краката, тленните останките се посипват с тръни, върху трупа се натрупва слама и се запалва, та вампирът безвъзвратно се кремира.

На Запад обаче по отколешна традиция не вярват на източноевропейците и затова там се ширят редица заблуди за вампирите.

Първа заблуда: В Източна Европа слагат храна край гробовете, та когато мъртвите вампирясат, да има какво да хапнат и да не посягат на девическите вратове. Всъщност всяка източна баба знае, че тази храна е за из път на душите, тръгнали към отвъдното.

Втора заблуда: Мъртвите души в Източна Европа жадуват за кръв, защото така ще придобият сила да възвърнат към живот и телата си. Тази заблуда се крепи единствено на факта, че западняците никога не са били под турско робство. Те изобщо не проумяват как може и в гроба човек да гори от желание да си отмъсти на поробителя.

Трета заблуда: Появата на вампири е предвестник на чума. Всъщност, нещата стоят точно обратно. Известно е, че по време на ужасната чумна епидемия (1347–1351), наречена Черната смърт, мнозина заразени са погребвани полуживи и някои късметливи наистина успяват да излязат от гроба. Други нещастници пък напразно се мъчат да сторят този подвиг, вдигайки шум в гробищата. Така при ексхумацията вече мъртвите им тела изглеждат изкорубени, устата – ужасно разкривена в посмъртен вик, а под ноктите им има кръв – съвсем нормално състояние,

като се има предвид, че не са умрели от чума, а от задушаване.

Четвърта заблуда: Можеш да убиеш вампир, като забиеш в гърдите му кол. В този случай става дума за най-простодушна аналогия. Тъй като Влад III Тепеш приживе набивал враговете си на кол, някои умници са си навили на пръста, че на всички вампири им се полага същото, за да пукнат.

Пета заблуда: Най-склонни да станат вампири са рижите хора със сини очи и заешка уста, родени на Коледа, отритнати от обществото и влезли в гроба без последно причастие. Всъщност никой от челната десетка на вампирите и на Изток, и на Запад, не отговаря на това описание. Статистически е доказано, че от обявяването на Коледа за християнски празник до началото на XX в. са се родили само двама души, дето се вписват в този портрет. Преди около сто години техните тела бяха изровени и учените се убедиха, че те никога не биха могли да вампирясат, защото отдавна са станали на прах.

Шеста заблуда: Върколаците са вампири. Тази грешка прави само онзи, които не познава добре балканския фолклор. Всъщност върколаците са зли духове, които кръвта на убит човек призовава от отвъдното. Те само временно се намъкват в мъртвото му тяло, за да отмъстят на убицеа и после по живо по здраво се прибират у дома. В древността похитрите престъпници създали обичая убитият да бъде погребван с монета, а по-късно с въсъчен кръст в устата и така се измъквали от възмездие, защото злите духове смятат отворите под кръста в човешкото тяло за нечисти и не обичат да се намъкват в трупове през тях.

Седма заблуда: Вампирите и таласъмните танцуват по нальми. Докато за таласъмните страстта към нальми може да се обясни с римата, то никой не може да даде що-годе сносно обяснение за какво им са на вампирите нальми. При това е доказано, че всички вампири в европейската история са прилично облечени, а някои дори носят войнишка униформа или доброволно сътрудничат на полицията.

Осма заблуда: Който не понася миризмата на чесън, е вампир. Добре известно е, че най-пълноценно чесънът се използва във френската кухня, и би трябвало вампирите да са изключително рядко явление сред този народ, но за съжаление статистиката показва, че Франция е на второ място в света по брой на вампирите на глава от населението след традиционния водач – Трансилвания. Има и едно изключение. Еврейската

кухня също много уважава чешна, но до ден днешен не е регистриран нито един случай чистокръвен евреин да вампиряса.

Влад Дракула

Най-голяма заслуга за ширещите се заблуди за вампирите несъмнено има Брам Стокър с неговия изсмукан от пръстите роман *Дракула*. Ала истинската история на влашкия войвода Влад III Тепеш с прозвище Набучвача, няма нищо общо с измислиците на Стокър.

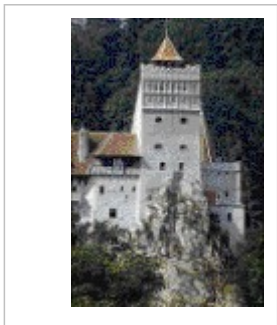

Трябва да призная обаче, че още приживе общественото мнение е раздвоено за Влад. Едни го смятат за герой, защото е последният влашки княз, осигурил някаква независимост на поданиците си от Османската империя, а други го броят за еретик, понеже по политически съображения сменя православната си вяра с католицизма. Когато Влад набучва на кол 20 хиляди турци край столицата си Търговище, се появяват съмнения, че е масов убиец, ала щом пълчищата на Мехмед II Завоевателя, покорили в 1453 г. Константинопол, си глътват езика при гледката и се връщат като

попарени отвъд Дунава, той е обявен за гениален стратег. Когато Влад набучва на кол и неколцина свои сънародници – лъжливи търговци, народът му се възхищава, но щом злочестата съдба сполетява и една селянка, дете не е изпрала добре кафтана на съпруга си, тутакси тръгва мълвата, че е психопат.

Отявлен патриот, през целия си живот Влад е принуден постоянно да балансира между могъщите си съседи, като преминава ту на страната на турците, ту към унгарците, но все в името на свободата на Влашко – малка страна, появила се като политически субект на картата на Европа в 1322 г., когато Иванко Басараба (1310–1352) успява да обедини няколко дребни феодални воеводства, сгушени между Трансилвания, Молдова и България, в княжество. След смъртта на Иванко обаче по стара балканска традиция Басарабският род се разделя на два враждуващи клана,

които яростно си съперничат за престола. Бедата идва от там, че властта във Влашко не се предава на първородния син, а съветът на боярите избира владетеля измежду членовете на княжеското семейство най-често под натиска на могъщите съседи.

Влад III Тепеш се ражда през 1431 г. в Си-гишоара. Той е втори син на изгнаника Влад II Дракула¹⁹ и внук на Мирча Стари (Велики), управлявал Влашко от 1386 до 1418 г. Семейното прозвище Дракула Влад II получава същата година, когато свещеният римски император Сигизмунд му връчва Ордена на Дракона – най-високото войнско отличие на Земята. Всъщност Дракула на румънски език означава Син на Дракона²⁰.

След като Влад II и първородният му син Мирча са убити в борбата за престола на Влашко, Влад III заема трона в края на 1448 г. с помощта на турците, но само след два месеца е свален от конкурентния клан на братовчедите си, подкрепяни от унгарците. В 1456 г. обаче Влад III Тепеш си връща престола, като на свой ред убива натрапника Владислав II този път с подкрепата на... унгарците. Измамените турци обаче му позволяват да управлява само шест години. В 1462 г. те нахлуват във Влашко и Влад Тепеш е принуден да бяга в Трансилвания. Там Матияш Корвин го пъха за няколко години в зандана, а после го жени за... сестра си!

-
19. Това е официалната версия. Истината е, че във фаталната за зачеването му нощ баща ми замества в леглото пияния Влад II Дракула и Влад Тепеш всъщност ми е полубрат. Косвено доказателство е фактът, че между Влад и братята му Мирча и Раду нямаше никаква прилика.
20. Драконът пак се фука! Влад II наистина беше носител на Ордена на Дракона – доблестно отличие, което в ония години се даваше на най-изявените врагове на османските поробители заедно с правото да извезват дракони на бойните си знамена. Ала прозвището Дракула на румънски означава Син на Дявола – drac (дявол) и ul (син) – и то не е свързано с генетичния произход на династията, а отразява приюмите, с които си служеха влашките войводи, за да запазят властта си и оттам свободата на Влашко.
- Коментари на Хък Хогбен.*

Из дневника на Хък Хогбен:

14 ноември 1476 г. С моя приятел и полубрат Влад Тепеш за кой ли път пак нахлухме в родината му с малка армия лоялни към него влашки войски. С нас има молдовски отряд, изпратен от братовчед му Стефан Велики, който му е роднина по линия на приемния му баща, и унгарски корпус, начело с трансилванския принц Стефан Батори. Така за трети път качихме Влад на трона. Дано да е за последно. Писна ми от тия турци!

И наистина се оказва, че Влад Дракула за последен път си връща власта във Влашко. След успешната акция Стефан Батори поема обратно към Трансилвания с по-голямата част от армията. В това време турците получават подкрепления и контраатакуват. И в сражението край Букурещ Влад загива, но не от турска, а от предателска ръка – нещо обичайно на Балканите. Отрязаната му глава тутакси е изпратена в Цариград, където със специална султанска заповед е изложена на показ, та всички да видят с очите си и да се убедят, че ужасният враг на турците наистина е мъртъв.

...И тогава се ражда легендата!

По това време вече са отшумели величавите битки при Никопол (1396) и Варна (1444), паднала е и последната крепост на православието Константинопол (1453) и със смъртта на Влад угнетените християни загубват и последната надежда за избавление. И като виждат, че песните, които от сто години пеят за юнака Крали Марко, не им помагат, за ужас на поробителите балкански народи решават, че е крайно време Дракула да вампиряса. Така че Брам Стокър да извинява!

Кървавата графиня Батори

Преди да изтече и век от кончината на Дракула Трансилвания и родът Батори дават на света една на пръв поглед миловидна графиня, която заема доста по-достойно място от Влад в галерията на истинските вампири.

Елизабет (Ержейбет) Батори е родена през 1560 г. в мрачния (дори за северозападна Унгария) семеен замък в подножието на Карпатите. Според някои изследователи от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* по това време синята кръв на великия род Батори изглежда започва да

се изражда, защото в него се навъждат твърде много садистки и вампирски (самата Елизабет), мазохистки-лесбийски (леля й Карла Батори), отровителки и прелюбодейки-кръвосмесителки (братовчедката й Ана Батори)²¹.

Рано останала без баща, на 11-годишна възраст Елизабет Батори набързо е сгодена за граф Ференц Надашди, потомък на друго известно протестантско семейство. И, за да се отърве от малката палавница, майка й, Ана Батори, тутакси я дава да я възпитават в семейството на годеника. Скуката в чуждия дом обаче бързо тласка достойната предшественичка на Лолита в обятията на селските момци. И след две години, когато шавливата нимфетка в края на краищата забременява от едно селянче, се налага старшата графиня Батори бързо да я прибере под претекст, че е болна. Сетне новороденото е дадено за отглеждане и на 8 май 1575 г. граф Надашди се оженва за Елизабет.

Под нейно влияние графът „избира“ за домашно огнище най-мрачния и затънтен семеен замък Чейде в Карпатите. Скоро съпругът тръгва да воюва с турците и Елизабет тутакси се отдава на разгулен живот с местните не по-малко напети момци. И тогава внезапно открива, че й доставя удоволствие да причинява болка на младите си прислужнички, чието основно задължение е активно да участват в оргиите. Когато съпругът й се връща, обръгнал от войната и придобил навика да измъчва до смърт турските пленници, за ужас на прислугата младото семейство

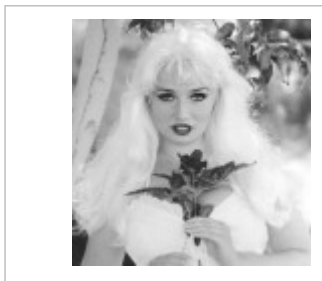
21. Това твърдение ми се струва малко пресилено, тъй като чичото на графинята Стефан (Ищван) Батори не само според мен, но и според мнозина съвременници достойно заемаше полския престол от 1575 до 1586 г. *Коментар на Хък Хогбен.*

заживява в пълна хармония.

Между 1585 и 1595 г. Елизабет все пак успява да роди на граф Надашди четири деца, но в 1604 г. овдовява и загубва вещия си партньор в садистичните игри. Нещастieto обаче само я стимулира да измисля нови и по-страшни издевателства над слугините в замъка Чейде. По някое време обаче простолюдието ѝ омръзва и апетитната вдовица основава във Виена училище за благородни девизи, защото си е внушила, че единственият начин да се пребори с възрастта е по-често да се къпе в моминска кръв.

Из дневника на Хък Хогбен:

15 февруари 1609 г. Снощи с моя приятел граф Андраши се натаралиянахме като кютюци в чест на Трифон Зарезан. Той не беше и чувал за светията, ала невежеството му изобщо не ни попречи да се напием до козирките в негова чест. Бедите започнаха, щом се свестихме. По неведоми пътища се бяхме озовали голи и здраво завързани в ъгъла на някакъв салон. От тавана висеше макарата и на въжето бе завързана зловеща цилиндрична клетка с метални шипове, обърнати навътре. Някакви типове въведоха в салона гола-голеничка невръстна девойка и въпреки отчаяните ѝ протести я натикаха в клетката. И тогава се появи домакинята. Едва познах графиня Батори, защото и тя беше чисто гола, както майка е родила. Дамата изобщо не ни обърна никакво внимание, а жадно впи очи в жертвата. Помощниците ѝ взеха да издигат клетката към тавана, като в същото време ръгаха нещастницата с нажежени остени, а гърчещото се момиче само взе да се нанизва на шиповете. И тогава графинята застана под импровизирания душ и грижливо се изкъпва в обилно стичащата се кръв, като често извиваше назад някога красивата си шия, за да си пийва от кръвта, и молеше дявола да ѝ върне младостта. После дойде и нашият ред!

Щом приключи с кървавия ритуал, графинята ме възседна и същевременно облада графа с уста. Оправи ни за половин час, макар изобщо да не ни беше до секс. Изглежда обаче не остана доволна, защото се захвана с помощниците си и за два часа оправи и петимата. После се остави в ръцете и устата на помощничките си, а най-едрия от слугите й цапардоса първо граф Андраши, а после и мене по главата. Когато се свестихме, вече лежахме развързани в конюшната на графа, и неговият слуга Ищван се опитваше да ни излекува махмурлука. Божичко, каква жена!

Ала всичко това вече не става в затънтения карпатски замък Чейде и слуховете за садистичните оргии на графиня Батори бързо плъзват из европейската столица²². Камарата от обезкървени тела по полето и край стените на нейната виенска резиденция расте и в 1609 г. властите са принудени да се намесят. Съучастниците на графинята са арестувани и мигом си признават за жестоките убийства на поне... 650 девойки. След петдневен мълниеносен процес хората с нисш произход от свитата на графиня Батори са осъдени на смърт и тутакси са екзекутирани. И макар в съдебната зала името Батори да се споменава само веднъж, а съдиите гнусливо да заобикалят сексуалните забегки и най-вече вампирските наклонности на графинята, скандализираните зетьове на Елизабет Батори не се стърпяват и дават под съд височайшата си тъща²³.

Делото между титулованите особи се влачи с променлив успех до 1611 г. и накрая кървавата графиня е... въдворена в собствената ѝ спалня в една от кулите на карпатския замък Чейде, като зазихдат прозорците и тя прекарва цели три години в пълна тъмнина и въздържание.

Из дневника на Хък Хогбен:

23 август 1614 г. Онзи ден, докато ѝ носил с треперещи ръце мизерната дневна дажба храна в кулата, пазачът на графиня

22. Не без помощта на граф Андраши.

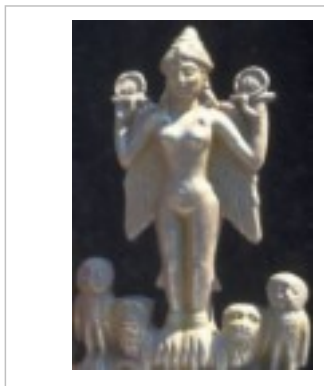
23. Всъщност повечето от тях също не бяха цвете за мирисане и изобщо не се интересуваха от интимния живот на тъщата си, а се стремяха да добият правата върху имотите ѝ. *Коментари на Хък Хогбен.*

Батори с облекчение открил, че най-кръвожадната вампирка в човешката история е издъхнала. Самият факт, че вестта дойде до Виена само за два дни е изумителен за равнището на пощенските съобщения в империята. Явно обществото още не е забравило това чудовище в женски образ. Изобщо няма да се учудя, ако един ден животът на графинята се превърне в легенда.

8. Вещиците

Сред сериозните историци на Земята битува мнение, че графиня Батори (вж. Вампири) е патологично изключение сред жените. Те се позовават на меродавни статистически анализи, според която женските изчадия в човешката история са стотина пъти по-малко на брой от мъжките изверги. При това всички отклонения в поведението на жените, незасегнати от менопаузата, най-често са защитна реакция срещу мъжката надменност, породена от манията за величие.

След задълбочени изследвания специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* обаче стигнаха до извода, че не страхът от менопаузата, а Адам е виновен за всичко.

Когато Бог създава Адам, сполучва от първия път. Може би, защото го прави от кал. Но с половинката му се препъва. Лилит също произлиза от калта и този факт ѝ дава основание да надигне глас за равни права. Първият бунт в рая обаче тутакси е прекършен още в зародиш. Адам прогонва Лилит и Господ се принуждава да създаде (този път от реброто му!) нова половинка на отрочето си. Ева е доста по-послушна и в рая се възцарява мир, а боркинята за равни права Лилит естествено се озовава на тротоара, както често се случва с прокудените девойки.

Така възниква най-древната професия. Първите клиенти на Лилит са Сатаната и демоните от неговата свита. Когато те ѝ се наситат, дяволът пробутва ябълката на Ева. Така дуалистичното начало на жените вовеки веков предопределя и тяхната двойственост. Наследените от Адам гени на Ева принуждават всяка жена да бъде любящата съпруга, майка и пазителка на домашното огнище, а мутиралите от общуването със Сатаната гени на Лилит и Ева до ден днешен я подтикват към дяволък. Така че движението за равни права между половете съвсем не е от вчера, а си е извечно, и еманципираната жена не е развратна вещица по природа. Такава я прави мъжката самовлюбеност.

10-те най-известни жени в света, набедени за вещици

1.	Лилит	Преди 12–13 млрд. години според Стивън Хокинг	Охулена като вещица след като Адам я тласка в развратните ръце на Сатаната
2.	Алкмена	В митичните времена	Съпруга на тиванския цар Амфитрион, преследвана до дупка от Хера, защото уж съблазнява Зевс с магия и след една тройно удължена любовна нощ ражда извънбрачния Херкулес
3.	Клеопатра	I в. пр. Хр.	Обявена за вещица от Октавиан, защото предпочита да споделя постелята си с Цезар и Марк Антоний, като при това им отваря очите за някои древни афродизиаци, доста по-силни от виагра
4.	Месалина	I в.	Трета жена на римския император Клавдий и толкова омайна развратница, че успява да го склони лично да я венчае за любовника ѝ Гай Силий; истината обаче е, че Клавдий се паникьосва, когато гадателка предсказва смъртта на съпруга на Месалина, и мигом превръща любовника в съпруг, за да прехвърли злината върху неговата глава
5.	Жана д'Арк	XV в.	Изгорена на кладата от англичаните, защото в сублимния момент Орлеанската дева им попречва да спечелят Стогодишната война
6.	Ана Болейн	XVI в.	Втора жена на английския крал Хенри VIII, обезглавена, защото след като избутва Катарина Арагонска от леглото му, вече не му дава да кръшка; след нея той сменя още четири съпруги
7.	Титюба	XVII в.	Робиня от Карибските острови, обвинена, че размътила с приказки за вуду мозъците на много почтени американски граждани от Салем, 19 от които са екзекутирани след прочутия процес срещу Салемските вещици
8.	Мери Ан Котън	XIX в.	Екзекутирана като вещица, без да се вземе под внимание семейният тормоз, който я превръща в най-известната домакиня – серийна убийца в човешката история (за 20 години отравя 21 роднини, предимно собствените ѝ съпрузи и деца)
9.	Мадлийн Олбрайт	XX в.	Държавен секретар на САЩ, обявена за вещица от иракчаните заради твърдата ѝ подкрепа за ембаргото след Войната в залива

10.	Венета Мандева	XXI в.	Поетеса, активистка на „Екогласност“ и прес-аташе на футболен клуб „Спартак“ (Варна), набедена за вещица от някои самозабравили се квартални търговци на природен газ
-----	----------------	--------	---

Специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* са убедени, че без да се вникне задълбочено в горните съждения и примерите от таблицата, изобщо не може да се схване същността на вещерството, да не говорим пък за неговата роля и значение в човешката история.

Вещерология

Ако съпругът ви напусне и на другия ден намерите под брачното си ложе старателно запушено гърне, в което се мъдри сляпа жаба, не се паникьосвайте. Вие сте станали жертва на вещица. Ако държите на мъжа си, просто изгорете жабата и той ще се върне.

Според модерната вещерология вещицата е жена, свързана с дявола. Тя може да се роди такава или да придобие порока впоследствие. Родените вещици се пръкват на тоя свят в було или риза, както казва народът и си имат отличителен знак – опашката. Отначало този придатък е колкото кутре, но ако вещицата е усърдна в занаята, опашката ѝ може да стане като на куче.

Всъщност родените вещици не са толкова опасни. Понякога те изобщо не използват таланта си по предназначение, а и най-често го практикуват умерено. Учената вещица обаче е друго нещо! Тя е станала вещица по своя воля и с явната цел да пакости на хората. В средновековието именно тя е вадила мъжете от равновесие.

Тест

Обичайните таланти на вещицата са да приема образа на черна котка или сврака и, разбира се, да лети.

Последното умение изглежда трудно само на пръв поглед. Всъщност и вие можете да опитате, ако имате камина. Сложете морска вода да заври на огнището, съблечете се гола и натрийте цялото си тяло с някое вълшебно мазило. Според телевизионните реклами модерната козметична индустрия предлага много такива кремове. Когато от котлето започне да излиза гъста пара, възседнете ръжена или метлата. Ако имате зачатък на талант, тукаткси ще излетите през комина. В този случай е добре да знаете кога и къде по традиция се провеждат най-големите сборища на вещици.

Календар и сборища

Трите най-известни сборища на вещици в Европа са в планините Брокен (Германия), Блокула (Швеция) и Плешивата (край Линц).
Около 22 декември там на малки сборища вещиците отбелязват празника на зимното слънцестоене Юл. Тогава палят огньове или свещи, за да приветстват слънцето, и се кичат с див чимшир и имел (кой знае защо с цветовете на българския национален триколюр!?) – бял имел за чистота, зелен за вечния живот и червен за слънцето.
На 1 февруари е голямото сборище на вещици Имболк или Празника на свещите в чест на невидимото напъпване на семената под земята. Вещиците отбелязват пробуждането на пролетта с ритуали за пречистване и палят всякакви огньове – от бели свещи до огромни клади на открито.
Около 21 март на по-малко сборище вещици празнуват пролетното равноденствие, когато пълната с живот тяхна Господарка се събужда и разпръсква по земята плодородие. Тогава вещиците боядисват яйца, саят семена и планират нови деяния.
На 1 май е друго голямо сборище на вещици, наречено Белтан. Тогава Бог достига до мъжество колкото мощта на Господарката. Задвижени от енергиите на природата, те се съчетават и тя забременява. Вещиците си правят и фестивал на цветята, който често включва танц около украсен с цветя и ленти кол, символ на плодородието.
Денят на лятното слънцестоене (около 21 юни) е удобен случай за годежи и вечерски сватби, на които младоженците прескачат метла.
На 1 август е Лунасад – най-голямото сборище на вещиците за сезона, с което отбелязват първата реколта. От ранното жито те пекат самуни с формата на слънце.

Мистерии

По време на есенното равноденствие (около 22 септември) вещиците благодарят за реколтата.

Вещерската нова година Самен е на 31 октомври, когато всичко, което е цъфтяло, умира или заспива. Тя възплаваща вярата, че всяка смърт носи прераждане чрез Господарката, което ще настъпи на следващия празник Юл.

Ала дори да сте изучили добре календара на вещиците, внимавайте на какво сборище ще попаднете, защото вещиците се делят на черни и бели. Не според цвета на кожата си, разбира се, а според естеството на своя занаят.

Черна магия

Същинските вещици са черните. И главната им отлика от останалите е, че са в сговор с дявола. Тук обаче има една тънкоост, върху която още на времето много правилно обръща специално внимание на Хък най-изтъкнатият руски демонолог от XIX в. М.Н.Орлов.

Из дневника на Хък Хогбен:

21 ноември 1904 г. Днес посетих моя приятел Михаил Орлов, за да получа с автограф книгата му „История на сношенията на човека с дявола“. Стариият глупак продължава да твърди, че трябва ясно да разграничаваме обладаните от дявола от онези, които са му се отдали. Според него първите са невинни жертви на дявола, които той овладява против волята им, а вторите доброволно встъпват в съюз с него, сами го призовават, сключват свободен договор с него. Но нали според най-смислената презумция на римското право всички са невинни до доказване на противното. И веднага възниква въпросът: как да докажем, че някой доброволно е влязъл в сговор с дявола, след като въпреки наивното въображение на Гьоте г-н Мефистофел никога не сключва договорите си в писмен вид. Става дума за договорите с миряните, разбира се. Иначе са известни хиляди писмени договори между

Луцифер и църковни служители от различен ранг, но те уреждат, така да се каже, чисто служебните им взаимоотношения.

Ала скептицизмът на Хък по отношение на черните вещици с нищо не променя факта, че те изпращат болестите, те създават неприятности в службата, те карат хората да се разлюбват и изобщо навред и всячески им пакостят според специализацията си. Обикновено черните вещици постигат целта си с помощта на разни отвари. Най-гадната, на която съм попадал в дневника на Хък, включваше мозък от некръстено дете, премесен с беладона и червеи, и беше сварена в черепа на ексекутиран крадец.²⁴

Опит за летене

Според класическата демонология черните вещици вършат следните седем злодеяния:

- Влагат в сърцата на хората смрадни възделения
- Внушават злоба и ненавист
- Правят муски и амулети
- Предизвикват болести
- Носят мор по хората и добитъка
- Отнемат разума
- Правят всякакви пакости на своите неприятели

Истинските черни вещици се познават по това дали могат да летят. Но, ако сте се провалили на теста за летене, това съвсем не означава, че нямате заложби на вещица. Сигурно са ви подвели вълшебните съставки на използвания козметичен продукт. Разгледайте опаковката на любимия ви крем, за да се уверите, че той съдържа необходимите съставки.

Из дневника на Хък Хогбен:

2 февруари 1627 г. Онзи ден Кети, прислужничката на миледи Кларик, ми съобщи под секрет, че господарката ѝ може да лети. Много се изненадах, защото освен мен и баща ми никой не умее да лети на този свят. Дори сестра ми Шуин! Реших да проверя тази работа и снощи се вмъкнах в покоите на *Миледи*. В полунощ тя се съблече гола, затвори прозорците, коленичи напред

24. За съжаление имах честта да се запозная с майсторката-готвачка Петронила само месец преди да я обесят през 1325 г. в Ирландия. *Коментар на Хък Хогбен.*

спалнята и започна да се натрива с някакъв мехлем. Мажеше се главно под мишниците, в сърдечната област, по слепоочията и най-накрая – дълбоко във влагалището. После възседна една метла и започна да мастурбира с дръжката ѝ. Щом свърши, тя заспа дълбоко, но неспокойно. Ако се съдеше по звуците, които издаваше, душата на *Миледи* наистина летеше и после взе активно участие в някаква дяволска оргия. Аз се възползвах от състоянието ѝ и откраднах малко от вълшебния мехлем, за да го изследвам. Оказа се, че той съдържа конска доза бленика и татул, която може да убие всеки нормален човек, но у *Миледи* тяхната основна съставка – атропинът – предизвика само сънливост, халюцинации, усещане за полет, еуфория и полова възбуда. Последният ефект беше засилен и от някои афродизиастични съставки на мехлема. А дълбокият сън явно беше предизвикан от алкалоидите в блениката и татула. Наистина в мехлема имаше и стрити на прах: кост от черепа на детеубиец, краче на крастава жаба, парче от крило на прилеп, менструална кръв на девица, нафора, светена вода и стърготини от разпятие, но според мен те имаха само ритуално значение за „полета“.

Бяла магия

Всъщност през XIV-XVII век Европа е залята от такава епидемия от черни вещици, та направо възниква дефицит от палачи. Не хилядите бесилки обаче спасяват европейската цивилизация. Специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* смятат, че ако не са били белите им посестрими, отдавна на Стария континент нямаше да е останал и един нормален човек за цял. Белите вещици умеят да тълкуват сънища, баят, гадаят, правят добри магии и развалят заклинания. Много от тези дами съвсем заслужено са били на щатни длъжности при римските императори. Именно на белите вещици се дължи и толерантността на властите през ранното средновековие към вещиците изобщо. В постановление на синода в Падерборн от 785 г. се казва: „*Който заслепен от дявола вярва, че някой може да бъде вещица и въз основа на това я изгори, той подлежи на смъртно наказание.*“

Едва в 1484 г. се ражда папската „Була на магьосниците“ на Инокентий VIII.

Из папската була на Инокентий VIII *Summis desiderantes affectibus*

„Инокентий, епископ, слуга на слугите божии, да се помни навеки:

...Неотдавна до нашите уши достигна твърде обезпокоителната вест, че в някои части на Горна Германия и особено в архиепископиите на Майнц, Кьолн, Трир, Залцбург и Бремен, в тамошните градове, земи, местности и епархии премного люде от двата пола, като пренебрегнали своето спасение и се отвърнали от католическата вяра, изпаднали в плътски грях с демоните (инкуби и сукуби) и със своето магьосничество, чародейство, заклинания и други ужасни, суеверни, порочни и престъпни деяния причинявали на жените преждевременно раждане, докарвали болест на приплода на животните, пакостели на реколтата, на гроздето и овощията; разваляли, душели и погубвали мъжете, жените, животните, домашния добитък и другите видове животни, също така лозята, градините, ливадите, пасищата, зърното и други видове плодове. Те даже причинявали на мъжете и жените, на целия едър и дребен добитък, на животните такива страшни вътрешни и външни болки, съпроводени с невъобразими мъки. Те пречели на мъжете да оплождат, а на жените да зачеват, правели така, че мъжете и жените да не могат да изпълняват съпружеските си задължения. Свърх това с кошунствени уста те се отричали от вярата, която са приели при светото кръщение. те не проявявали никакъв страх и пред още други лековерни, грешни и порочни неща, към които ги подбуждал врагът на човешкия род, и извършвали споменатите грехове, като при това подхвърляли на опасност душите си и оскърбявали божие величие и по този начин давали на премного хора лош пример и предизвиквали възмущение...“

Издадено в Рим, при свети Петър, в лето господне 1484-то, ден 5 декември, от нашия понтификат година първа.

Катарите

Модата да се изгарят вещиците на клада обаче, като всяка друга мода идва от Франция. Но в нея има и съществен български принос. Западните последователи на богомилите така разклащат християнските

догми, че църквата прибягва до огън и меч, за да се справи с тази източноевропейска напаст. И в 1274 г. първата вещица е изгорена на кладата в Лангьодок – тъкмо там, където новоизлюпенният орден на доминиканците (божиите кучета) доизгаря остатъците от катарската ерес.

Рекорди

От XVII в. французите държат и два рекорда, ненадминати до днес. Дъщерята на маркиз Сазили от знаменития процес в Лудьон е обладана едновременно от осем демона (*Най-много демони, вселили се в една вещица!*), като поради пренаселеност последният е принуден да се сгуши под второто ѝ ребро. А в градината на Катрин Монвоазен, обслужваща с черна магия двора на краля-слънце Луи XIV, изравят 2500 трупа на пеленачета и ембриони (*Най-много невръстни жертви на една вещица!*), чиято кръв абат Гибур използва, докато отслужва своите черни меси.

Модерните вещици

От началото на XX в. в Принстънския университет четат курсове за вещици, а истинските майсторки в занаята в белите страни отдавна са обединени в професионални съюзи.

1.	Често се разхожда гола или полугола
2.	Без повод втренчва поглед в една точка
3.	Понякога се усмихва без всякаква причина
4.	Обича котките (дори и черните!)
5.	Има навик да се отрива в греди и стълбове
6.	Когато е в компания, се бои от тъмнината
7.	Метлата ѝ допада повече от прахосмукачката
8.	Харесва ѝ да язди хора и животни
9.	Няма нищо против груповия секс
10.	Предпочита да готви на открит огън, а у дома – на газов котлон ²⁵

25. През Средновековието бяха достатъчни само две-три такива привички, за да се озове някоя нещастница на кладата. А понякога и само една – щом си жена, значи си вещица! *Коментар на Хък Хогбен.*

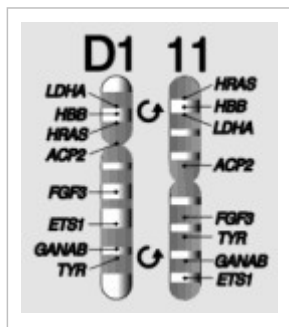
В модерното магьостничество има три степени на посвещение: жрица, кралица вълшебница и висша жрица. (Апропо, съответните титли за мъжете са: жрец, маг и висш жрец.)

Когато се посвещава в първата степен, вещицата получава четири удара с бич и полага клетва. При втората степен ударите по меките части са 40 и заключителните думи на обряда гласят: *„В живота на човека има три велики събитие – любов, смърт и възплъщение в ново тяло. Вещиците командват всичко това. За да имате свършена любов, трябва да се върнете в същото време и на същото място, където сте обичали, за да си спомните миналото и любовта отново ще се върне при вас.“*

Обредът при третата степен изцяло е посветен на сексуалното сближаване на кралицата вълшебница, превъплътена в черна котка, с висшия жрец.

9. Котките

В края на ХХ в. екипът от генетици на Стивън О'Брайън от американския Национален институт за изследване на рака откри, че с изключение на два малки участъка, завъртени на 180 градуса, човешката хромозома 11 е напълно идентична с котешката хромозома D1. (Нещо, което ние със сър Арчибалд Донахю-Стивънс знаехме от бая време!)²⁶ Тъй че, ако маймуните са генетични братя на хората (с което те, който знае защо, се гордеят?!), то котките и човешките се оказаха генетични братовчеди.

И сега вече на всички стана ясно, че отколешното приятелство между хората и котките се дължи на роднински връзки.

Не помня дали е ставало дума, но Ана-Мария, съпругата на моя приятел Хък Хогбен, например е лъвица. Не в преносния, а в буквалния смисъл! Е, наистина тя е родена някъде из планетарната система на Алдебаран и когато е в добро настроение е по-хубава от Мишел Пфайфър, Мерил Стрийп и Шер, взети заедно, но щом се ядоса, заприличва досущ на която и да е било лъвица от Нубийската пустиня, само дето е малко по-рижа. Трябва да ми вярвате, защото ние с нея сме съдружници в *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* и познавам добре всички нюанси на нейните настроения.

Докато правеше своите научни магии, та Ана-Мария да зачене от Хък, сър Арчибалд установи, че човешката клетка съдържа около 100 хиляди гени, обединени в 23 хромозоми, котешките хромозоми са 19, а на Ана-Мария – 24. (Поредното доказателство за несъвършенството на хората, което Хък все не иска да признае!) При това всеки котешки ген има човешки аналог и котките също като човека страдат от хемофилия, инфекции на кръвта, някои видове рак и дори от СПИН. А повечето гени, които контролират тези болести, се намират тъкмо в хромозома 11.

26. Драконът Трифон пак се перчи! Всъщност той беше в пълно невидение относно изследванията на сър Арчибалд в *Сиатълския изследователски център за генетични корекции на извънземни*, благодарение на които моята съпруга Ана-Мария зачена нашите близнаци. Всички подробности около тая история са описани в *Няма хък-мък* (1997) – първата книга от *Истории за Нищото*, публикувана под № 21 в *Библиотека фантастика* на Издателска къща *Офир*. Коментар на Хък Хогбен.

Сър Арчибалд разгада и поверието, че котките имат девет живота. Оказа се, че котешката имунна система е по-силна от човешката! Дали пък през XXI в. хората няма да започнат да си подобряват наследствеността, като си прехвърлят котешки гени?

Коварство и любов

От край време умните хора знаят, че котките също като драконите са културен феномен. Ако ги нямаше драконите, хората нямаше с кого да се заяждат, а ако ги нямаше котките, на Земята изобщо нямаше да има земеделски цивилизации. Просто гризачите щяха да изядат всичките запаси от зърно. И, докато човек често без всякакъв свян товари с работа досущ като добичета другите си приятели – драконите и кучетата, – домашната котка от край време се ползва с привилегии.

Всъщност и в християнската, и мюсюлманската традиция котките на практика се радват на неограничена свобода. Прощават им дори когато изобщо не ловят мишки! В древния Китай ги смятат по-скоро за носители на доброто, а в Древния Египет издигат котката направо на пиедестал. В будисткия свят обаче до ден днешен не могат да простят на котките и змиите, че единствено те не се трогват от смъртта на Буда. Освен това и в будизма, и в Кабалата котката се свързва със змията, греха и злоупотребата със земните

блага. И японците не долюбват котките. Те ги смятат за лошо предзнаменование и им приписват способността да убиват жени и да приемат техния облик. (Сигурно затова ние с Ана-Мария най-трудно търгуваме с японците, макар постоянно да им се кълна, че тя не е убивала никого през живота си.)

В средновековието християните също споделят това дълбоко погрешно становище, но само по отношение на черните котки. Създателят на Светата Инквизиция папа Григорий IX лично вписва сред смъртните грехове привързаността към черните котки. Така се ражда обичаят по време на великденските празници черни котки да се изгарят на клада или да се хвърлят от кули, защото са съпричастни на злото и влизат в свитата на дявола.

Който е имал вземане-даване с бащата на Хък, добре знае, че злото

примамва, злото изкушава, злото съблазнява. И всички мистерии около котките от време оно опират до въпроса: какво е общото между тези гальовни, стройни, гъвкави, нежни, изящни, мъркащи, нелишени от коварство същества и жените. Защото не бива да забравяме, че освен ангорската, сиамската и персийската котка, например, и степната, дивата и камъшовата котка, сервалът, рисът и калакалът, пантерата, гепардът, тигърът и дори лъвът и лъвицата (да ме извинява Ана-Мария!) са все... котки.

Ето как изглежда според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* първата десятка на най-прочутите котки в човешката история:

1.	Египетската богиня Баст
2.	Черната котка от народните поверия
3.	Котаракът в чизми
4.	Звярът от Лондон
5.	Баскервилското куче
6.	Булгаковият Бегемот
7.	Котката върху горещия ламаринен покрив
8.	Лъвицата Елза
9.	Жената-котка от „Батман“
10.	Котките на Ендрю Лойд Уебър

Всъщност жени-котки на Земята е имало от дълбока древност. Но подложени на дискриминация подобно на драконите, те са изчезнали. (А дали не са емигрирали на Алдебаран?)

Окото на Хор

Според така наречената „Книга на кравата“, когато древноегипетският бог на слънцето Ре²⁷, наричан още Хор, върховен повелител на хората и боговете, остарява, той узнава, че в Горен Египет и Нубийската пустиня заговорничат срещу него.

27. Този път Трифон наистина ми скри шапката. Дълги години традиционно египетският бог на слънцето се наричаше Ра. Най-новите изследвания обаче доказаха, че името му трябва да се произнася Ре. Не съм и подозирал, че следи научните публикации. Браво, драконче! *Коментар на Хък Хогбен.*

Тогава Ре-Хор свиква съвета на боговете: „Повикайте и доведете при мен моето Око, Шов, Тэфне, Геб и Нут заедно с техните майки и бащи, тези, които бяха с мен, когато почивах в Нуну, а също и самия Нуну.“ Ре-Хор иска мнението на приближените си какво да прави с разбунтувалите се хора, създадени от сълзите, пролети от окоето му. И Нуну-Небитието му дава следния съвет: „*Ре, сине мой! Здрав е твоят трон и голям е страхът пред теб. Нека твоето Око бъде насочено против тези, които са те обидили.*“ Останалите богове го подкрепят: „*Изпрати тогава Окоето си, нека победи за теб тези, които замислят зло против теб, тъй като няма друго Око, което да е по-добро от него и което може да ги победи за теб, когато то слиза в образа на богинята Хатхор.*“ Ре-Хор се вслушва в съвета и дъщеря му Хатхор е изпратена в пустинята да погуби хората. Тя се превръща в лъвица – естественият ѝ облик, когато е разгневена (точно като Ана-Мария?!), получава името Сахме и започва да изстребва неблагоприятните човеци.

Щом завършва мисията си в Нубийската пустиня, лъвицата се явява пред Ре и докладва: „*Живей за мен. Победих хората и сладко ми е на сърцето.*“ Честта на върховния бог е удовлетворена и Ре-Хор пожелава да я отпрати по живо, по здраво. Ала убиването и пиенето на човешка кръв изглежда се услажда на Хатхор-Сахме, защото тя отказва да изпълни повелята. Ужасен от перспективата да остане без поданици от човешкия род, милостливият властелин е принуден да прибегне към изма-

ма. По негово нареждане през нощта слугините смилат ечемик за пиво и го смесват със сока от червените плодове диди. И щом пуква зората седем хиляди чаши от тази „кръв“ утоляват перверзната жажда на лъвицата, човечеството оцелява и така възниква обичаят да се приготвят опияняващи напитки за празника на богинята Хатхор.

Друг мит, запазен върху „Папирота от Лейда“, също е посветен на неприятности на Ре с неговата фаворитка Хатхор, удостоена с честта да стои на челото му като трето око. Този път капризната му (за разлика от Ана-Мария!)щерка се появява под името Тэфне. Обидена за нещо на баща си, тя се превръща в дива котка и забягва в Нубия. Налага се богът на писмото и мъдростта Тховт да се прави на маймуна и дълго да я увещава да се върне при страдащия ѝ родител.

Май от всички египетски богини само Баст, приела образа на

домашна котка, няма прегрешения.

Най-мистериозният факт, свързан с богините-котки, обаче е защо знакът за единица в Древния Египет съвпада с йероглифа за Око на Хор и как части от този йероглиф се превръщат в дробните числа, с които си служат писари. Според Ана-Мария и на Алдебаран било така, но там само лъвиците умеели да четат и да пишат, а местните хуманоиди, били силни в математиката, защото по цял ден играели на комар, и могли да смятат единствено наум.

Звярът от Лондон

На 26 септември 1998 г. гигантска котка с песъчлив цвят на козината и няколко черни ивици, голяма поне колкото куче от породата лабрадор, влуди жителите на лондонското предградие Саут Мимс. И този път сигналът не дойде от някакъв местен шегаджия или вечен очевидец със съмнителна психика, а от полицейския патрул в района. Над Лондон закръжиха хеликоптери. На жителите им беше наредено да се заключат по домовете. И в акцията по издирването на чудовището се включиха зоолози и медици от Кралския ветеринарен колеж.

Така гласяха поне журналистическите публикации на следващия ден. Този път обаче няма да прибягна до дневника на Хък Хогбен, защото лично бях свидетел на случилото се. Два дни преди това бяхме пристигнали с Ана-Мария на Земята по търговски дела. Ако питате мен, не успяхме да свършим много работа, защото лъвицата се лепна на компютъра и по цял ден (и цяла нощ!) висеше в любимия си Интернет. Бяхме отседнали в седалището на *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* в Сиатъл²⁸ и докато се тюхках още колко много работа имаме, внезапно Ана-Мария реши да отпраши за Лондон. Беше открила в Интернет някаква мъглява информация за мистериозна дива котка в Англия и котешката ѝ природа тутакси заговори. Като видях, че не мога да я разубеда, тръгнах с нея.

Да откриеш дива котка на Британските острови се оказа трудна работа. Ана-Мария постоянно се оплакваше, че не и достига информация. Тогава ми хрумна идеята с маскарада. Понеже, за разлика от много други страни, в Англия вярват на полицията, реших, че ако Ана-Мария се покаже на някой лондонски полицаи в котешкия си вид, вестниците мигновено ще извадят сензацийата на първите си страници и в духа на класическата журналистика ще изтупат от архивите аналогичните случаи от миналото.

Така и стана. Наистина Ана-Мария се поддаде на женската си суетност и се показа на полицаите в раиран костюм, но пък се оказа, че в Англия приемат полицейската информация за гигантските котки на сериозно, защото от 1963 г. насам поне още два звяра постоянно изкарвали акъла на някой служител на реда. Тогава една пума с изящен скок прелетяла над предния капак на патрулна полицейска кола и повече от сто полицаи дълго и безрезултатно я преследвали. Десет години по-късно полицаят Антъни Томас съзрял звяра в парка *Кралица Елизабет* във Фарнбъро, Хампшир, и го описал като три-четири пъти по-голям от обикновената котка, с дълга опашка и заострени уши. Морис Гиб от групата *Би Джеймс* пък бил удостоен с честта да види звяра в собствения си двор в Ешър. Този път чудовището оставило следи и те били идентифицирани от зоолозите в Чесингтънския зоопарк. През следващите години над хиляда души съобщили, че са видели пумата по моравите на Съри, Съсекс и Хампшир. Така че звярът повече от 30 години броди из околностите на скъпите предградия на южен Лондон, тормози местните големци и дава хляб на много журналисти. Ана-Мария и до днес е убедена, че става дума за нейна посестрима от Алдебаран, но така и не сме я открили. Тамошните лъвици са много хитри.

Ексмурският звяра

В Англия, разбира се, има и фалшиви алдебарански лъвици. Когато

28. Понеже е гузен, драконът Трифон изобщо не споменава, че двамата с Ана-Мария са използвали междупланетната организация с идеална цел *Хогбен Фаундейшънс Криптозоолджис Рисърч*, в управителния съвет на която въвлякоха и мен, като прикритие за търговията си с вълшебни цветя. Подробностите по този въпрос можете да намерите във *Втората библиотека* (1998) – следващата книга от *Историята за Ницото*, публикувана от Издателска къща *Сталкер*. Коментар на Хък Хогбен.

през 1983 г. Ексмурският звяр убил за кратко време 80 овце и изял по 13–18 кг месо от всяка жертва оплакванията на фермерите проглушили ушите на властите и те повикали 42-ри десантен отряд на Кралските морски пехотинци да проследи и убие чудовището. И една сутрин то кацнало на мушката на редник Джон Холтън. „*Видях го през визьора, разказал по-късно пехотинецът. Беше много голямо, цялото черно и изглеждаше много силно. Не посмях да стрелям, за да не рани някого в къщата зад звяра.*“

Някъде през пролетта на 1988 г. един фермер от Девън обаче застрелял странно животно, дебнещо гъските му, и пресата тутакси затръбила, че Ексмурският звяр най-сетне е убит. Оказало се обаче, че става дума за доста по-дребен от чудовището млад мъжки леопард, по всяка вероятност пуснат на свобода от стопанина си.

Местният природолюбител Тревор Биър твърди, че е виждал звяра пет пъти. Той го описва като гигантска страховита котка с тъмен цвят, дълга около 120–150 см. От познатите ни видове такъв размер достигат гепардът и снежният леопард.

Поверията за черни кучета и котки всяват ужас на Британските острови от незапомнени времена почти колкото и историите за драконите. Мнозина днес смятат, че звярът в легендата за черната хрътка от Клайро, в Блес Маунтинс, върху която стъпва романът на сър Артър Конан Дойл *Баскервилското куче*, всъщност е бил черна пума. Тези зверове наистина достигат на дължина до два метра и често тежат стотина килограма. Някои местни патриоти от рода на писателя Дик Франсис обаче са убедени, че на острова живее неизвестен вид невероятно жестока, местна (!?) дива котка. Редица куриозни случаи обаче навяват на мисълта, че става дума за подивели домашни животни.

Шегичка

Овцете на шотландския фермер Тед Ноубъл от Каник близо до езерото Лох Нес няколко пъти били нападани и дори веднъж главите им били почти откъснати. Съседите му надули главата, че са видели голяма котка, и отчаяният Ноубъл заложил капан. И през декември 1980 г. в клетката попаднала... женска

пума. Тя не изглеждала отслабнала и изгладняла и явно била дружелюбно настроена към хората. Това явно е било шега, но така и не станало ясно кой и защо си е направил труда да тормози клетия невинен фермер Тед Ноубъл от този твърде отдалечен и безлюден край на Шотландия.

10. Полтъргайсти

Изобщо и англичаните са странен народ (вж. Котките). Едно от нещата, които така и не се побира в главите ми е тъй нареченият английски хумор. Не знам вие как реагирате, но когато аз гледам телевизионните им комедии, се смее поне тринайсет пъти по-рядко, отколкото звучи монтираният от режисьора предварително записан смях. Другата чудатост на англичаните е тяхното лековато и безгрижно отношение към призраците. Аз, лично, досега не съм срещал англичанин, който да се бои от призраци.

Те са с нас от паметта

Макар скептиците да се инатят, от край време човечеството съжителства на Земята с призраци. Специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* традиционно класифицират призраците в три вида: духове, привидения и полтъргайсти. За разлика от кръвожадните върколаци и вампири например, духовете и привиденията не са материални. Те имат облик на хора или митологични същества, живели на Земята преди милиони години редом с драконите. Лишени от физически досег с днешния свят, духовете и привиденията по-скоро са безучастни пратеници от отвъдното.

Полтъргайстите обаче са друго нещо! Тя явно са материални, но подобно на холографните дракони съществуват под формата на енергийни полета и съвсем не са безучастни към заобикалящия ни свят. Напротив! Някои от тях са толкова палави, че могат направо да побъркат човек. Не напразно името им на немски означава шумните

призраци.

Според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* полтъргайстите основно биват два вида – пакостливи и предупреждаващи за предстояща беда, като и двата съществуват в десет (рядко срещани се в чист вид!) разновидности:

1.	Вдигащи необичаен шум
----	-----------------------

2.	Хвърлящи камъни и монети
3.	Палещи огън
4.	Усилващи звука на музикалните уредби
5.	Нашепващи
6.	Преместващи всякакви предмети
7.	Разливащи съдовете
8.	Палещи и гасящи лампите
9.	Отключващи и заключващи вратите
10.	Драскащи по стените и къртещи мазилка

Йоркширският немирник

Мнозина погрешно смятат, че английските полтъргаисти най-често се появяват в гробищата. През есента на 1990 г. Майк, приятел на британския ловец на призраци Колин Дейвис, развълнуван му се обадил по телефона: *„Кол, идвай бързо. В един магазин за мебели в Йоркшир има полтъргаист! Днес балдъзата ми ходи там с мъжа си да купуват ново легло и от тавана са я замеряли с монети.“*

И на 10 ноември Колин Дейвис пристигнал с бойния си комплект видеокамери. Собственикът Дон (разбира се, използвам псевдоним, за да не му пострада бизнесът на човечеца) веднага си признал, че от три месеца непрекъснато събира монети, кламери и телбодове и много пъти лично е замерян с тях. Нещо повече. Събраните предмети периодично изчезват, за да се появят отново под формата на... дъжд от тавана. И най-странното е, че когато паднат на пода, дребните предмети вдигат силен шум, сякаш се приземяват върху ламаринен покрив – досущ като че ли някакъв дяволски оркестър свири „туш“, за да отбележи поредно попадение.

Според Дон този тормоз започнал от момента, когато за първи път довел в магазина деветгодишния си син. Него ден той доставил нова спалня, която струвала 645 лири. За да не се разкарва напразно по етажите, Дон свалил табелката с цена 954 лири на най-скъпата и рядко продавана мебел в магазина – водното легло, завъртял девятката на шестика и разместил другите две пластмасови цифри, така че табелката вече да показва цена 645 лири, и я поставил на новата спалня. След минута,

когато отново минал покрай нея, той изумен видял, че табелката отново показва 954 лири. Най-интересното е, че никой не би могъл да размени табелките, защото водното легло и табелката с цена 954 лири били единствените в магазина. А и Дон бил сам на етаж. В това време помощничката му Сюзи (пак е псевдоним) се грижела за сина му три етажа по-надолу.

Колин се споразумял с нещастния търговец на спални, дивани и канапета да проведе дискретно разследването си и започнал да оглежда обстановката. Магазинът за мебели разполагал с 25 открити зали, разположени в кръг на четири етажа. Ако човек застанел в средата на първия етаж, на практика имал обзор към целия магазин. В мига, когато в него влязъл един клиент, Колин виждал добре Дон и Сюзи в техните офиси. Други хора в магазина нямало. И въпреки това, щом клиентът се приближил до него, между тях ей така, отникъде, тупнал един маркер. Клиентът набързо си тръгнал, тримата затворили магазина, претърсили го и накрая се наредили в засада на първия етаж. И макар да се взирали като побъркани, от тавана или по-скоро от небитието завалял дъжд от монети и кламери.

След десетина минути някой изгасил осветлението на един от етажите, макар че в този момент и тримата се виждали един друг какво правят. Когато най-сетне Колин подредил видеокамерите си и ги включил, всички странни събития изведнъж секнали. Полтъргайтът от магазина за мебели явно не бил толкова любезен като колегата си от ед-

на къща в Бристъл, Кънектикът, който позволи през 1975 г. на един американски ловец на духове да го снима.

Докато напрасно чакали камерите да уловят някоя от паразите на полтъргайста, Сюзи разказала на Колин, как той обичал да си играе с нея. Тя оставяла ключа от магазина на бюрото си, излизала от офиса с думите: „*Не можеш да го вземеш!*“ и тръгвала нагоре по стълбите. Още на първия етаж ключът се изсипвал от тавана в краката ѝ, а понякога я чуквал по главата. Когато след три часа дебнене касетите на Колин свършили и той изключил камерите, този път въпросният ключ едва не халосал него по главата!

На следващия ден сякаш в знак на протест срещу камерите на Колин полтъргайтът започнал да прекъсва телефоните на магазина по

време на разговор. Дъждът от монети и кламери в работно време и невъзможността да води нормални телефонни разговори извадили от равновесие собственикът на магазина.

Чашата преляла, когато Колин имал неблагоприятното да му разкаже за полтъргайста от Енфийлд, който през 1977–79 г. имал навика да пали банкноти от една лира, дори когато са затворени в чекмедже. Дон категорично поискал от Колин да махне камерите и да остави полтъргайста от магазина му на мира. Все пак преди да се появи ловецът на духове той само безобидно заме-

рял клиентите с монети.

След три дни, когато Колин се прибрал в Лондон, по някое време телефонът му звъннал, той вдигнал слушалката и чул: „Добър ден. Аз съм Дон от магазина за мебели. С какво мога да ви услужа?“ Станало ясно, че телефоните на двамата звъннали едновременно, без никой от тях да има желание да говори с другия. Тогава Дон помолил Колин повече да не се занимава със случая, защото от три дни дъждът от монети и кламери в магазина секнал. Наистина в тоалетната на магазина взели да се появяват странни надписи, но това вече не пречело на бизнеса, пък и последният гласял: „Тръгвам си“.

Шумните призраци

Разбира се, историята с Йоркширския немирник не е уникална. Най-обемистата книга за полтъргайстите, на която съм попадал, е едноименният фундаментален труд на англичанина (!) Майкъл Гос. На цели 352 страници той описва над хиляда случая от всички краища на света. Балканският полуостров обаче, където е родината на Хък, е сравнително слабо представен. Все пак Югославия измива очите на хората от този размирнен регион с факта, че сръбската преса съобщава за полтъргайст още в 1885 г. Румънката Елеонора Цугун пък се гордее с драскотините и следите от ухапвания, които постоянно се появяват по тялото ѝ, дори когато е под най-строгото наблюдение. Българският полтъргайст Кики, който се прочу през 90-те години на ХХ в., обаче не е удостоен с честта

да бъде включен в нея. Ала и без него в книгата има достатъчно любопитни случаи.

Най-много място е отредено на полтъргайста от Розенхайм, който преди време направо побърка служителите в една адвокатска кантора в Германия. Неговите хобита бяха няколко: да блокира телефонната централа и компютърната мрежа, да клати полилеите и да кара електрическите крушки да избухнат, да вади чекмеджетата от бюрата и да преобръща люминесцентните тръби в гнездата им. Върхът на нахалството му бе, когато за 15 минути 46 пъти набра телефонния номер на службата за точно време, макар в офиса да имаше два часовника.

В Бирмингам пък няколко месеца по улица Торнтън Роуд летяха камъни, които чупеха прозорците и полицията изразходва над 3000 човечко часа в безплодно разследване. А в един девически пансион в Йоркшир полтъргайст гасеше лампите, чупеше чаши, мърдаше учебниците, дърпаше завивките на ученичките и ги гонеше по стълбите. От него успяха да се отърват едва когато специално поканеният пастор изпълни една от най-тържествените церемонии на Англиканската църква – екзорсизъм, т.е. прогонване на злите духове.

Между другото тези пакостници не прощават и на служителите на светата църква. Един епископ в Занзибар съобщи за полтъргайст, който пред очите му ронел парчета глина от стената на колибата на негов мирянин и я разхвърлял по пода.

Макар йоркширските полтъргайсти да са известни като най-големите пакостници, семейство Нюманс от Шефилд е готово да целува и краката на своя немирник, който няколко месеца преди това им вгорчаваше живота. При една от лудориите си той събуди всички точно когато къщата им гореше и цялото семейство успя да се спаси.

За разлика от английското великодушие към полтъргайстите в САЩ тях ги преследват като избягали роби. Да си ревностен професионален ловец на духове, въоръжен с най-модерна снимачна техника, е американски национален спорт, на който може да съперничи само търчането по дирите на бигфут. Именно в САЩ обаче се роди и най-любопитната теория за

естеството на това явление.

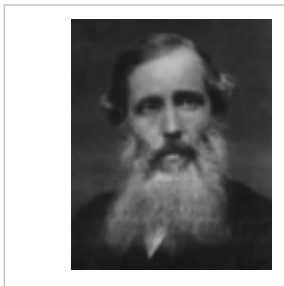
Да промениш света със силата на мисълта

Случвало ли ви се е някой ден да се чувствате щастлив и с каквото и да се захванете да се получава както трябва? По-често обаче ви наляга мрачно настроение и тогава нищо не върви, нали? Професорът от Принстънският университет Робърт Джан и психолога Бренда Дън смятат, че хората могат да влияят с мислите и чувствата си на заобикалящия ги материален свят. Тяхната теория най-неочаквано бе подкрепена от група изследователи от Торонто. Те решили да си измислят полтъргайт и после със силата на мисълта си да го накарат да се появи. Нарекли го Филип и в продължение на две седмици се мъчили да го „родят“ с какви ли не психотехники, но нищо не се случило. Накрая се отказали, махнали с ръка, отърсили се от напрежението и запели песни. И тогава чудото се случило! Филип се появил и разказал легендата, която му измислили. Ха сега де!

11. Среци с отвъдното

След като загубиха битката с американците по всички фронтове и най-вече за полтъргайстите, англичаните се съсредоточиха върху своите привидения. Работата е там, че в края на XX век Великобритания постепенно пропиля водещата си роля в света. Към средата на века дори имаше опасност островът да се превърне в най-затънтения край на Европа. Все пак три неща криво-ляво успяха да запазят прословутата английска репутация: *Бийтълс*, интимният живот на кралското семейство и добрите стари призраци.

Още от ранното средновековие Англия се гордее, че държи първото място в света по брой на привиденията на глава от населението. И наистина само в това отношение до ден днешен тя няма достоен съперник. Привиденията играят в миманса на почти всички пиеси на Шекспир, а в „Хамлет“ най-великият драматург на всички времена е отредил водещата поддържаща роля на призрака на стария крал. При това положение никак не е чудно, че много сериозни учени в Англия – философи, физици, декани в Кембридж и Оксфорд и дори министър-председатели – от край време отделят много време да изучават този феномен: английските привидения.

Несъмнено водещата личност сред тях е Хенри Сиджуик. Всъщност според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Критозуолджи Рийсърч* ето как изглежда първата десетка на най-видните английски мъже (сред тях за цвят има един американец – № 4 и един французин – № 2), създали в 1882 г. знаменитото *Дружество за изследване на човешката психика* с най-голям принос в разгадаването на естеството на английските призраци:

1.	Хенри Сиджуик	1838–1900	философ
2.	Анри Бергсон	1859–1900	философ
3.	лорд Артур Джеймс Балфур	1848–1930	министър-председател
4.	Уилям Джеймс	1842–1910	психолог
5.	Фредерик Майърс	1843–1901	поет и психолог

6.	Чарлс Ричет	1850–1935	психолог, носител на Нобелова награда
7.	сър Уилям Крукс	1832–1919	физик
8.	сър Оливър Лодж	1851–1940	физик
9.	лорд Рейли	1842–1919	физик
10.	Гилбърт Мъри	1866–1957	специалист по класически езици и преводач

В интерес на истината незаслужено извън тази класация са останали философът Хенри Прайс, зоологът сър Алистър Харди, специалистът по класически езици от Кембридж Едмънд Гърни и парapsихологът Дж. Б. Райн, но какво да се прави...

Жената в черно

На ъгъла между *Питвил Съркъс Роуд* и *Ол Сейнтс Роуд* в английското курортно градче Челтнам се намира една от най-загадъчните сгради в Англия, известна като „Къщата на Света Ана“. Първи официално съобщава за нея в 1892 г. един от основателите на *Дружеството за изследване на човешката психика* Фредерик Майърс. Докладът му се гради на писмените свидетелства на Розина – най-голямата дъщеря на обитателя на къщата капитан Ф.У.Деспард. Девојката за първи път съзира жената в черно през юни 1882 г.

„Бях горе в стаята си, но още не си бях легнала. Чух някакво шумолене пред вратата и тръгнах натам, като си мислех, че може да е мама. Отворих вратата, но нямаше никой. Направих няколко крачки по коридора и тогава забелязах фигурата на висока жена в черно, застанала пред стълбището. След миг тя взе да слиза и аз я проследих,

изпълнена с любопитство коя ли е тя. Носих малка свец, но внезапно тя изгасна. Тъй като вече не виждах нищо, се върнах в стаята си. Силуетът беше на висока жена с черна рокля от мек вълнен плат, който леко шумолеше при движението ѝ. Лицето ѝ бе покрито с носна кърпичка, която тя придържаше с дясната си ръка.“

През следващите две години Розина вижда жената още пет-шест пъти, а на 29 януари 1884 г. за първи път я заговаря. Жената в черно за

миг понечва да ѝ отвърне, но после въздъхва и си тръгва.

Привидението от „Къщата на Св. Ана“ не се явява само на Розина. Всички обитатели на дома, включително домашната прислужница и едно съседско хлапе, са виждали призрака. Понякога Розина съзира жената в черно да седи в дневната, докато всички останали членове на семейството продължават заниманията си, явно без да съзнават присъствието ѝ. Най-безразличен към привидението

в къщата е бащата на Розина капитан Деспард. И тъй като съпругата му е инвалид, скептично настроените психолози издигат тезата, че дамата в черно е най-обикновена жена и любовница на капитана, която го посещава тайно, а дъщерите му просто не са в течение на семейната драма.

Розина обаче не мисли така. След години тя става уважаван лекар и се опитва да намери научно обяснение на загадъчното явление. Тя не се разделя с фотоапарата си, но на лентата не се запечатва никакъв образ. Скоро става ясно, че жената в черно не е от плът и кръв, защото опънатата тънка жица на стълбището остава непокътната, когато призракът преминава през нея. Все пак упоритостта на Розина е възнаградена. По нейното описание няколко по-възрастни съседки идентифицират самоличността на жената в черно. Привидението напомня на втората съпруга на бившия обитатели на къщата – адвоката Суинхоу. Страстна алкохоличка, приживе въпросната дама имала навик постоянно да претърсва къщата, обсебена от неистовото желание да се докопа до бижутата на предшественичката си.

В средата на ХХ в. писателят Артър Кларк предлага по-приемлива хипотеза, която хем не отрича призрака, хем примирява странното явление с науката. Според него става дума за „каменни видеозаписи“!

Из дневника на Хък Хогбен:

3 юли 1987 г. Днес случайно споменах на Таоа за теорията на Артър Кларк и старият мъдрец просто рече, че може да ми покаже „каменен видеозапис“. Той се захвана с неговите шамански ритуали, които много впечатляват туристите, но всъщност му служат да се концентрира. И после пещерата, която обитава на остров Фату Хива, ни показа нещо като холографен образ на

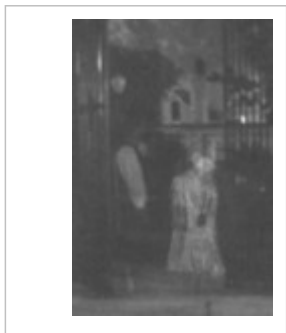
баща му – стария шаман Пакеекее. Видението трая около трийсет секунди и Таоа ме помоли да прекратим експеримента, защото не бива да измъчваме напразно мъртвите. Той обаче не можа да ми обясни как е накарал образа да се появи. Само се усмихна и рече, че и друг път го е правил, но досега никой островитянин не е успял да съзре това, което той вижда.

Всъщност не само Артър Кларк, но и много други сериозни учени предполагат, че сцени, събития и дори атмосферата от миналото могат да се запечатват в материала на дадена сграда. По-късно под въздействието на неизвестен подтик, те се появяват под формата на „видеозапис“. За да се превърне някоя сграда в природен видеоманетонфон, може би е достатъчно в стените ѝ да се съдържат силициеви частици и железни соли – основните материали за направа на магнетонфонните ленти? Когато споделих тези разсъждения с Таоа, той се усмихна и рече, че може да призове духа на баща си и джунглата...

За голяма изненада на скептиците, които смятат, че жената в черно е измишльотина на невръстните членове на семейство Деспард, опитният психолог Андрию Маккензи публикува през 1988 г. научно съобщение за четири съвсем скорошни появи на привидението. През януари 1970 г. по време на урок по кормуване по улиците на Челтнам г-жа Дорийн Джаксън съзира висока жена в черно с ръка на лицето да се появява на прага на „Къщата на Св.Ана“ и да пристъпва по алеята за коли. Г-жа Джаксън тутакси набива спирачките, но инструкторът ѝ е изненадан, защото не е видял нищо. През 1985 г. пък един музикант съзира жена в черен кринолин на прага на същата къща. Лявата ѝ ръка пак закрива лицето. „Тя вървеше плавно – разказва очевидецът – сякаш се плъзгаше по пътеката към ъгъла. После внезапно спря, извърна се и се загледа право към нас.“ Спътникът на музиканта също вижда жената. Когато тя се обръща, лицето и е напълно открито, но двамата се затрудняват да го опишат. То им изглежда като бледо петно над фигурата. Ала докато се съветват дали да я проследят, жената в черно изчезва.

Призракът от Инкстън

А ето и разказа на Алфред Бард за призрачната му среща с неговата бивша работодателка²⁹:

„Градинар съм и работа в Суостън. На връщане от работа винаги минавам през църковния двор в Инкстън. В петък, 8 май 1885 г., се връщах както обикновено... Погледът ми попадна върху квадратната каменна гробница на покойния господин Дьо Фревил. После видях г-жа Дьо Фревил, облегната на перилата, облечена както обикновено в черна рокля, черен жакет и с черно боне на главата. Тя гледаше право към мен. Лицето ѝ изглеждаше много по-бледо от обикновено. Познавах я добре, защото едно време работех при нея...

Предположих, че зидарят от Кембридж, г-н Уайлс, е в гробницата и поправя нещо. Заобиколих и надникнах да видя дали вратата е отворена, като поглеждах и към госпожата, без да се отдалечавам на повече от 5–6 метра от нея. Тя извърна лице и ме проследи... Докато надничах да видя дали гробницата е отворена, се препънах в треволяка и за миг погледнах към краката си. Когато вдигнах отново поглед, жената я нямаше. Не би могла да излезе от двора, защото трябваше да мине покрай мене. Затова си помислих, че е влязла в гробницата. Доближих се до вратата, но за моя изненада, тя се оказа залостена и очевидно не беше отваряна, защото в ключалката нямаше ключ...

На другия ден, когато малкият ми син съобщи, че г-жа Дьо Фревил неотдавна е починала, бях толкова поразен, че ахнах. Оттогава, а и преди това, не съм имал никакви халюцинации.“

Синдромът на вдовицата

Дългогодишното съжителство между някои хармонични души до толкова може да ги сближи, че в телата им да настъпят физиологични промени.

Из дневника на Хък Хогбен:

21 ноември 1996 г. За да провери възможностите на новия си компютър, днес Ана-Мария екстраполира образите на 33

29. Кой знае защо драконът не съобщава забележителния факт, че за достоверността на този разказ гарантира със специално писмо до Дружеството за изследване на човешката психика лично енорийският свещеник К.Т.Форстър. *Коментар на Хък Хогбен.*

брачни двойки, щастливо отпразнували златната си сватба. Резултатите недвусмислено показаха, че в 73% от изследваните случаи, ако брачните партньори доживеят до 180-годишна възраст, те ще си приличат като две капки вода. Така се потвърди хипотезата ми, че духовното родство често води до физическа прилика. Попитах я шеговито дали след двеста години аз ще заприличам на лъв или тя ще замяза на бик за разплод. Ана-Мария се възмути и ми отвърна, че ако имала нужда от бик за разплод, щяла да си остане на Алдебаран. После ми натика под носа остатък от изследването си, от който се виждаше, че физическите отлики не са доказателство за липсата на душевна хармония. В останалите 27% от изследваните брачни двойки, при които тя не беше наблюдавала тенденция към физическо сближаване, изглежда решаващият фактор бе, че живеят в общности с много приятели. Така стана ясно, че според нейния компютър физическата прилика настъпва след години единствено когато сродните души живеят в хармония, но уединено. Само един за друг.

Ана-Мария мигом направи следващата, по-смела крачка, като издигна тезата, че дългогодишното хармонично съжителство в края на краищата може да доведе до сливане на двете личности в една. Доказателствата тя на-

мери в статистиката на... смъртните случаи. Оказа се, че 17% от вдовиците и 35% от овдовелите съпрузи си отиват от този свят от няколко дни до няколко месеца след смъртта на брачния партньор. Ана-Мария твърди, че осиротялата половинка просто не може да се приспособи към живота и инстинктивно желае да поеме към отвъдното, за да се слее отново със загубената част от личността си. Тогава попитах какво става с онези 65–83% овдовели, кои успеят да преживеят смъртта на партньора? Компютърът ѝ отвърна, че три четвърти от тях изпадат във властта на така наречения синдром на вдовицата...

И наистина проучванията на специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* показаха, че разказите за привидения на мъртви сродници датират от най-дълбока древност. Сп. „Бритиш

Медикъл Джърнъл“ твърди, че според съвременната статистика повече от половината овдовели съпруги и съпрузи често усещат присъствието на починалите около себе си. „*Видях съпруга си за първи път около месец след смъртта му – разказва една вдовица от Бирмингам. – Лежах в леглото си и като вдигнах поглед, той беше до леглото и ме гледаше. Беше толкова реално и приятно преживяване.*“

Доста по-подробно и интересно е описанието на госпожа Джейн Кег от Нотингам, която видяла баща си, починал преди две години. Тя била сама в къщата, с чаша кафе на масата в трапезарията: „*Вдигнах поглед и видях баща си, застанал на около два метра от мен. В ръката си държеше брой от вестник «Сън», сгънат на четири както обикновено, и хартия от сандвича си. Това бяха нещата, с които той приживе се връщаше от мач по крикет. Бе поставил дясната си ръка върху плота на бара към кухненския бокс, а с лявата държеше вестника и хартията. Беше облечен в най-хубавия си кафяв костюм, морскосин шлифер, бяла риза и вратовръзка на кафяви и бежови райета. Изглеждаше напълно истински. Остана на място около две минути, а след това се приближи до масата, където седях, и остави нещата си на половин метър от мен. Отмести ръка от вестника, обърна се надясно, погледна към кухненския бокс и промълви: «Харесва ми.» «Благодаря» – отвърнах аз. А след това изчезна. И вестникът с хартията изчезнаха, като че ли никога не са били там.*“

Психолозите традиционно обясняват подобни видения като „част от скръбта и подтик да търсиш контакт със загубения близък“. Спиритуалистите обаче са на мнение, че става дума за реални посещения от отвъдното. В някои от случаите посетителят изглежда е оставил важно земно дело недовършено, а най-често той просто носи утеха и подкрепа на скръбящия близък.

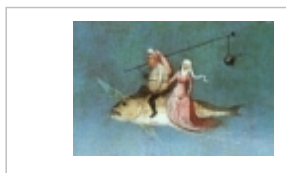
Почитателите на Елена Блаватска пък са убедени, че виденията са еманация на починалия и изява на неизчезващата му духовна енергия, който според по-модерните схващания броди в ноосферата. В своята книга „Странни сили“ Артър Кларк издигна любопитната хипотеза, че при нормални условия светлината попада в човешкото око и създава образ върху ретината, но понякога скръбта, очакването или пък някакви непознати химически съединения в мозъка могат да преобърнат на 180 градуса функциите на окото и то да започне да

се държи като проекционен апарат и да излъчва образи от мозъка в пространството.

Из дневника на Хък Хогбен:

13 ноември 1961 г. Днес проф. Синди Ръс от Лондонския университет, който работи върху хипотезата за взаимодействието на мозъка и ретината при създаването на призраци, ми разказа, че снощи внезапно се събудил и видял на площадката пред стаята си висока, внушителна мъжка фигура в мека бяла дреха, покриваща ръцете и краката. Той я наблюдавал няколко минути и многократно се опитвал да я заговори, но не получил отговор. Когато запалил нощната лампа, призракът изчезнал.

Професорът е убеден, че в случая собственият му мозък е излъчил чрез ретината образа на около три метра от леглото му. Той сподели, че в бъдеще ще се отнася с по-голямо доверие, когато някой му каже, че е видял призрак, но според него единственото обективно нещо в подобно преживяване е образът, създаден от подсъзнанието и предаден върху ретината.

Друга хипотеза обяснява синдрома на вдовицата с халюцинации, напомнящи картините на Йеронимус Бош. Те са присъщи най-вече на психично болните и наркоманите, за които е обичайно да виждат летящи риби и розови слонове. Понякога обаче и съвсем здрави хора, които имат проблеми само със зрението, могат да се сблъскат с подобни призраци. В една строго научно изследване от началото на XX век е описан класическият пример с един 89-годишен мъж с напълно запазени умствени способности, който след операция от катаракта започва да вижда съблазнителни дами в оскъдно облекло да излизат от един облак в стаята му и след това да изчезват през прозореца.

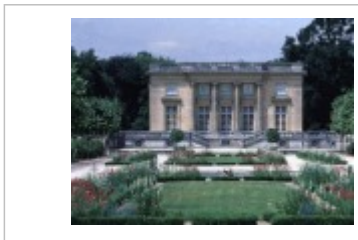
Доста по-интересно е обаче, че англичаните привличат като магнит призраците дори извън родината си на Британските острови.

Версайската загадка

Откакто бе публикувана през 1911 г., книгата „Едно приключение“

неизменно се цитира и тълкува във всички сериозни изследвания за призраците. Тъй че не мога да я подмина и аз. Каква е историята?

По време на лятната ваканция през 1901 г. две уважавани дами – мис Ан Мобърли, седма дъщеря на д-р Джордж Мобърли, директор на колежа в Уинчестър и епископ на Солсбъри, и мис Елинор Джърдейн, щерка на преподобния Франсис Джърдейн, предприемат традиционното за всички англичани пътешествие до Париж. Туристическата обиколка естествено включва и посещение на Малкия Трианон – любимата резиденция на френските кралици.

На 10 август дамите чинно се записват в книгата на посетителите, любопитно преброждат вътрешността на двореца и сетне излизат да се разходят в парка. Ала истинското приключение започва, когато градинарите ги упътват погрешно и двете дами попадат в рядко посещаваната част на парка. Двете почти едновременно усещат някакво без-

покойство. Изведнъж доста необичайно за август захладнява. Ветрецьт утихва и листата на дърветата застиват, а сенките изчезват. Дамите пресичат някакъв овраг и се разминават със странна двойка в одежди от XVIII в. После едната лейди съзира майка и дъщеря в старинни слугински одежди пред някаква къщурка. Другата обаче сякаш няма очи да ги види, но за това път е удостоена с честта от един прозорец в задната част на двореца да ѝ помахва някаква важна особа от женски пол. Странното преживяване достига върха си, когато и двете съзират в една беседка замислена дама с кралска осанка.

Дамите са толкова потресени от необичайната случка, че веднага щом се прибират в Англия, подробно записват преживелиците си. Расли в академична и духовна атмосфера, те обаче не са научени да спират дотук. Мис Мобърли и мис Джърдейн започват да се ровят в музеите и архивите. И изобщо не се изненадват, когато на един от многобройните портрети на Мария Антоанета съзират роклята и шапката, с които е облечена кралската особа в беседката. Скоро те успяват да идентифицират и повечето от

останалите личности, които срещат в онзи необичаен 10 август.

След три години дамите се връщат в Париж, за да изследват парка и най-вече оврага, след който започва странното им преживяване. И те наистина го намират, но... на плановете от 1780 г. През XIX в. той е затрупан при реконструкцията на парка. Този факт само потвърждава убеждението им, че на 10 август 1901 г. пред тях се е отворила врата във времето или пък те неволно са станали участнички във видение на Мария Антоанета, съхранено по някакъв начин от любимия ѝ парк.

Още в началото на века скептиците издигат две хипотези. Според първата двете дами се сблъскват в парка на Трианон с артистична трупа по време на репетиция. Но защо въпросната трупа не е записана в книгата за посетителите?

Из дневника на Хък Хогбен:

12 август 1911 г. Голям въпрос стана с онзи подкуп на администратора в Трианон. Уважаемите дами Мобърли и Джърдейн се позовават на факта, че нашата репетиция не беше отразена в дневника на посетителите по изричното искане на продуцента Шарл Пате, защото си платихме за три дни, а репетирахме цяла седмица. И ето, че сега сме изтипосани като призраци в книга, която стана бестселър! Отгоре на всичко филмът се оказа пълен провал и още тогава режисьорът Жорж Мелиес го изгори и се закле повече никога да не работи със стиснати съдружници.

Втората хипотеза се опитва да ни убеди, че през онзи августовски ден мис Мобърли и мис Джърдейн са станали жертва на колективна халуцинация. Но защо те са виждали различни хора и как са успели да запомнят с такива подробности лицата и облеклата на привиденията след отърсването от транса?³⁰

За разлика от англичаните не само американците, но и техните призраци са по-рационални от тленните и нетленните обитатели на Британските острови.

Завещанието на Чафин

През 1925 г. семейство Чафин от окръг Дейви в Северна Каролина внася в местния съд доказателство за валидност на завещание,

30. Всеки човек вижда и запомня това, което иска. *Коментар на Хък Хогбен.*

придобито с помощта на привидение! Ето как започва цялата историята.

След смъртта на главата на фамилията, стария Джеймс Л. Чафин, през 1921 г. адвокатът на семейството прочита пред останалите членове на фамилията завещание от 1905 г., според което единствен изпълнител и наследник на починалия се явява третият му син Маршъл А. Чафин. Четири години по-късно обаче единият от братята Джеймс П. Чафин сънува странен сън, в който баща му застава до леглото му и казва: „*Ще намериш завещанието ми в джоба на палтото ми.*“ Полусънният Джеймс скача, намира палтото и открива къс хартия навит на масур и закрепен към подплатата на вътрешния джоб. На него има кратко послание: „*Прочети 27 глава от Гenezис в старата Библия на татко.*“

Младия Джеймс проявява здрав разум и отваря Библията пред свидетели. Там, между две залепени страници се намира друго завещание, написано 14 години след първото, според което старецът променя формулата на наследството: фермата трябва да се раздели по равно между четиримата му синове и съпругата му. Това доказателство, представено в съда под клетва от роднините, прави силно впечатление на съдията и той уважава второто завещание въпреки странните обстоятелства, при които е открито.

12. Границите на реалността

Възможно ли е, притиснат от огромната несправедливост при по-дълбата на наследството, младият Джеймс Л. Чафин да е насиллил духа на покойния си баща да се появи в съня му? (Вж. Срещи с отвъдното) Не се усмихвайте, защото съм убеден, че и на вас се е случвало, когато закъснявате за важна среща, изнервен да подканяте светофара по-бързо да мине на зелено. А успявали ли сте?

През 70-те години подобен експеримент направи немският учен Хелмут Шмид в *Института по парапсихология в Дърм*, Северна Каролина, и изследователите постигнаха в лабораторни условия цели един-два процента успеваемост. Така че психокинезата или способността на някои хора да въздействат на неодушевени и отдалечени предмети е факт, щом с него се занимават водещи научни институти по света.

Според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* ето как изглежда първата десетка на явленията, попадащи на границата на реалността:

1.	Психокинезата
2.	Биоелектрографията
3.	Телепатията
4.	Телекинезата
5.	Телепортирането
6.	Ензимът на безсмъртието
7.	Възкресението
8.	Прераждането
9.	Хвърлянето на дюшеш, когато си поискаш
10.	Късметът

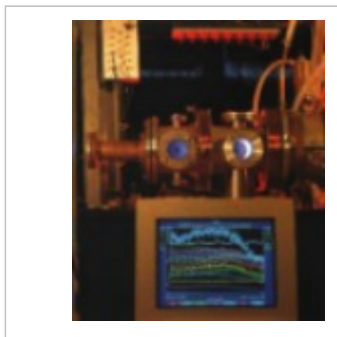
Психокинеза

Американският щат Северна Каролина е люлка на първите психокинетични експерименти, направени още през 30-те години от д-р Райн в *Лабораторията за изследване на паранормалните явления* към университета Дюк. Но това е само началото на практическите експерименти, защото границите на реалността от край време са любима тема на такова светила на науката като Аристотел, Нютън, Паули и Айнщайн.

В някогашия Съветски съюз също усилено изследваха психокинезата, но... тайно, като повечето неща, които се вършеха там. Филмите, промъкнали се през 60-те години на ХХ в. на Запад, показваха как Ала Виноградова с един замах от разстояние кара калъфка за пура да се търкаля.

Нина Кулагина пък успяваше да движи кибритена кутийка под стъклен похлупак и да премества компасната стрелка без докосване.

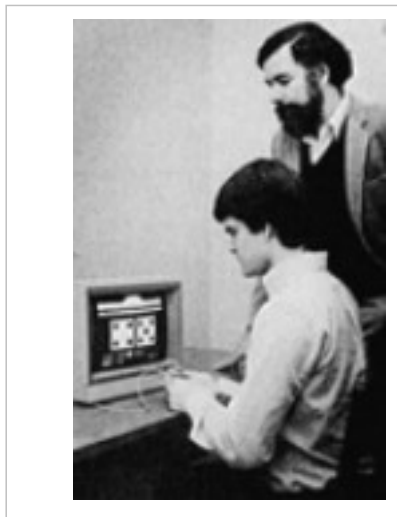
Скептиците на Запад тутакси заявиха, че комунизмът с неговите мизерни условия на съществуване е причината хората да се израждат. В отговор на това ентузиастите от Свободния свят тутакси се захванаха със символа на охолния живот – лъжицата – и през 80-те години в Калифорния след всяко уважаващо себе си парти домакините изхвърляха купища прибори за хранене, огънати с помощта на психокинезата.

Генератор на калифорнийската психоза беше илюзионистът и писателят Джеймс Ранди, инициатор на проекта *Алфа*. С негова помощ Стив Шоу и Майкъл Едуардс слисаха парапсихолозите от университета *Уошингтън* в Сейнт Луис, Мисури, като огъваха лъжици и ключове, поставени в запечатани кутии.

Из дневника на Хък Хогбен:

2 юли 1983 г. Днес едва не се скарахме с Джеймс Ранди. Все пак накрая успях да го убедя, че нашият проект Алфа стигна твърде далеч. Калифорния направо е обхваната от психоза. Разбрахме се Стив и Майкъл да излязат в нарочно предаване по телевизията и да обяснят, че просто са изчаквали вниманието на отегчените изследователи от университета в Сейн Луис да се отклонят, за да им пробутат някой предварително огънат предмет. Все пак с проекта Алфа ние двамата с Джеймс само искахме да припомним на учените, че природата никога не лъже, но същото не се отнася за хората.

Въпреки телевизионните разкрития обаче, когато еуфорията с огънатите лъжички премина, учените продължиха да изследват психокинезата, защото твърде много случаи бяха останали необяснени.

Независимите изследвания в различни лаборатории по света показваха, че психокинетичните способности на хората се стимулират от лунния цикъл, земното магнитно поле и количеството на феромагнитните материали в човешкия мозък. Та нали големите професионалисти в хазарта не само са природно надарени³¹, но и прекрасно знаят къде и кога трябва да играят. Лабораторните опити доказаха, че тези играчи на табла, които хвърлят постоянно дюшеш, могат до известна степен да повлияят дори на компютъра да покаже желаната от тях комбинация.

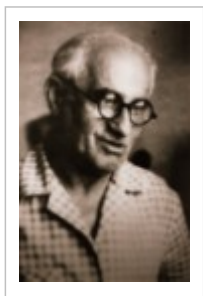
И докато парапсихолозите спорят за естеството на психокинезата, физиците са убедени, че един ден тя ще бъде обяснена на квантово равнище.

Психокинетичните способности изобщо не са уникални. В по-голяма или по-малка степен всички сме надарени с тях. Аз например мога да

31. Тоест имат повече феромагнити в главата си! Тъкмо затова се отказах да играя на табла с Ана-Мария. Тя не само че си хвърля каквито иска зарове, но щом извърна очи, мигом премества с поглед някой пул. Но понеже и аз правя така, играта не е интересна. *Коментар на Хък Хогбен.*

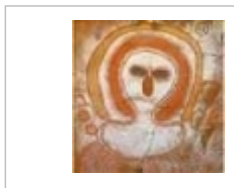
размествам картите в тестето без Хък да забележи и той много се ядосва, че постоянно го бия на покер³². През 90-те години старите приятели на Хък – Робърт Джан и Бренда Дън, за които стана дума вече, проведоха експеримент в университета *Принстън*, Ню Джърси, със 150 доброволци и 68% от тях успяха да въздействат на генератора на случайни числа. При това всички участници заявиха, че никога не са имали никакви паранормални способности. После подобен опит бе направен и по време на театрално представление, когато зрителите дори не виждаха генератора. Резултатът беше същият! Че в тази работа „има хляб“ показва и фактът, че и *Сони* създаде лаборатория по психокинеза в Япония.

Аурата на Кирлиян

През 1939 г. арменският електротехник, живеещ в Краснодар, Семьон Давидович Кирлиян (1900–1980) успя да заснеме електромагнитното излъчване на обикновен човек и пръв доказа, че аурите на светците не са никаква метафора или мистичен атрибут. Властите в Съветския съюз цели 30 години успяха да скрият това откритие. Хък Хогбен обаче успя нелегално да измъкне на Запад част от материалите на Кирлиян и помогна да бъдат публикувани две книги – *Психически открития отвъд Желязната завеса* (1970) и *Аурата на Кирлиян* (1974). Едва тогава Се-

мьон Давидович Кирлиян завинаги влезе в историята на науката.

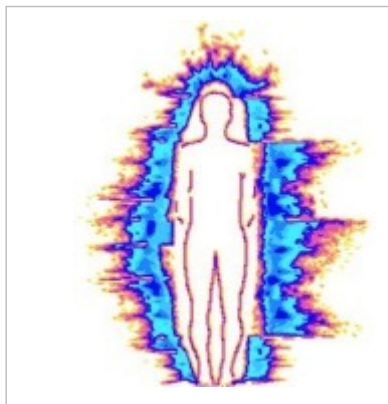
Ако се съди по древните аборигенски, индийски и християнски рисунки, някои природно надарени художници от край време са могли да виждат аурите на събратята си. Учените обаче проявяват интерес към

32. Глупости на търкалета! Винаги си връщам загубите, защото много по-добре от дракона мога да подреждам картите, но той помни само редките си победи! *Коментар на Хък Хогбен.*

този божествен атрибут чак през XVIII в.

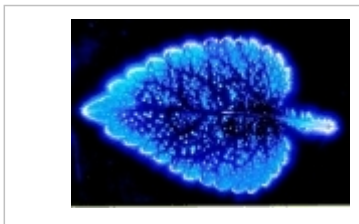
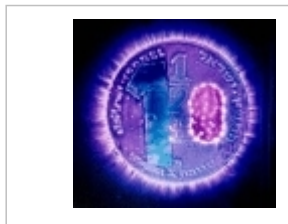
Из дневника на Хък Хогбен:

12 юли 1777 г. Неотдавна по време на опити с електрически заряди двамата с немския философ и физик Георг Кристоф Лихтенберг наблюдавахме „корона“ около ръката на човек. Днес прочетох неговото научно описание на това загадъчно явление. Някой ден трябва да се захвана сериозно с тази работа.

През XIX и началото на XX век още трима физици работят в областта на електрографията – Батоломей Навратил (въвел този термин), Яков Наркиевич-Йодко и Никола Тесла. Заслугата на Корлиан е, че за разлика от мързеливия ми приятел Хък Хогбен здраво се залавя за работа и разработва принципно нов метод, като толкова усъвършенства изследователската апаратура, та не само успява да заснеме с помощта на т. нар. *ефект на Кирлиан* електромагнитното поле на човек, но и на практика

доказва, че всяко нещо в природата си има аура.

Биоелектрографичните изследвания в края на XX в. установиха, че електромагнитната аура на не-

одушевените предмети е постоянна, докато аурата на хората непрекъснато се променя според физическото и емоционалното им състояние. Нискочестотният спектър на човешката аура описва физическия им статус, а височестотният – психическия.

По всичко изглежда, че повечето лечителски способности на екстрасенсите могат да бъдат обяснени именно с тяхното мощно електромагнитно излъчване и в двете части на честотния спектър. Поне така

твърди Хък Хогбен. Той се гордее, че въз основа на дългия си житейски опит дори е успял да разгадае кода на цветовете, обагрили човешката аура на снимките, направени по метода на Кирлиан. Съмнявам се, защото познавам един в Чечня, който сто години върши все една и съща работа и така и не се научи да я прави както трябва. Та ето каква таблица открих в дневника на Хък:

синьо	вярност и страст
кафяво	алчност
оранжево	гордост
розово	обич
виолетово	физическа сила
червено	гняв
жълто	интелигентност

Според мен обаче характеристиката на цветовете твърде много напомня на отколешната им символика и с това „откритие“ Хък не може да претендира за награда даже в някоя новогодишна викторина по съветската телевизия. Едно е сигурно. Аурата е нещо като пръстов отпечатък или по-скоро електромагнитна сигнатура на човешкия характер.

Телепатия, телекинеза и безсмъртие

Изглежда с аурата на Кирлиан е свързана и отвратителната телепатична дарба на Хък. Защото той може да чете мислите на хората и драконите, когато си поиска! Добре че е Ана-Мария, да го държи здраво за юздите, та рядко си позволява да се пъха в хорските глави. Веднъж лъвицата изказа хипотезата, че всъщност всички хора се раждат с дарбата да виждат и подсъзнателно да разчитат аурата на околните, но овладявайки човешкия език, изоставят този първичен способ за общуване още в младенческа възраст. Ала аз си мисля, че влюбената до уши лъвица просто се е сдобила с неизличимия порок да възвеличава хората за щяло и нещяло.

Всъщност Хък дотолкова владее психокинезата, че може дори да се телепортира. Той твърди, че умението му „да лети“ се дължи на самоконтрола му на квантово равнище. Според него хората вече напредвали в тази област. През 1997 г. екипът на проф. Антон Зелингер от

Института за експериментална физика в Инсбрук успял да премести за отрицателно време някакъв фотон на цял метър в пространството, но аз си мисля, че всичко това е ала-бала. Лесно им е на безсмъртните. Хък плещи глупости и винаги дочаква времето, когато някой идиот с научни титли се напъва и доказва, че *теоретично!* е бил прав. Апропо Хък твърди, че е безсмъртен, защото неговите клетки произвеждали ензима теломераза и екипът на Джери Шей от Тексаския университет в Далас вече се докопал до това епохално откритие. Но защо тогава хората на Земята продължават да мрат като мухи, а Хък вече три пъти възкръсва или пък се преражда в самия себе си. Знаем ли?! Работата е там, че хората не могат да преглътнат горчивия хап, че не те, а холографните дракони са венецът на Природата!³³

33. Няма да коментирам глупостите, които драконът е надрънкар в края на тази глава!
Коментар на Хък Хогбен.

13. Четвъртото измерение

Когато прочетох за първи път дневника на Хък Хогбен, първото и най-важно откритие беше, че той изобщо не е толкова уникална личност, както се опитва да се представи. Просто Хък е един от много гении сред хората. (Според тяхната мярка за гениалност, разбира се!) Типичното за човешките гении е, че ти биват два вида: признати и непризнати.

Обикновените гении са скучни. Тях всеки човек ги знае и и всеки им сваля шапка. Изконното човешко любопитство тласка хората на гълпи в орбитата на признатите гении, ала малцина издържат продължително да общуват с тях, защото за разлика от драконите самочувствието на човешките мигом изфиряса от контакта с гений. За това хората предпочитат да се възхищават на творенията на признатите гении от разстояние.

Непризнатите гении са друго нещо. Обикновено те са низвергнати от обществото, защото са изпреварили времето, в което живеят. Тях най-често ги обявяват за луди, манияци или поне за леко смахнати. Понякога ги горят на клади или най-малкото ги изселват в затънтени места, та със своята непоносима гениалност да не се мотат в краката на съвременниците си. Изобщо съдбата на непризнатите гении е трудна. В същото време обаче повсемесно се шири един парадокс. Никак не са малко хората, които са убедени, че са изпреварили времето си и тайно се надяват, че един ден ще се окажат непризнати гении!

[Картинка: Картинката липсва] Така че има два подвида непризнати гении: осъзнати и неосъзнати. Осъзнатите непризнати гении също се делят на две: реализирани и пациенти на моя приятел Иван Войнов, който управлява една психоклиника. Ако искате да разберете вие от кои сте, разгледайте добре илюстрацията и преценете кой е нейният автор.

Който просто повдигне рамене е нормален. Който обяви за автор Леонардо има нужда от лечение. А който познае творбата на Роджър Бейкън от XIII в. може да е сигурен, че ще издържи и най-тежкия тест за интелигентност на *Менса България* за общинари.

А сега нека да видим как изглежда според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* първата десятка на признатите и неосъзнатите, но реализирани непризнати гении, обединени от признака изпреварили времето си:

1.	Лаодзь	VI-V в. пр. Хр.
2.	Исус Христос	I в. пр.Хр. – I в. сл.Хр.
3.	Роджър Бейкън	ок. 1220–1294
4.	Йеронимус Бош	1450–1516
5.	Леонардо да Винчи	1452–1519
6.	Пиер дьо Нострадамус	1503–1566
7.	Сирано дьо Бержерак	1619–1655
8.	Барух Спиноза	1632–1677
9.	Мечо Пух	1926–?
10.	Баба Ванга	?–1985

Роджър Бейкън

Предшественик на всички непризнати гении на Земята през второто хилядолетие след Христа несъмнено е францисканският монах Роджър Бейкън.

Великият философ, математик, астроном, алхимик, природоизпитател и езиковед е роден около 1220 г. в Илчестър, графство Съмърсет, в богато семейство. Така той получава прекрасно образование и после сам преподава почти половин век в Оксфорд. Ала в края на дните си само принадлежността му към ордена на миноритите го спасява от изгаряне на кладата, защото в мрачния XIII в. Бейкън твърде много се набива на очи с блестящия си ум, пък и влага луди пари (при това собствени!) във фундаментални изследвания. Факт, който изглежда съмнителен дори и в днешно време.

Всъщност в началото неговите съвременници почти не му обръщат внимание, докато възкресява учението на Аристотел в Оксфорд. Но после...

Из дневника на Хък Хогбен:

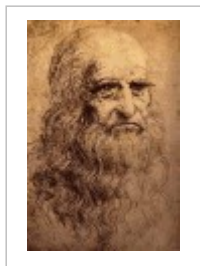
2 март 1247 г. Успях да внуша на Френсис Бейкън, че само си губи времето да преподава във факултета по изкуство в Оксфорд. Той разполага с ум и средства за велики дела. Първо му показах му няколко „загубени“ древногръцки, римски и арабски книги от библиотеката на баща ми и горкичкият Роджър едва не си глътна езика. Когато му демонстрирах и един-два „тайни“ експеримента, които бях научил от китайците, той ме нарече Мастър Питър. Дано не съм обърнал живота на добрия човек!

И в живота на Роджър Бейкън настъпва коренна промяна. От начало му прощават, когато описва принципа на очилата (създадени много скоро след това) и научно обяснява отражението на светлината и сферичното отклонение. Сетне съвременниците му само повдигат рамене, щом в 1242 г. открива съставките на барута, създаден от китайците, който в началото на следващия век преобразява живота на европейците. Ала търпението им се изчерпва, когато Бейкън предрича, че човечеството ще създаде самодвижещи се водни съдове и коли, та дори и летящи балони. Тези негови забележителни прозрения в далечния XIII в., когато конската сила е буквален измерител на единствения познат двигател, ако не броим силата на вятъра и водата, естествено преливат чашата и по каноните на времето Бекън е обявен за магьосник.

Най-големият грях на Роджър Бейкън обаче е, че предлага на папата услугите си да създаде с екип от сподвижници (сред които, разбира се е и тайнствения Мастър Питър) енциклопедия на човешките знания и дори написва *Compendium of Philosophy* (Общи принципи на философията) и *Communia mathematica* (Общи принципи на математиката)! Нахалството му коства 10 години в затвора и правото, щом през следващите векове се появи някой мистериозен ръкопис от неизвестен автор, той тутакси да бъде приписван на гениалния Роджър Бейкън от далечния XIII в.

Леонардо да Винчи

Знаете ли какви идеи трябва да се пръкнат в главата ви, когато Хък Хогбен ви е приятел, та приживе да ви признаят за гений и още 500 години да ви венцехвалят?

Ето някои от тях:

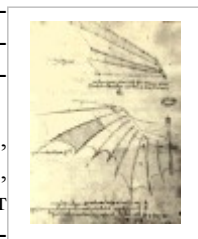
1. Сто години преди да потрѣб-ва да изобретиш драгата-катамаран за изгребване на тинята от морско-то дъно.
2. Доста преди Ван Дребел да разработиш идеята за подводница
3. Сто и петдесет години по-рано да опишеш кон-струкцията на водната турбина

4. Цели 200 години преди Рамзи и Фич да пред-ложиш гребното колело за корабен движител
5. Два века и половина преди Рукейрол и Денеруз да надхвърлиш идеята за водолазен костюм
6. Четиристотин и петдесет години преди експе-дицията на „Челинджър“ да започнеш океанографски изследвания

7. Пет века по-рано да предло-жиш корабите да се строят с двой-ни бордове и дъна и да разработиш идеята за парашу-та, вертолета и моста над Босфора.

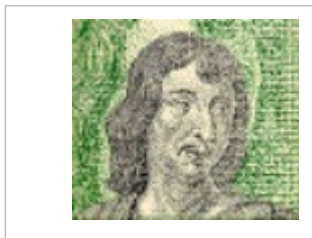
И между другото да нарисуваш: „Мона Лиза“, „Тайната вечеря“, „Благовещение“, „Мадона Беноа“, „Св. Ана“, „Автопортрет“... И да напишеш: „Трактат за живописиста“, „За полета на птиците“, „За анатомия-та (на човека и коня)“

Сирано дьо Бержерак

Непризнатият гений, на когото Хък Хогбен е повлиял най-много (ако не броим Леонардо, който е най-признатият от всички гении!) и с когото е бил в най-близки, приятелски отношения, несъмнено е Сирано

дъо Бержерак. В края на ХХ в. за мнозина „Сирано дъо Бержерак“ бе просто филм с Жерар Депардийо. По-начетените пък бяха чували за едноименната пиеса от Едмон Ростан от края на ХІХ в. И малцина вече си спомняха, че най-великият сред непризнатите гении е живял от плът и кръв в ХVІІ в.

Те това е признателното човечество! С гениите сред драконите такова нещо не може да се случи. Но да се върнем на Сирано. Савиниен дъо Сирано дъо Бержерак се ражда на 6 март 1619 г. в Париж, но тригодишен е отведен в семейния замък сред живописната долина на Шевръоз. Щастливото детство само за малко го отдалечава от парижките кръчми и на 26-годишна възраст спривавият честолюбец и женкар (една от причините Хък да му стане приятел!³⁴) вече е старец, разяден от сифилис.

Естествено, той е принуден да пие само вода, бързо става хипохондрик и мизантроп, завъжда мощен комплекс от тъга, и гениалният му дух започва да търси убежище в самотата и... в науката. Така се ражда знаменитата *Комична история на държавите и империите на Луната и Слънцето*, издадена посмъртно и на части в 1662 г. и по-късно загубена.³⁵ Поне така гласи легендата.

Истината е друга. Макар в дневника на Хък никъде да не открих доказателства за моята хипотеза³⁶, аз съм убеден, че той по някакъв начин е успял да убеди баща си да вземат Сирано с тях по време на едно или две пътешествия във Вселената. Изглежда приятелят на сина му се е сторил развей прах на стария Хогбен и той изобщо не е заподозрял геният в него, щом се е съгласил. Защото зад баналния жанр пътни бележки с фантастичен оттенък на *Комичната история*... всъщност се крие истински философски трактат, с който по-късно Сирано не само се извисява като колос над съвременниците си, но и далеч преди индустриалната революция поднася на хората научни прозрения, достойни за такива

34. За тази гадна инсинуация ще ти издърпам ушите, драконче! *Коментар на Хък Хогбен.*

35. Оригиналът, от който на всички стана ясно, че това е една книга, подхвърлил на публиката в 1858 г., а другото произведение на Сирано Искрата запази в библиотеката си, възпиран от причини, които все още не мога да изтъкна. *Коментар на Хък Хогбен.*

36. Ти си бил голям плагиат бе, Трифончо. Та тази хипотеза Александър Казанцев я изказа 15 години преди тебе и дори написа диалогия на тази тема. Мисля, че се казваше *Клочещата пустош, Кипящата пустота* или нещо подобно. *Коментар на Хък Хогбен.*

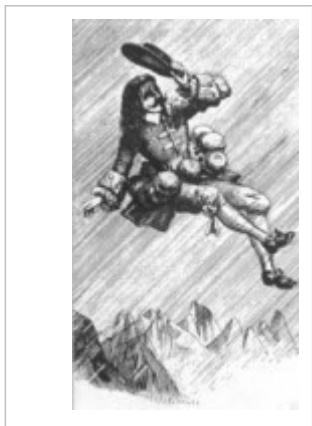
титани на мисълта като Леонардо да Винчи и достъпни за обикновените люде само ако могат да ползват машина на времето или да пътуват из Вселената.

Именно от Сирано дьо Бержерак по-късно Блез Паскал извлича идеята за своя прочут сігон и разсъжденията си върху безкрайно голямото и безкрайно малкото. Като издига тезите за единство на материята и всичко е във всичко пак Сирано пръв изказва хипотезата за трансформирането на материята и за еволюцията на видовете, далеч преди това да сторят Ламарк и Дарвин. Ала в Комичната история... не става дума само за философия и космогония.

Като развива догадката на Мерсен за тежестта на въздуха, доста преди Торичели и Паскал Сирано се домогва до идеята за атмосферното налягане. Нещо повече той развива тезата за звуковите и светлинните вълни, които могат да се улавят от специални технически приспособления. Така на Луната (Той си е мислил, разбира се, че е на Луната!) Сирано открива чудото на говорещия сандък – метална кутия със сложен механизъм от пружини, малки машинки и подвижна игла, която щом се нагласи на съответното заглавие и се задвижи предава ясно и отчетливо човешката реч и звуците на музикалните инструменти.

Познахте грамофона нали! Само ще ви припомня, че Едисон изобретява своя фонограф в 1877 г., а десет години след него Емил Берлинер патентова и грамофона. При това жителят на „Луната“, който демонстрира на пътешественика говорещата кутия, сякаш наистина е откривателят на електрическата крушка Томас Алва Едисон, защото стиска в ръцете си две огнени кълба, които светят със силен и неугасващ пламък без да изгарят ръцете му. Удивително точно е описана и рентгеноскопията с Х-лъчите на Ръонтген (открити в 1895 г.!). Под прякото въздействие на чистите от самия извор слънчеви излъчвания пътешественикът се вижда прозрачен, наблюдава вътрешните си органи, пулсирането на сърцето си и движението на кръвта във вените и артериите си.

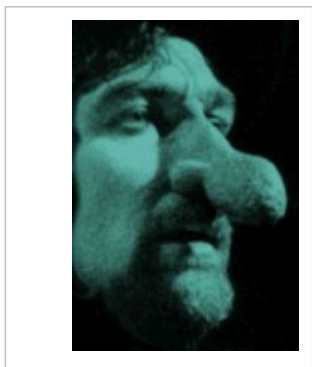
И ако вече сте решили, че Сирано дьо Бержерак просто е имал късмет (т.е. приятел на име Хък) и с помощта на машината на времето е прескочил за малко в края на XIX в. и после пак да се върне в своя XVII в., как ще обясните тогава факта, че в космическото пространство пътешественикът от Земята преодолява притеглянето на планетите от Слънчевата система и се озовава в безтегловност!

При това изобщо не става дума за някаква умозрителна категория, защото той се придвижва из летателния си апарат с главата надолу и докосва пода с върха на пръстите си! А пък островърхият цилиндричен космическият кораб е опасан с летящи ракети, които последователно се възпламеняват и го тласкат все по-далеч и по-далеч в космоса... Невероятно е и разнообразието от енергийни източници, които ползват „жители на държавите и империите на Луната и Слънцето“ – парата, летливите газове, избухливите вещества, магнитните полета, топлината на Слънцето и енергията на вакуума.

Повечето от тях са неизвестни или изобщо не се прилагат на практика в първата половина на XVII в. По-важното е, че някои от тях и до днес си остават нерешен проблем за учените и затова си мисля, че Хък Хогбен и баща му са отвели Сирано на друга планета.

След като се докосне до *Комична история на държавите и империите на Луната и Слънцето*, всяко разумно същество неминуемо се пита: защо днес хората на Земята величат Леонардо да Винчи, а почти са забравили Сирано дьо Бержерак?

Най-обикновен непризнат гений ли е бил Сирано или някой (разбирай семейство Хогбен!) му е помогнал да стигне до неговите смайващи прозрения? И дали пък някои хора не са надарени със способността без всякакви машини да се разхождат напред-назад във времето?

Накрая не мога да пренебрегна макар и малката вероятност Сирано дьо Бержерак да е бил силно комплексирани заради прекомерно дългия си нос и с книгите си да се е опитвал да натрие носовете на съвременниците си!³⁷

-
37. От всички глупости, които драконът надрънка за Сирано, само едно нещо е вярно. Сирано ми беше приятел. Може би най-добрият приятел, който някога съм имал! Когато се напиехме, аз се увличах и му разказвах за своите приключения и за нещата, които съм виждал, когато с баща ми се разхождахме из Вселената. Не съм и подозирал, че те са му правели толкова силно впечатление и той си ги е записвал на трезва глава. А че Сирано бе почтен човек, се вижда от факта, че приживе той не публикува книгите си и никога не е претендирал, че лично е преживял всичко това. *Коментар на Хък Хогбен.*

14. Артефакти

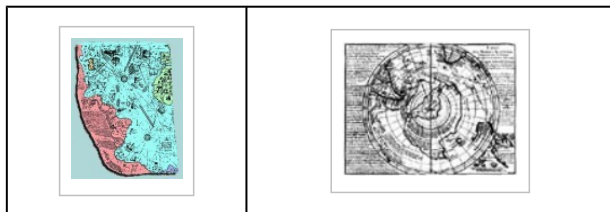
Сигурно знаете, че думата артефакт е от латински произход и означава „нещо, направено от човешка ръка“. Археолозите наричат артефакти намерените при разкопки праисторически оръдия на труда от камък или кост. Ксенолозите пък обозначават с този термин всяко материално доказателство за намесата на извънземните в живота на Земята. А в медицината артефакти са изкуствените образувания, възникващи при някои изследвания. Понеже и семейство Хогбен са клиничен случай, и имат претенции, че лекуват недъзите на човечеството, спокойно можем да наречем следите от тяхната дейност на Земята артефакти.

Специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* смятат, че в хронологичен ред 10-те най-странни артефакта в човешката история са:

1.	Картата на адмирал Рейс
2.	Дискът от Фестос
3.	Очите от скалите
4.	Кристалните черепи
5.	Грънците от Глозел
6.	Плащеницата на Христос
7.	Коланът на генерал Чжоу
8.	Ръкописът на Войнич
9.	Картата на Винланд
10.	Жабата от кухнята

Картата на адмирал Рейс

През 1929 г. върху един прашен рафт в стария императорски дворец в някогашния Константинопол случайно е открита навита на руло географска карта, нарисувана върху кожа от газела. Благодарение на бележките върху нея бързо става ясно, че тя е създадена през 1513 г. от Пири ибн хаджи Мехмед, известен още като Пири Рейс – холандец, адмирал на турска служба във флота на Османската империя.

Автентичността на картата от XVI в. и историческата идентичност на адмирала са безспорни. И картата на Рейс би могла да бъде един от многото ценни, но все пак тривиални средновековни източници за географията на Земята, ако на нея не бяха подробно изобразени не само западният бряг на Африка и източното крайбрежие на Южна Америка, но и северния бряг на... Антарктида.

Голямата мистерия е в това, че Рейс не би могъл да получи сведения за южния континент от съвременниците си, тъй като Антарктида е открита в 1818 г., т.е. цели триста години по-късно. Но с това мистериите около картата не свършват, защото крайбрежието на Земя кралица Мод е изобразено без ледената си покривка! А според геолозите за последен път тази част от континента е била свободна от лед между 11 000 и 4000 г. пр. Хр. Пири Рейс чистосърдечно си признава в бележките по картата, че не е автор на топографските наблюдения и картографирането, а е ползвал много източници от XV-XVI в., както и някои древни карти от IV в. пр. Хр. или „още по-стари“.

Традиционните хипотези:

- Изчезнала високоразвита цивилизация е картографирала Земята още преди 6000 години и чрез минойците или финикийците нейните знания са достигнали до нас
- Картата на Рейс е поредното доказателство, че извънземните са ни посетили някъде между 11 000 и 4000 г. пр. Хр.
- Древните картографи са добавили въображаем южен континент в рисунките си, та светът да изглежда по-симетричен
- Творението на адмирал Рейс е просто още една лоша карта на Африка

Из дневника на Хък Хогбен:

28 октомври 1512 г. Операцията по свалянето от престола и умъртвяването на султан Баязид II ми отне много сили и време. Наложих се да платя скъпо и на моя агент Пири Рейс. Един ден, докато ме чакал в кабинета, мръсникът явно се е ровил из документите ми, защото за манипулирането на еничарите и за спечелването на доверието на новия султан Селим ми поиска не повече и не по-малко, а всичките ми картографски бележки(!) за последните географски открития и за новата карта на света, дето я подготвям под формата на ревизирано издание на Птолемей. Но алчният вероотстъпник дори не се задави от големия залък и с невинен поглед добави към претенциите си и... снимките на земната повърхност, направени от баща ми преди пет-шест хиляди години! Как ли не го убеждавах, че това са фантастични измишльотини на един стар глупак, (Дано баща ми да не ме е чул!) и няма никакъв южен континент, но той беше непреклонен. Мразя да оставям артефакти след себе си, но се надявам тази гадна империя скоро да рухне и те да изчезнат заедно с нея.

След време Хък наистина успява да си прибере оригиналните записки и снимки, но картата на Пири Рейс вече е публикувана и злото, така да се каже, е сторено. Все пак трябва да му признаем, че цели 400 години, той успява да потули своята немарливост и тя излиза на бял свят едва в 1929 г.

Дискът от Фестос

В 1893 г. светът за първи път чу за древната критско-микенска или минойската цивилизация, както я нарече нейният откривател Евънс. Тя достига своя златен век около 2000 г. пр. Хр. и внезапно загива при катастрофално земетресение или изригване на вулкан някъде около 1500 г. пр. Хр. Разкопките на сър Артър Евънс в северния край на остров Крит (където дори Шлиман се провали!) продължиха с множество прекъсвания цели двайсет години, но къртовският му труд се увенча с огромен успех. Той успя да открие разкошния дворец на легендарния цар Минос, пазителя на Минотавъра, а също и купища глинени дискове с канцеларски и интендантски надписи на сричково писмо в две разновидности – *линеарен тип А* и *линеарен тип Б* от типа на: „*Във Фаран: надници за 18 мъже и 8 момчета; зърно на месец 1170 литра ечемик...*“

Какво гласят надписите стана ясно в 1952 г., когато вторият, по-късен тип *Б* блестящо бе разгадан от британския изследовател Майкъл Вентрис. Всъщност той бе абсолютен аматьор в занаята, но имаше едно голямо предимство пред останалите – беше приятел на Хък Хогбен.

По-интересното обаче е, че в 1908 г. италианският археолог Луиджи Перниер изрови във Фестос – друго минойско селище в южната част на остров Крит – един диск с диаметър около 16 см, който коренно се отличава от останалите артефакти от минойската епоха: глината на диска от Фестос е печена; надписът е на непознат, трети тип писмо и символите (241 на брой), които са наредени по обиколката на

диска от двете му страни, са набити в глината от неизвестния „печатар“ с помощта на набор от 45 печата, като липсват всякакви белези дали спираловидният надпис трябва да се чете от центъра към периферията или обратно.

Надписът на диска от Фестос не е разчетен и до днес.

Традиционните хипотези:

- Дискът е молитвеник или пътна карта на извънземни
- Надписът е религиозен текст или химн на земна богиня
- Това е бакалският тефтер на някой търговец
- Цар Минос е шифровал списъка на военните си части
- Някой е описал пътешествието си през Сахара
- Имаме си работа с астрономически алманах
- Истината (или поне част от нея?) естествено открих в дневника на

Хък.

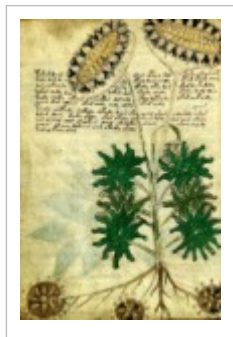
Из дневника на Хък Хогбен:

8 март 1943 г. Днес, когато случайно стана дума за лабиринта на цар Минос и опитите да бъде разчетен дискът от Фестос, баща ми така се ухили, та веднага ми стана ясно, че той има пръст в тази работа. Не успях да го накарам да разкрие древната тайна и сам се захванах да разнищя тази история. Първата ми работа бе да открия мястото на стария Хогбен в легендата за Минотавъра. Както и да въртях и да сучех, все излизаше, че легендарното

кръвожадно и сластолюбиво чудовище с глава на бик в лабиринта, на което всяка година поднасяли на тепсия седмина момци и седем девойки от Елада, трябва да е бил баща ми. Още от време оно той си е бисексуален, като можете да замените представката „би“ с което и да е от познатите и непознатите ни числа. Второ, дъщерята на цар Минос Ариадна трябва да е била любовница на баща ми. Как иначе да си обясним, че тя се влюбила в Тезей, дала му кълбото и с помощта на пътеводната нишка Тезей се измъкнал невредим от лабиринта (като оставил баща ми с пръст в устата!) и дори тръгнала с Тезей към Елада, но той я изоставил на остров Наксос и по-късно се оженил за сестра ѝ Федра. Сигурно баща ми е принудил Ариадна да си признае за греховната ѝ страст към него и Тезей се отвратил от нея. В такъв случай сигурно баща ми е подхвърлил на онзи италианец в 1908 г. диска от Фестос и навярно върху него е зашифровал сексуалните унижения, на които всяка година е подлагал обречените му момци и девойки от Древната Елада. Когато мина през София, непременно трябва дискретно да запозная моя приятел Владимир Георгиев с тази хипотеза.

Но Хък естествено тутакси забравя да сподели подозренията си и клетият академик Владимир Георгиев до края на живота си напразно си блъска главата с диска от Фестос и дори успя да разчете по един теоретично приемлив, но явно погрешен начин тайнствения спираловиден надпис, защото дори и не подозира, че текстът е кодиран.

Ръкописът на Войнич

През 1912 г. видният нийоркски книжар Уилфред М. Войнич се сдобива с ценен ръкопис от библиотеката на йезуитския колеж във Фраскати (Италия). Днес спретнатото томче с формат 24 x 15 см тихичко се надсмива на всички криптолози по света от един рафт в отдела за редки книги на университетската библиотека в Йейл, защото неговите 236 пергаментови страници плавно и изящно са изписани с непозната азбука и блестящо са илюстрирани с несъществуващи(!) екзотични растения, голи жени и непонятни астрономически скици.

Според едно писмо от 1666 г. на ректор на Пражкия университет Маркус Марци, което придружава ръкописа при всяка продажба, първият купувач на ръкописа – свещеният римски император Рудолф II Хабсбургски (1552–1612) – се сдобил с него за доста внушителната за времето си сума от 600 дуката с презумцията, че авторът на тайнственото произведение е „Роджър Бейкън, англичанинът“.

Отначало изследователите на ръкописа на Войнич наивно се усмихваха, смятайки, че става дума за най-обикновена подмяна на буквите от някоя азбука със специфични символи. Ала след къртовски труд досега криптолозите са открили само, че езикът, използван от автора на ръкописа, съдържа 29 символа и не е църковен латински, старославянски, средноанглийски, лангедок или който и да е друг книжовен език от Х–ХІІІ в., а те не са били чак толкова много по него време.

Традиционните хипотези:

- Ръкописът на Войнич е стенографски бележник на английския естествоизпитател Роджър Бейкън.
- Това е нечий ранен опит за създаване на изкуствен универсален език от дедуктивен тип.
- Става дума за шифрованите излияния на средновековен алхимик
- Текстът и рисунките автоматично са записани от медиум под диктовката на извънземни

Из дневника на Хък Хогбен:

4 май 1174 г. Днес се наложи да продам записките си от пътешествието до Волгар. Рискът е голям, защото оставям артефакт след себе си, но съм записал текста на волтариански и се надявам никой никога да не го разчете. Кулата в Пиза си заслужава тази жертва. Все пак съм се хванал на бас с баща ми, че една кула може хиляда години да е наклонена и никога да не падне. Вече върнах всички заеми. За тази кула се изръсих толкова много пари, че искрено се надявам тя да оцелее до 2174 г., та баща ми да ми върне вложените средства в петорен размер.

13 януари 1247 г. Успях да си откупя волтарианските записки на прилична цена. Смятам да ги подаря на Роджър Бейкън. Неотдавна се запознах с него в Оксфорд и ми направи силно впечатление. Той е един от малцината на Земята, който може да ги оцени по достойнство.

14 февруари 1579 г. Днес се наложи да продам за втори път волтарианските си записки, за да финансирам издаването на Псалтир на български. С тази работа се е заел Яков Крайков във Венеция. Поробената ми родина заслужава този жест. Пък и записките ми вече бяха веднъж в обръщение и никой не схвана за какво става дума. На времето бях ги подарил на Роджър Бейкън, светла му памет, а пък той ми ги завеща след смъртта си и сега ги пробутах на Свещения римски император Рудолф II като негово дело с нотариално заверен документ. Прости ми, Роджър.

Накратко за останалите артефакти

Очите от скалите

(3200–1600 г. пр. Хр.) – много характерни скални вдлъбнатини, оградени с пръстени и спирали, открити по всички континенти на Земята с изключение на Антарктида.

Традиционните хипотези:

- Символи от звездни карти на древна свръхцивилизация
- Стилизирани портрети на неизвестна Богиня на окото
- Древни символи на Слънцето
- Знаци, свързани с погребален ритуал на извънземни

Из дневника на Хък Хогбен:

23 септември 1993 г. Днес баща ми за първи път гледа един епизод от телевизионната поредица „Загадъчният свят на Артър Кларк“ и беше много горд. Оказа се, че на времето той бил страстен играч и осеял Земята с игрища за миниголф, а Артър Кларк ги представи като голяма мистерия. Ако знаех по-рано непременно щях да му подшушна за истинското предназначение на скалните вдлъбнатини.

Кристалните черепа

(?) – първият от тях е изложен през 1890 г. в нюйоркската бижутерийна фирма „Тифани“, а вторият, по-съвършен екземпляр е открит през 20-те години сред развалините на древния южноамерикански град Лубаантум.

Традиционните хипотези:

- Ювелирно произведение на ацтекското изкуство
- Модел на древна свръхцивилизация за часовете по анатомия
- Символ на *memento mori* от епохата на китайската династия Цин, изработен по поръчка на европейски клиент
- Ритуален атрибут на древен оракул
- Останки от извънземно

Из дневника на Хък Хогбен:

4 май 1889 г. Баща ми толкова се впечатлил от „подвизите“ на Джек Изкормвача преди шест месеца в Лондон, че го издирил, сканирал му главата (или пък му я отрязал – знам ли?) и поръчал на някакви китайски майстори да му изработят кристален череп – точно копие на прототипа. И днес ми показва с гордост своя символ на смъртта. Щом тръгна за Мексико смятам да му го откъсна.

15 ноември 1918 г. Баща ми съвсем се е побъркал. Днес ми показва нов кристален череп от колекцията си *memento mori* и с гордост рече, че бил абсолютно копие на черепа на някакъв тип, който пренесъл испанската инфлуенца от Азия в Европа и Северна Америка. А тази пандемия затри досега над 20 милиона човешки живота!

Грънците от Глозел

(ок. 500–300 г. пр. Хр) – глинени съдове, резбовани кости и глинени плочки с неразчетени надписи, открити в яма край Виши, след като

една крава пропада в нея.

Традиционните хипотези:

– Предметите принадлежат към различни исторически периоди и според археолозите става дума за най-обикновена фалшификация

– Физиците, направили датировката по метода на термолуминисценцията, твърдят, че предметите са автентични, сиреч кравата от Глозел се спъва в колекция от артефакти, събирани и по-късно внезапно изоставени в ямата от извънземни или най-обикновени иманяри

Из дневника на Хък Хогбен:

14 декември 1924 г. Божичко! Днес научих от румънския престолонаследник Карол, че съм загубил прекрасната си археологическа колекция, дето я криех от баща ми край Виши. Някаква крава пасяла наоколо и пропаднала в скривалището ми! И този гаден поклоник на Мусолини вместо да си гледа любовницата Лупеску, която ще му изяде главата и престола, лично си ангажирал парцер за разкопките. И за какви разкопки ми говори негодникът, като това си е най-обикновен тайник и находките си лежах там подредени като в антикварен магазин. Е, преди кравата да ги размести, разбира се. Сега ще трябва да си правя нова колекция.

30 септември 1993 г. Днес Артър Кларк показва по телевизията някогашната ми археологическа сбирка подредена в едно музейче и баща ми, ухилен, ме попита: „Това не беше ли твоята колекция?“ Няма да се очудя, ако се окаже, че той е натирил оная нещастна крава в тайника ми край Глозел. Той май изгаряше от желание да го попитам дали има пръст в тази работа, но не му доставих това удоволствие и догледахме сериата в гробно мълчание.

Торинската плащеница на Христос

(I–XIV в.) – смята се, че с нея са обвили тялото на Исус след като го свалили от кръста; в 1898 г. любителят фотограф Секондо Пиа открива, че тя е съхранила негативния образ на Христос; един от последните й собственици беше цар Симеон II, а наскоро дори бе установено, че по

нея има и отпечатыци от малки рогца?!

Традиционните хипотези:

- Просто чудо
- Странните свойства на най-свещената християнска реликва се дължат на извънземния ѝ произход
- Плащеницата е най-обикновен продукт на процъфтяващата индустрия за мощи през XIV в.

Из дневника на Хък Хогбен:

4 декември 1294 г. Днес разчистих и последните остатъци от наследството на Роджър Бейкън. Продадох резултата от последния ни експеримент – да взема отпечатък от трупа му преди погребението. Не знам дали не прекалих, но прибавих някои „кървави“ петна по савана и го пробутах на френския рицар Жофроа дьо Шарни като „плащеницата на Христос“. Все пак бях натрупал твърде много дългове от хазарт към човека.

Алуминиевият колан на генерал Чжоу

(297 г.) – открит е да лежи в гробницата му цели 1500 години преди европейците да се научат да произвеждат алуминий.

Традиционните хипотези:

- С помощта на извънземните китайците са добивали алуминий без електричество още в III в.
- Коланът е изработен от чист алуминий, намерен в природата.
- Той е забравен в гробницата от съвременни крадци.
- Подхвърлен е от някой зевзек, участвал в разкопките.

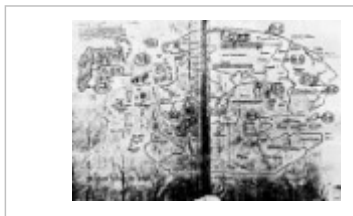
Из дневника на Хък Хогбен:

14 октомври 1993 г. Смахнатият ми баща пак довтаса за по-редната серия на „Загадъчния свят на Артър Кларк“, без да съм го канил. Този път показаха алуминиевия колан на генерал Чжоу от преди 1700 години! Още преди да извърна глава към него, той нервно викна: „Я не ме гледай така! Размених го за жена му,

сестра му и първата му братовчедка. И още си мисля, че се прекарах. Коланът беше хубав.“

Горкият Артър Кларк! Няма да имам очи да го погледна, когато му гостувам следващия път в Шри Ланка!

Картата на Винланд

(XV в.) – стара географска карта, нарисувана с мастило върху пергамент, прояден от червеи, на която половин век преди плаването на Колумб са отбелязани Европа, Азия, Африка и... Северна Америка (остров Винланд).

Традиционните хипотези:

– Поредното доказателство, че извънземните или поне финикийците и викингите са открили Америка преди Колумб.

– Най-обикновен фалшификат, защото в мастилото има следи от титанов окис, който според специалистите е създаден след 1920 г.

Из дневника на Хък Хогбен:

1 август 1976 г. По дяволите! Уж съм перфекционист, а съм пропуснал факта, че в мастилото на Картата на Винланд има титанов окис. Къде ли ми е бил акълът през 30-те години!? В края на краищата Ерик Червенокосия е виновен, защото на времето той потурчи някъде оригиналната карта и се наложи през XX в. да я възстановявам по памет.

Жабата от кухнята

(1890 г.) – дребна, снежнобяла, сляпа жаба с големи, блестящи очи и без уста изскача жива от каверна в голям варовиков блок, разбит с взрив от работниците в американската мина „Варли енд Евърил“, и умира на следващия ден.

Традиционните хипотези:

- Сляпата жаба е извънземна
- Някои видове жаби се раждат в кухни и живеят в тях без храна и вода
- Жабите умеят да се промъкват през всякакви отвори
- Значителните суми, плащани от музеите за всяка „жаба в кухня“, подтикват печалбарите да натикват нещастните животинки в какви ли не дупки

Из дневника на Хък Хогбен:

7 декември 1890 г. От един стар брой на „Сайънтифик Америкън“, който пък цитира „Солт Лейк Хералд“, научих, че принцеса Гертрадж е напуснала Земята. Ама че парадокс! Да се скриеш от волтарианските шпиони в най-затътената местност на най-затътената покрайнина на Галактиката, докато достигнеш полова зрялост, и някакви миньори да взривят убежището ти. Разправях на баща й, че Земята вече не е безопасно място за традиционните скривалища на невръстните претендентки за престола на волтарианската конфедерация, но той само се усмихваше и клатеше глава, защото принцесите от неговия род притежавали имунитет към взривове поне до 2000 килотона. Дано да е така. Надявам се, че принцеса Гертрадж е жива и здрава и е подхвърлила на миньорите само тялото на земната си приемничка, с която живееше в щастлива симбиоза.

И това са само десет артефакта, които могат да се обяснят с капризите на семейство Хогбен, към което за съжаления принадлежа и аз. С останалите няма да се занимавам, за да не хвърлям повече кал по фамилията.³⁸ Предпочитам да ви запозная с най-пагубното дело на стария

38. Дълбоко се съмнявам, че драконът се е загрижил за честта на фамилията. По-скоро той не е открил в дневника ми други връзки с артефактите на Земята просто защото не умее да чете между редовете. Но затова пък е голям майстор на преднамерените извадки. Признавам, че в повечето случаи той доста ловко е измъкнал само ония редове от дневника ми, които му вършат работа, но така е лишил читателите си от контекста и често ги навежда на погрешни изводи. Типичен пример е историята със земните жаби и волтарианските принцеси. Навярно мнозина са останали с впечатлението, че всички земни жаби, които дават убежище на волтарианските принцеси, са уродливи (от земна гледна точка, разбира се) и живеят в разни дупки. А това не е вярно! През XVIII в. например принцеса Дордадж обитаваше един стар дъб в Южна Франция, а нейната внучка Толбадж се криеше в зидарията на една църква в Северна Англия. *Коментар на Хък Хогбен*

Хогбен, което за малко не изличи Земята от лицето на Галактиката

15. Космическите катаклизми

През 1950 г. една книга разбуни научния свят. Само няколко дни след публикуването си „Светове в сблъсък“ на доктор Имануел Великовски раздели с гръм и трясък учените на Запад на два лагера – катастрофисти и антивеликовисти. Само техните колеги от Източния блок, свилите се в черупката си под хипнотичното въздействие на стария Хогбен, не обелиха и дума. Пък и от правене на водородни бомби и величание на култа към личността на своя водач нямаха време за друго.

Преживяло ли е човечеството космически катаклизми в историческите времена?

Основават ли се митовете и легендите на древните народи на реални събития?

Дали пътят на човечеството многократно не е променян от глобални космически катастрофи?

Това бяха само част от въпросите, които си задаваше всеки, способен да мисли със собствената си глава. Независимо дали бяха привърженици или противници на Великовски, западните археолози, геолози, антрополози и астрофизици се захванаха да търсят или опровергават доказателствата за космическите катаклизми, сполетели Земята. И ето че повече от половин век след научния земетръс, предизвикан от „Светове в сблъсък“, благодарение на подмолните усилия на стария Хогбен пластове още не са наместени.

Специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* смятат, че в хронологичен ред 10-те най-вероятни последствия от космическите катастрофи, засегнали Земята и нейните околности, са:

1.	Астероидният пояс в Слънчевата система
2.	Възникването на живота на Земята
3.	Марианската падина
4.	Изчезването на динозаврите
5.	Кораловите рифове северно от Полярния кръг
6.	Изпепеляването на Содом и Гомор
7.	Потъването на Атлантида
8.	Всемирният потоп

9.	Тунгуският метеорит
10.	Бермудският триъгълник

(При това напълно съзнателно съм извадил от класацията съдбата на драконите, за да не ме обвинят в пристрастност!)

Житието на Имануил Великовски

1895: Роден е на 10 юни във Витебск, Русия

1913: Завършва с отличие медицина в Москва; посещава Палестина, учи в Монпелие и Единбург

1921: Получава медицинска степен в Московския университет

1922: Жени се в Берлин за цигуларката Крамер, редактира заедно с Айнщайн списание „Скрипта Университатис“

1924–39: Практикува в Палестина психоанализа

1939: Преселва се в САЩ и разработва хипотезата, че фараон Ехнатон е легендарният Едип

1950: Публикува „Светове в сблъсък“

1952: Издава „Векове на хаос“ и по-късно го преработва в два тома: „Рамзес II и неговото време“ и „Морските народи“

1955: Излиза от печат „Земният катаклизъм“

1966: Най-сетне публикува и първата си любов – книгата „Едип и Ехнатон“

1976: Умира шумно величан и яростно отричан

Д-р Великовски и световите в сблъсък

Поне дузина издателства вече са отхвърлили „скандалния“ ръкопис на Великовски, когато „Макмилан“ се престашава да го обяви в каталога си за 1950 г. Уви! Издателството е подложено на невиджан натиск от академичните и университетските среди – основните автори и купувачи на научна литература! – и се принуждава да го прехвърли в „Дабълдей“, за да не понесе „ужасни загуби“. И „Дабълдей“ прави удар, защото „Светове в сблъсък“ тутакси става бестселър.

Какво толкова вбесява някои учени и докарва до луд възторг

непредубедените читатели? Докато чете *Стария завет* и други древни еврейски текстове и египетски папироси, Великовски стига до идеята, че в исторически времена планетата Венера се откъсва от газовия гигант Юпитер във вид на капка (по космическите мащаби, разбира се!) и започва да обикаля досущ като комета около Слънцето по силно елиптична орбита. И в своя път преди около 3500 години Венера се приближава до Земята точно по времето, когато древните евреи напускат Египет.

Ефектът от навлизането на Земята в опашката на „кометата“ Венера е катастрофален. Земята потъва в мрак. Цели биологични видове погиват, пометени от калта, скалите и морската вода, заляла сушата. В Египет избухват епидемии. Войската на фараона се дави в Червено море от приливния ефект.

Постепенно катаклизмът отминава и Венера не се приближава до Земята в продължение на 52 години. После, по времето на Исус Навин, идва вторият удар. Този път земната ос се накланя, слънцето сякаш спира да се движи и настъпва всеобщо опустошение.

След няколко столетия Венера смущава планетата Марс и променя орбитата ѝ. Първото приближаване на Марс към Земята предизвиква ужасни земетресения. По него време половината от планината, западно от Ерусалим, се откъсва и се срутва. Към небето се устремява огнен стълб. Сградите се рушат и много хора погиват.

Марс се приближава още два пъти до Земята – в 721 и 687 г. пр. Хр. Тогава разрушенията сякаш са по-малко, но при втората злополучна среща 185 хиляди войници на Сенахирим, разположени на бивак край Ерусалим, по удивителен начин са изгорени живи, а земната ос се накланя с 10 градуса. Оттогава Марс спечелва мрачната си слава на планета на войната. По-късно двете планети най-сетне се кротват и се установяват на близки до днешните си орбити около Слънцето.

По-голямата част от данните, използвани от Великовски в подкрепа на хипотезата му, са почерпени от древни писмени източници, грижовно цитирани в бележки под линия. Този факт особено въбесява консервативните академични среди. Класическият пример за насмешка е, че Великовски се позовава дори на слухове, макар да произлизат от мастити автори: „*В откъс от съчиненията на Плиний, който не се е запазил, се споменавало нещо за комети, родени от планети*“?! Платон пък не бил

създал легендата на Атлантида, а просто я възкресил, след като загадъчният континент потънал при първото пагубно приближаване на Венера към Земята.

Класификация на космическите обекти, които пресичат орбитата на Земята
(по изследвания на специалистите от англо-австралийската обсерватория Дънкан)

- Около 2000 космически обекта с диаметър 1 км
- Около 10 000 обекта с диаметър 500 м
- Около 300 000 обекта с диаметър 100 м
- Около 150 млн. обекта с диаметър

10 м

Евентуален сблъсък на Земята с космически обект с диаметър около 1 км ще предизвика глобална катастрофа, при която ще бъде изтрито от лицето на планетата една четвърт от човечеството. Дали това събитие вече се е случвало? Сигурно е само, че на 10 август 1972 г. Земята се размина „на косъм“ с огромен болид и поне това поколение имаше късмет.

Днес привържениците на Великовски продължават да се множат. А любопитно е, че повечето от отявлените му критици никога не са чели книгите му! Те по принцип са против нахлуването на някакъв си медик, специалист по психоанализа, в дебрите на астрофизиката, геологията и генезиса на вселената.

Из дневника на Хък Хогбен:

17 декември 1950 г. Днес се запознах с д-р Великовски. Много приятен човек – широко скроена славянска душа, надарена с пъргав еврейски ум. Дълго си говорихме. Намекнах му за многобройните опити на баща ми (без да го споменавам по име, разбира се!) да унищожи Земята и във вид на хипотеза, върху която отдавна работя, му изложих пъкления механизъм на Хогбеновия замисъл, който е много близък до неговата теория, макар че

не венера и Марс са главните изпълнители. Всъщност баща ми няколко пъти се проваля само защото си поставя задачата с помощта на космически катаклизми да унищожи животинския свят на Земята без да засегне скъпоценните от негова гледна точка растения. Все пак трябва да призная, че веднъж почти успява, когато затрива динозаврите.

И драконите, бих добавил аз. Хък, както обикновено, е лаконичен и с присъщата му надменност пренебрегва драконите³⁹. А що се отнася до зловещия хогбенов замисъл, той сравнително добре е описан във „Втората библиотека“ или небезизвестната „Следваща книга от Истории за Нищото“, посветена на моите приключения в Плодовитата пустота. С две думи бащата на Хък никога не е харесвал животните на Земята и винаги е гледал на тях просто като на източници на тор за скъпоценните му растения, които съхраняват идеалите на Нищото. Който е чел „Втората библиотека“ ще разбере какво искам да кажа, а който не е чел, да я прочете.

Тунгуският метеорит

[Картинка: Картинката липсва]

В ранните часове на 30 юни 1908 г. на височина 7600 м над Сибир (сякаш целейки се в 13-годишния Имануил Великовски) се взривява космически обект. Въздушната вълна от експлозията обикаля цялата планета, а породеният земетръс е засечен чак в Йена, Германия. Иркутската обсерватория (на 900 км от епицентъра) регистрира смущения в геомагнитното поле на Земята. Облаците прах не могат да се разсеят в продължение на много часове. Днес специалистите оценяват взрива на 40 мегатона тротилов еквивалент, т.е. колкото водородна бомба.

39. Навярно сте забелязали манията на Трифончо да изкарва драконите потомци и духовни наследници(!) на динозаврите. Колко пъти му обяснявах, че тях ги дели пропаст от поне сто милиона години, но за него това е малко повече от една секунда и може да се пренебрегне като статистическа грешка. *Коментар на Хък Хогбен*

Засегнатата област има формата на пеперуда с площ 2150 кв. км. Дърветата са повалени радиално и на снимките, направени от експедицията на Леонид Кулик през 1938 г., корените им още сочат към центъра на взрива. В самия епицентър обаче се мъдри мъртва гора. Дърветата са обгорени, с изпочупени клонови и обелезна кора, но... прави. Няколко дни след катастрофата от Сибир до Атлантика хората се дивят на бели нощи, достатъчно светли, за да четат вестник. Появяват се сребристи облаци, светли кръгове около слънцето, променя се цветът на небето, а в атмосферата зейва огромна озонова дупка.

Така изглежда, възстановена в детайли, картината на Тунгуската катастрофа след стогодишните изследвания на учените. А ето разказа на В. Симеонов – местен жител, който имал щастието или нещастieto да бъде очевидец на катастрофата само на стотина километра от нейния епицентър:

„Внезапно над гората се издигна огромен пламък и стана толкова горещо, че ризата ми едва не се запали. Сетне пламъкът изчезна, но земята се разтресе. Нещо ме захвърли на два метра от входа и загубих съзнание. Свестих се от грохота и гледам къшурките наоколо се тресат като в треска, стъклата се пукат, рамките на прозорците се трошат, а голямо парче земя между къщите се е изметнало...“

Нека сега да сравним този простодушен разказ със знаменития текст от Първа книга Мойсеева на Стария завет, в който се описва как Господ наказва за несправедния им живот жителите на библейските градове Содом и Гомор:

„Тогава Господ изля върху Содом и Гомора като дъжд жупел и огън от Господа от небето, и съсипа тия градове и цялата околност и всички жители на тия градове, и всички растения земни. А Лотовата жена погледна назад и се превърна в солена стълб. Сутринта рано стана Авраам и отиде на мястото, дето бе стоял пред лицето на Господа; и погледна към Содом и Гомора и към целия простор наоколо и видя: ето, дим се дигаше от земята като дим от пещ.“ (Битие 19:24–28)

Какъв ли вид е имало божие наказание на Содом – комета, болид, прост метеорит, кораб на извънземни, късче антимаateria, микроскопична черна дупка или нещо друго от злокобния арсенал на стария Хогбен? Дневникът на сина му мълчи по този въпрос. Но в него намерих друга любопитна бележка.

Из дневника на Хък Хогбен:

7 ноември 1975 г. С Артър Кларк пресметнахме, че ако космическият пришълец от 30 юни 1908 г., дето се връза в атмосферата над река Тунгуска над точката с координати 620 с.ш. и 1010 и.д., беше се забавил със пет часа, огънят и жупелът щяха да се изсипят над Санкт Петербург. Тогава едва ли щеше да избухне любимата на баща ми Велика октомврийска социалистическа революция, но пък щяха да загинат поне 500 хил. невинни души и прекрасното творение на Петър I щеше да бъде заличено от лицето на Земята. За 58 години комунизмът затри сто пъти повече хора, но поне ни остави красивия град на Нева.⁴⁰

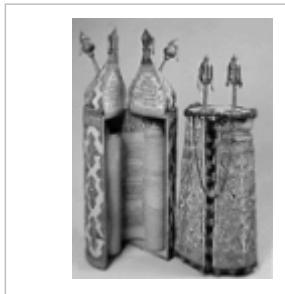
40. Още един красноречив пример как драконът Трифон цитира преднамерено извадки от дневника ми, като ги лишава от контекста. На този ден по традиция аз се напивам от мъка и пиша какви ли не глупости. Разбира се, никой град на Земята не е по-ценен от живота на 50 милиона човека. Пропилях целия XX в. да се боря с всевъзможните тоталитарни извращения на баща ми и толкова се уморих, че когато фашизмът и комунизмът най-сетне се сгромолясаха, успях да натрия баща ми от Земята и хукнах подире му, за да не стори пак някоя пакост. В „Няма хък-мък или Първа книга от Историите за Нищото“ подробно са описани последните години от този кошмарен семеен сблъсък и аз винаги съм предпочитал тази книга пред „Втората библиотека“ – любимото четиво на дракона. *Коментар на Хък Хогбен*

16. Тайнства Соломонови

Има една друга история, която не е класически артефакт за шуротите на стария Хогбен на Земята, но е много показателна за ролята на това семейство в човешката история. Не знам дали съм споменал досега, че Хък има чичо. Братът на стария Хогбен полинезийският шаман Пакееекее от остров Нуку Хива е най-светлата личност в семейството, която много ме уважава и дори, бих казал, ме почита. Но да карам по ред.

Храмът Господен

Ето какво можем да прочетем в *Трета книга Царства* (6:1) на Библията: „В четиристотин и осемдесетата година след излизане на Израелевите синове от Египетската земя, в четвъртата година на Соломоновото царуване над Израеля, в медец зиф, който е вторият месец, Соломон почна да гради храм Господу.“ Ако главната роля в Стария Завет по божията воля (разбирай прищевките на стария Хогбен!) е поверена на Мойсей, то водещата поддържаща роля по право е отредена на цар Соломон (968–928 г. пр. Хр.).

Именно на неговата грандиозна строителна програма е посветена почти цялата библейска *Трета книга Царства*, а пословичната му мъдрост е увековечена в знаменитите *Притчи Соломонови*, *Еклизиаст*, *Песен на песните* и *Премъдрост Соломонова*. Цар Соломон съгражда първия Храм Господен, изпълнявайки повелята на баща си Давид. До тогава евреите отдават почит на Бога в оброчища. Строителството на храма продължава седем години – от 964 до 958 г. пр. Хр. Паралелно с него Соломон строи и два двореца – за себе си и за първата си съпруга – дъщеря на египетския фараон. Второто начинание трябва да е било доста по-пищно, защото му отнема 13 години.

Царските градежи не само създават работа на хиляди строители, каменоделци, дърводелци, златари, бижутери, тапицери, зографи, корабници, моряци и керванджии от Израел и всички съседни страни, но бая увеличават данъците и на практика привличат вниманието на целия античен свят. Любопитно е, че в строителството се прилагат някои технологии, които и до ден днешен си остават загадка. Екзотични материали и скъпоценности се стичат към Ерусалим от царства, които все още не са окончателно идентифицирани. Цар Соломон дори се изхитрява да ползва услугите на неземни, езотерични и отвъдни сили и впряга в работа даже членове от свитата на самия Господ Бог.

Според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* ето как изглежда първата десетка на най-прочутите мистериозни атрибути и деяния на цар Соломон:

1.	Пръстенът на цар Соломон
2.	Демоните-слуги на цар Соломон
3.	Плаването до Офир на соломоновите корабници
4.	Рудниците на цар Соломон
5.	Даровете за Савската царица „вън от онова, което цар Соломон и подари с ръцете си“
6.	Първият Храм Господен
7.	Домът на сина Давидов
8.	Конюшните на цар Соломон
9.	700-те жени и 300-та наложници на Соломон
10.	Мъдростта на цар Соломон

Пръстенът на цар Соломон

Случило се така, че докато майсторите на цар Соломон градели Храма Господен, демонът Орниас всеки ден по залез слънце слизал при тях от небето, отмъквал половината от заплатата на сина на главния майстор и смучел кръвта на бедното момче през палеца на дясната му ръка. Един ден Соломон съзрял изнемощялото хлапе и се поинтересувал

да не е болно. Когато узнал причината за слабостта му, царят се разгневил и отправил молитва към Господаря на Множеството небесни светила да му доведе демона.

Архангел Михаил се отзовал на молбата му и донесъл на цар Соломон един пръстен, на който било гравирано Неизказано Великото име във вид на пет преплетени една в друга букви А, сиреч пентаграма. Хлапето било инструктирано и нататък работата тръгнала по мед и масло.

Когато при залез слънце Орниас се появил, момчето хвърлило пръстена в гърдите на демона и му заповядало в името на Господ Бог да се яви пред царя. Орниас твърде добре познавал силата на пръстена и смирено изпълнил повелята. Щом се появил пред Соломон, царят тутакси го изпратил да дяла камъните за строежа на Храма Господен, докарани от Арабия по море. Ето как се обяснява загадъчният текст в *Трета книга Царства* (6:7): „Когато се градеше храмът, за градеж се употребяваха дялани камъни; ни чук, ни тесла, нито друго някакво желязно оръдие се чуваше в храма при градежа му.“

Демонът Орниас бил нужен на цар Соломон и по друга причина. Тъй като при градежа на Храма не бивало да се използва желязо Соломон се изхитрил вместо метални сечива да използва загадъчното насекомо Шамир. Направляването на Шамир обаче било сложна задача и след Мойсей само демоните можели да се справят с нея.

С помощта на пръстена цар Соломон впрегнал много демони на работа, включително и техния пряк шеф Ашмедай (Асмодеус). Един ден обаче пръстенът му изиграл лоша шега. Тогава двамата с Ашмедей останали насаме и цар Соломон рекъл:

– Виждаш, че демоните не са много по-висши от човека и нямат власт над него, защото аз те победих и те направих мой пленик.

– Ако махнеш тази верига, на която е гравирано Неизказано Великото име – отвърнал му главният демон – и ми дадеш за малко твоя пръстен, аз ще ти покажа моето превъзходство.

Този път любопитството надделяло над мъдростта и Соломон сглупил, като решил да изпита Ашмедей, за което после дълго съжалявал. Щом сграбчил пръстена, демонът погълнал царя, после разперил крилетата си, така че едното докоснало Небесата, а другото – Земята, и изплюл царя на Израел в една далечна земя на 700 километра от двореца му. Сетне Ашмедей се обявил за цар Соломон, а истинският цар години наред бил принуден за се изхранва с просия в чуждата земя.

Когато Соломон най-после си върнал властта, повече никога не се разделял с пръстена си и по изричната му воля бил погребан с него. Така гласи легендата. Аз обаче залагам и последния милиграм от холографната си драконова чест, че тук става дума за най-обикновена хипербола, а историческата истина е съвсем друга. Като погледне делата на цар Соломон всяко разумно същество тутакси ще стигне до извода, че те са сторени от двама, доста различни човека. Ето едно примерно деление:

Атрибути, достойни да задоволят мегаломанията на стария Хогбен	Деяния, достойни само за уважаемия г-н Пакеекее
Пръстенът на цар Соломон	Плаването до Офир
Демоните-слуги на цар Соломон	Рудниците на цар Соломон
Домът на сина Давидов	Даровете за Савската царица
Конюшните на цар Соломон	Първият Храм Господен
700-те жени и 300-та наложници на Соломон	Мъдростта на цар Соломон

Който познава стария Хогбен и неговия брат, полинезийския духовен водач *таоа* Пакеекее, няма нужда от никакви съмнителни доказателства от дневника на Хък Хогбен и тутакси възприема горните таблици като аксиома. Явно с помощта на пръстена с пентаграмата двамата братя са се изреждали на престола на цар Соломон и всеки според нрава и способностите си е допринесъл за неговата слава.⁴¹

А въпросният пръстен очевидно е бил голяма работа, защото вече три хилядолетия желяещите да станат повелители не само на целия свят, но и на милиардите безплатни сили, населяващи Вселената, безуспешно издирват гробницата на цар Соломон. Загубилите всякаква надежда пък

41. Трябва да призная, че изсмуканата от пръстите на десния му крак хипотеза на дракона Трифон изглежда логична. Работата е там обаче, че в живота нещата рядко се подчиняват на логиката. Що се отнася до стойността на доказателствата, които той открива в дневника ми, за същността на разни мистерии, оставям неговата оценка да лежи на остатъците от холографната му съвест. *Коментар на Хък Хогбен*

се опитват да открият рецептата за изготвяне на подобен пръстен. Ето един неин вариант според гръцкия философ Порфирий (234–305 г.), родом от Сирия.

Набавете си малко козина от главата на хиена. Изплетете от нея върви, а от вървите си направете пръстен по мярка за средния пръст. После го окадете с благовония, добити при благоприятното влияние на планетата Меркурий. (В някои по-древни рецепти се изисква по време на каденето Меркурий да е в благоприятно съединение с Луната, Юпитер, Венера и Слънцето.) Накрая поставете пръстена в гнездото на папуняк да полежи девет дни.

Ако не можете да се снабдите с козина от хиена, опитайте да си направите пръстен от чист и фиксиран живак. Проблемът тук е, че малцина по света знаят как се фиксира живак. При това, ако навън не вали дъжд, огрян от мартенско слънце, ще се наложи да изчакате малко, защото можете да наченете направата на такъв пръстен само през пролетта, и то в третата сряда – деня, посветен на Меркурий. Ако се справите с тези проблеми, ви остава най-лесното. Да направите в пръстена от фиксиран живак гнездо и да поставите в него един особен камък, който се намира само в гнездото на папуняк.

Дар за Савската царица

Нека сега да се спрем на едно деяние, което изобщо не е по силите на стария Хогбен, но затова пък е достойно за нрава и морала на моя голям приятел таоа Пакееее от Нуку Хива. Апропо, за ония които не са чели „Речник на Нищото“ ще обясня, че таоа е нещо повече от благородническа титла. Тя означава едновременно лечител, съдия, магьосник, учител, изповедник и наставник, т.е. духовен и политически водач в Полинезия. Но да се върнем в ония древни времена.

„Савската царица, като чу за славата Соломонова в името на Господа, дойде да го изпита с гатанки.

Тя дойде в Иерусалим с много голямо богатство: камили бяха натоварени с благовония, с твърде много злато и драгоценни камъни; тя

дойде при Соломона и говори с него за всичко, що ѝ беше на сърце.“ (Трета книга Царства, 10:1;2)

Името на кралицата на Шеба, позната в православния свят като Савската царица, така и не се споменава в Библията. Тя си остава в сянката на цар Соломон. Кой знае защо Старият завет отделя на тази знатна особа само една дужина стихове в *Трета книга Царства* (10), повторени във *Втора книга Паралипоменон* (9). Оскъдните данни предизвикват много спорове.

Според някои изследователи царството ѝ е било в Арабия, според други – в Африка, а има версии, които го препращат в Индия и дори в Китай, но за това ще стане дума по-нататък. Така или иначе царицата тръгва на дълъг път, за да види с очите си несметните богатства на Соломон и лично да се убеди в легендарната му мъдрост.

Двамата владетели трябва много да са се надлъгвали. Според традиционната равинска притча, съхранена от Исак ДИзраели, например царицата не успяла да избличи Соломон, че не различава истинските цветя от изкуствените, тъй като той просто отворил прозореца и пуснал пчелите да решат нейната гатанка. Има и една любопитна подробност. Все пак дужината стихове за Савската царица в двете книги на Библията не са съвсем идентични. В първия вариант има един текст, който вече три хиляди е обвит в мистичност. Ето какво се случва, когато омаяната от мъдростта и богатството на цар Соломон гостенка го дарява с невидано до тогава количество благовония:

„Тогава цар Соломон даде на Савската царица всичко, що тя пожела и що поиска, въвн от онова, което цар Соломон и подари с ръцете си.“ (Трета книга Царства, 10:13)

Ха сега де! Какво ли си е пожелала царицата и с какво ли я дарил Соломон въвн от онова, което ѝ подарил с ръцете си?

На пръв поглед всичко е ясно: знатната гостенка е била дарена с любов! Деяние, достойно за таоа Пакееее, и непосилно за стария Хогбен. За таоа любовта е преди всичко духовна близост, докато за стария Хогбен тя е задоволяване на сексуалните му апетити със 700 жени и 300 наложници.

В древните еврейски легенди, останали извън Стария завет, обаче има подробности, които придават някои пиперливи нюанси на любовния акт между владетелите и сякаш оставят открит въпроса кой от двамата братя Хогбен е заемал мястото на цар Соломон в общуването му

със Савската царица. Работата е там, че единият крак на тъмнокожата африканска красавица е бил недъгав, при това толкова крив, че някои го наричат направо патешки. Заинтригуван от легендите за крайника на Савската царица, Соломон наредил да направят един от подовете в двореца му кристален, та мислейки го за вода, царицата да си повдигне полите и да разкрие знаменития си крак. Ама царицата била с... шалвари. Мнозина са склонни да смятат, че понеже хитростта на Соломон не успяла, в края на краищата той е бил принуден да задоволи любопитството си, като покани гостенката си в леглото, и следователно това е бил старият извратен Хогбен. Други обаче с основание обявяват всичко това за глупости, защото Соломон омъжил Савската царица за един от синовете си. Нещо, което несъмнено е по силите само на такъв достоен човек, като дълбокоуважавания от мен таоа Пакееее.

Но в такъв случай остава някакво съмнение с какво все пак цар Соломон е дарил екзотичната владетелка въвн от онова, което ѝ подарил с ръцете си? Веднъж зададох този въпрос на таоа Пакееее, а той се усмихна благо и някак загадъчно, потупа ме по рамото и рече, че е прекалено стар и спомените му са избледнели.⁴²

42. Аз присъствах на този разговор. Глупавият дракон попита чичо ми какво Соломон, а не таоа е подарил на Савската царица! А таоа му отвърна, че спомените му са избледнели, като имаше предвид, че не си спомня добре тази твърде дребна подробност от Библията. Но с типичното си дебелоочие драконът пак се опитва да направи от мухата слон. Има едно друго, доста по-сериозно доказателство за вмешателството на баща ми и чичо ми в живота на цар Соломон, но никога няма да отворя очите на дракона, за да си умре в невидение. *Коментар на Хък Хогбен*

17. Изгубените градове

Другите две големи загадки от епохата на цар Соломон несъмнено са: къде е била родината на Савската царица и къде са се намирали Рудниците на цар Соломон? По тези въпроси са изписани стотици хиляди страници от неколцина умни люде и цели тълпи от идиоти. Прерових лист по лист тази камара от писания и надникнах дори в официалните учебници.⁴³

Най-досадното на европейските учебници по история е, че са писани от европейци и в тях други европейци непрекъснато откриват света. Така през XIX в. след няколко европейски „открития“ се ражда легендата за изгубените градове. Повечето от тях винаги са били пред погледа или поне в съзнанието на местните жители, ама на „откривателите“ изобщо не им пука. Те дори създават мита колко трудно е да намериш някой изгубен град, защото и във века на индустриалната революция учените пътешественици имат проблеми с... финансирането на експедициите си.

По тази причина конкуренцията между изгубените градове кой да влезе в почетната десятка на екипа от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолджъ Рисърч* бе толкова голяма, че се наложи първоначалната стотица да бъде пресявана десет пъти. И ето какво се получи накрая:

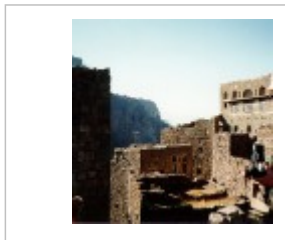
1.	Вавилон (в дн. Ирак)
2.	Ниневия (в дн. Ирак)
3.	Троя (в дн. Турция)
4.	Мариб (в дн. Йемен)
5.	Зимбабве (в Африка)
6.	Анурадхапура (в Шри Ланка)
7.	Куско (в дн. Перу)
8.	Анкор (в дн. Кампучия)
9.	Киауксе (в дн. Бирма)
10.	Елдорадо (в Южна Америка)

43. Това е най-опашатата лъжа, която драконът някога е изричал. Та той се уморява до смърт дори когато прочете до средата спортната страница на някой вестник. *Коментар на Хък Хогбен*

Някои от тези градове европейците вече благоволиха да включат в учебниците си по история. Други – като Елдорадо например – така и не са открити. А за съжаление има и такива, които все още не са изследвани както трябва от европейците, заради постоянните военни размирици наоколо.

Мариб

„Тя дойде в Ерусалим с много голямо богатство: камили бяха натоварени с благоволия, с твърде много злато и драгоценни камъни...“
(3 Царства, 10:2)

Учените и до днес си скъсват задника да спорят от къде е дошла легендарната Савска царица, възхитила с богатството си дори такъв заможен човек като цар Соломон. За францужина Тома Арно въпросът бил решен в 1843 г., когато открил руините на древния град Мариб. В пустинята Арно се натъкнал на останки от колони и кули на голям язовир, строен около 900 г. пр. Хр. и снабден с мрежа от напоителни канали. Докато картографирал това грандиозно за епохата си напоително съоръжение обаче, арабите го подгонили и клетият европейски екскурзиант едва се спасил. Едва през 1936 г. Джон Филби (ще трябва да проверя дали има нещо общо със съветския шпионин Ким Филби!) успял да извади камък с надписи от едно гробище преди да бъде изгонен от Йемен.

Единственият човек, който през 1953 г. се опита да започне разкопки в покритите с пясък развалини, бе американецът Уендъл Филипс. Ама и той не успя. Така пропаднаха трите плахи опита да се разбули тайната на митичното библейско царство Сава (Шеба). И как няма да пропаднат, като то изобщо не е било там, където го търсят, макар Хък са твърди в дневника си обратното и затова този път няма да го цитирам.⁴⁴

44. Ето че му лъсна задникът на дракона, който смята Р.Хагард за най-великия писател на всички времена. *Коментар на Хък Хогбен*

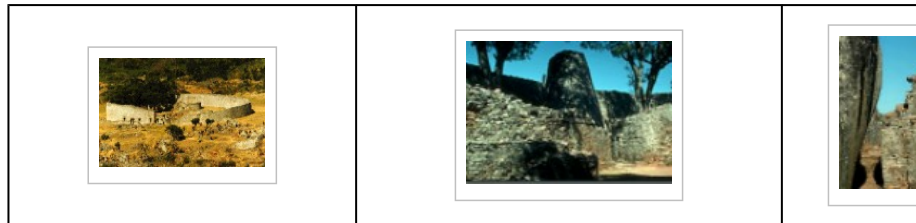
Шеба – Пунт – Офир – Зимбабве

Не помня дали споменах вече, но според персийската митология Савската царица е дъщеря на китайския император. Ала на времето етиопците категорично отхвърлиха това фрапиращо твърдение и в лицето на своя бивш император Хайле Селасие бяха абсолютно убедени, че възхитен от гостенката си (въпреки че краката ѝ били доста космати по естетическите критерии на етиопците!), Соломон я оженва за сина си Менилек, който пък от своя страна под името Менилек I основава най-древната кралска династия в Етиопия, чийто законен наследник естествено е Хайле Селасие.

Според египетската версия пък родината на Савската царица е митичната страна Пунт (някъде в района на Сомалия), от която фараоните редовно си купуват маймуни, слонова кост и роби.

Еврейският историк Йосиф Флавий, живял през I в., пък е на мнение, че Савската царица всъщност е управлявала митичния град Офир, който се е намирал в Индия. Ала сподвижникът на Вашку да Гама в плаването му до същата тази Индия Том Лопиш смята, че въпросният Офир е бил в днешния Мозамбик и неговото главно пристанище се е наричало Софала.

През 1867 г. Карл Готлиб Маух откри в южната част на Африка развалините на древния Зимбабве и тутакси премести там местонахождението на Офир. Нещо повече, той заяви, че край Зимбабве са се намирали и прословутите рудници – източник на баснословното богатство на цар Соломон. За налагането на тази версия голямо рамо му удари сър Райдър Хагард, който в 1885 г. написа знаменития си роман „Рудниците на цар Соломон“. Скоро неговият трилър стана много по-популярен от поемата „Изгубеният рай“, в която Джон Милтън плахо подкрепяше тезата на Лопиш за Мозамбик.

Откритият от Маух град Зимбабве е забележително запазен.

Стените му са високи около 9 метра и са почти непокътнати. Ала през XIX в. надменните европейци отказаха да повярват, че този единствен град, съграден с такава вещина и инженерно умение на юг от Сахара, е дело на чернокожи. Те се надпреварваха да го обявяват ту за еврейска, ту за финикийска, ту за арабска колония. Прецизните разкопки обаче показаха, че най-старите оцелели градежи са от VIII в., макар че Зимбабве е бил непрекъснато обитаван между II и XVII в., като сред находките има дори... китайски порцелан. Но тъй като не са намерени никакви надписи, а местните легенди са малко, за официалната наука така и си остава загадка, от кого и защо е бил построен градът, ала сериозните изследователи като мен не се науждаят от специални доказателства, че именно Зимбабве е бил столица на Савската царица.

Анурадхапура

Тъй като нямам сведения Вавилон, Ниневия и Троя да са попаднали в европейския списък на „изгубените“ градове благодарение на семейството Хогбен, ги прескачам и преминавам към величествения Анурадхапура, известен още като Ранапура (Златният град), основан в V в. пр. Хр. В продължение на цели 1600 години той е столица на древното царство Тапробани (дн. Шри Ланка). След индийското нашествие в XI в. обаче градът е изоставен и скоро джунглата го поглъща.

През XIX в. британците отново го „откриха“ и след 1870 г. пред очите на ошашавените европейски историци постепенно се ширнаха огромните бели куполи на храмовете, стълбовете на деветатажния дворец в Анурадхапура, каменната крепост Сигири (Лъвската скала) и сложната система от резервоари и канали за напояване на острова с питейна

вода. Именно те и най-вече genialността на мистериозният им (от европейска гледна точка!) строител цар Паравана вдъхновиха Артър Кларк да напише „Фонтаните на Рая“.

Из дневника на Хък Хогбен:

18 септември 1981 г. Артър Кларк ме заведе да видя знаменитото дърво Бо. Местните жители са убедени, че то е най-

старото в света и тъкмо под неговата сянка в 245 г. пр. Хр. Гаутама стига до прозрението за Буда. После посетихме Анурадхапура, връстникът на атинския Акропол. Прав е бил Хераклит, че всичко тече и всичко се изменя. Времето е било безмилостно към него. Та системата за поливане на висящите градини на Семирамида във Вавилон изглежда направо детска играчка в сравнение с иригационното съоръжение на цар Паравана. Повече ме заинтригува обаче фактът, че царят строител е погубен от сина си Касиапа или Калидаса, който имал в свитата си... бяла маймуна. Та нали в ония години баща ми се е подвизавал именно в такъв облик в азиатските царства. Дали пък той не е вдъхновителят на грандиозното строителство и последвалото го отцеубийство, за да запази за себе си двореца на върха на Лъвската скала? А когато тази резиденция му омръзнала, сигурно е подбудил индийците да завземат острова и да разрушат Анурадхапура, за да не я ползва никой друг?!⁴⁵

Анкор

По-„изгубен“ от Анурадхапура обаче е най-величественият древен град в Азия – Анкор. Той продължава да е пленник на камбоджанската джунгла, още от времето, когато отец Шарл Емил Бюево го зърва за първи път през 1850 г. Древната столица на кхмерите Анкор обхваща огромна система от укрепления, пътища, мостове и цяла плетеница от иригационни съоръжения за водоснабдяване. Нейните истински перли обаче са изумителните храмови комплекси Анкор Ват и Анкор Тхом, построени през XII–XIII в. по време на царуването на Суриаварман II и Джаиаварман VII.

45. Драконът Трифон отново злоупотребява с дневника ми. Всъщност никога не успях да докажа тези мои подозрения, които му хрумнаха, докато общувах с моя приятел Артур Кларк в Шри Ланка, така че те не струват и пукната пара. В същото време баща ми има сериозен принос Вавилон да попадне в неговия „списък на изчезналите градове“, но той явно не се е докопал до тази част от дневника ми. *Коментар на Хък Хогбен*

Всъщност градът е планиран и основан още през IX в. съобразно будистката традиция и древноиндийската космология от кхмерския монарх Иашоварман и е дострояван в продължение на цели триста години. Благодарение на Хък Хогбен през вековете е оцеляло едно описание на живота в Анкор от китайския пратеник Чу Такуан, който прекарал там цялата 1296 г. Според Чу жителите на Анкор били с тъмна кожа, но се управлявали от царе и благородници със по-светла кожа, които никога не излизали на открито. Робите доближавали господарите си коленичили и безмълвно приемали поредната порция бой. Царят имал пет съпруги и 5000 наложници. И всяка година хиляди мъже били откарвани в джунглата, където на живо им изрязвали жлъчния мехур, за да пълнят грамадна царска делва с жлъчен сок. Огромното количество добиван сок се обяснявало с факта, че не само монархът, но и неговите слонове се нуждаели от ценната течност, за да добият особена смелост.

Колкото и да изглежда пресилено, мрачното описание на китайския емисар доста добре се връзва с атмосферата на 49-те кули на храма Анкор Тхом, увенчани от четирите си страни с огромни скулптирани глави, доминиращи над целия град, които наистина му придават вид на гигантска гробница.

Из дневника на Хък Хогбен:

8 януари 1431 г. Днес ми попадна в ръцете една стара китайска хроника от 1296 г. и косите ми настръхнаха какви ги е вършил баща ми в царството на кхмерите, докато аз разкривах на Роджър Бейкън тайните на древната китайска наука. Пратеникът на Кублай хан трябва да се е върнал тъкмо докато съм бил в Европа? Ще се опитам да внуша на император Мин да завладее това гнило царство, което подлага собствения си народ на геноцид.

15 януари 1431 г. Вироглавият Мин не се нави да нападне кхмерите. Той ми рече, че не се интересува от сока на човешките

жлъчки, защото си има по-модерни афродизиаци. В знак на протест аз пък отказах да участвам в новата експедиция на адмирал Чжън Хъ, когото щях да развеждам из 20 държави и да му дам възможност да ги „открие“. Напуснах службата при Мин и заминавам за царството на таите.

Така божията милост изоставя белоликите кхмерски потомци на стария Хогбен и тяхната прекрасна столица през 1431 г., когато войнствените им съседи – таите – плякосват града и Анкор е погълнат от джунглата, за да бъде преоткрит след четири века от следващите колонизатори на Кампучия – французите.

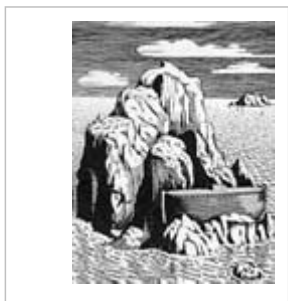
Из дневника на Хък Хогбен:

13 ноември 1434 г. Днес най-сетне се уверих с очите си, че кхмерите са спазили обещанието си и са преместили столицата си от Анкор в Пном Пен. Не трябва да забравям да наглеждам тези клетки изчадия на баща ми.

18. Ноевият ковчег

Историята с първия кхмерски геноцид обаче е направо цвете за мирисане в сравнение с поразията, които старият Хогбен е направил по времето на Ной. От Библията се знае, че Ной е бил праведник. И той намерил благодат пред очите на стария Хогбен тъкмо когато бащата на Хък се разкайвал, загдето създал човека, и решил да избере всичко живо на Земята.

Старият Хогбен посветил Ной в намерението си да прати потоп на Земята (по причини, които ще ни станат ясни по-нататък) и му заръчал да си направи ковчег от гоферово дърво с дължина триста лакти, ширина петдесет лакти и височина трийсет лакти, на три ката и с врата отстрани. Ной получил още заръка да вземе в ковчеза жена си и тримата си сина – Сим, Хам и Иафет заедно с жените им, по седем двойки от всички чисти животни и птици и по две двойки от нечистите, както и всякаква храна.

Поройният дъжд се изсипвал четирийсет дни и четирийсет нощи, водната стихия покрила и най-високите планини, а Ноевият ковчег кротко се носел по водата и всичко живо, що не било в него, измряло. След сто и петдесет дни старият Хогбен най-сетне се смилил и изпратил вятър. И, когато земята изсъхнала, ковчезът се спрял върху Араратската планина и всичките му обитатели излезли.

Съградил тогава Ной жертвеник и принесъл жертва на стария Хогбен, който пък сключил с него завет, че няма вече да проклена Земята заради човека, нито ще поразява всичко, що живее. Ной започнал да обработва земята и насадил лозе.

Дотук историята е добре известна, само дето в по-сетнешните версии старият Хогбен се явява под името Господ. По-слабо познат и често премълчаван е финалът, когато, подобно на Юрий Гагарин и други знайни и незнайни герои, Ной изглежда не издържал на споходилата го слава и се пропил. Падението му обаче не е случайно. Всъщност още преди потопа Ной бил първа дружка по чашка на стария Хогбен.

Тази история е толкова добре потулена от шумерите в епоса за Гилгамеш, където те кой знае защо наричат Ной Утнапиши, че в *Библията* е останал един-единствен ред за пиянството му. Но нека да оставим на мира моралния облик на патриарха-продължител на човешкия род (хората мразят да ги съдят дракони!), и да видим каква е съдбата на неговия знаменит ковчег, който след потопа в крайна сметка за-

седнал на планината Арарат. Работата е там, че до началото на XX век останките от него не само можели да се видят в околностите на връх Арарат, но дори и да се пипнат. И някои хора са го правили!

Ето кои са според *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* 10-те най-достоверни източника за съществуването и местонахождението на Ноевия ковчег:

1.	Берос (Белрушу) (275 г. пр.Хр.)	<i>„...местните жители имали обичай да изстъргват смола от ковчеза, заседнал в Армения, и да я използват за талисмани...“</i>
2.	Николай Дамаски (I в. пр.Хр.)	<i>„...останките от дърветата му били дълго време запазени...“</i>
3.	Йосиф Флавий (I в.)	<i>„...част от съда още се намира в Армения и хората отнасят парчета смола за амулети...“</i>
4.	Св. Йоан Златоуст (IV в.)	<i>„И не са ли останките от ковчеза запазени там до днес за наше наставление?“</i>
5.	Св. Епифаний, епископ Кипърски (IV в.)	<i>„Сериозно ли предполагате, че ние не можем да докажем нашата истина, когато дори до днес останките от Ноевия ковчег се показват в страната на кюрдите?“</i>
6.	Отец Одорик (1316)	<i>„Хората в страната ни казаха, че никой не може да се изкачи на планината, ако към това не благоволи Всевишият.“</i>
7.	Сър Джон Мандевил (1356 г.)	<i>„Ноевият ковчег е още на Арарат и хората го виждат отдалеч при ясно време.“</i>

Мистерии

8.	Марко Поло (XV в.)	<i>„В тази арменска страна ковчегът на завета съществува на върха на една голяма планина, по чието било снегът трае толкова, че никой не може да се изкачи; защото снегът никога не се топи...“</i>
9.	Олеарий (Адам Йолшлегер) (XVII в.)	<i>„Самите арменци и персийци са на мнение, че на въпросната планина още има някои останки от ковчеза, но времето така ги е втвърдило, че те изглежда са напълно вкаменени.“</i>
10.	Д-р Фридрих Парот (1829 г.)	<i>„Игуменът на манастира «Св. Яков» в Ахора на северозападния склон на планината ми показа дървено парче, съобщавано от ковчеза, от което бе направена икона.“</i>

Арарат

Масис или *Майката на света*, както арменците наричат Арарат, е един от най-внушителните и красиви вулкани в света. В околната равнина с надморска височина 900 м внезапно и стръмно на още 4200 м се издига възвишение, овенчано с двоен връх – Големия и Малкия Арарат. От него се спускат няколко ледника и най-големите на места са дебели до 60 м. За последен път вулканът изригва в 1840 г., когато от лицето на земята са изтрети село Ахора и арменският манастир „Св. Яков“, за който споменава доктор Парот.

Находката

През лятото на 1916 г. в разгара на Първата световна война лейтенант Росковитски излита от своята база на 40-тина километра от Арарат с наблюдателен самолет на руските имперски военновъздушни сили, за да събира сведения за придвижването на турските войски в района. Росковитски и вторият му пилот Хък Хогбен, подвизаващ се по това време в руската армия под кръщелното си име Хампарцум Магърдич Хампарцумян, са снабдени с кислородни маски и имат заповед да извършат някои опити на голяма височина. Те подхождат към Арарат от североизток, заобиколят два пъти планината и по време на второто облитане Росковитски забелязва полузамръзнало езеро върху една тераса по склона. Щом се приближават, вторият пилот му посочва странен, полупотопен и леко килнат на една страна обект, който напомня на огромен ковчег.

Из дневника на Хък Хогбен:

13 юли 1916 г. ...Ние

слязохме на по-малка височина, доколкото ни позволяваше безопасността и направихме няколко кръга около него. Бяхме изненадани от необичайната големина на предмета, защото беше

дълъг като жилищен блок и по размери можеше да се сравни със съвременните бойни кораби. Той беше заседнал на дъното на езерото, като една четвърт от него се намираше под водата. Единият му борд, близо до кърмата, бе отчасти разрушен, а на другия борд имаше голям отвор за врата с площ около 6 кв. м, но самата врата липсваше...

Интересно е, че тези думи на Хък дословно са повторени от лейтенант Росконитски 23 години по-късно пред списание „Ню Идън Магазин“. Какво става по-нататък? Щом се връщат в базата, Росконитски докладва на своя командир, че немците май са докарали някаква гигантска подводница на връх Арарат! Силно впечатлен от разказа му, капитан Курбатов заповядва на Росковитски да го отведе със самолета над езерото.

Командирът им явно е по-начетен от лейтенанта, защото му трябва само един поглед, за да установи, че странният обект в седловината на върха не е никаква секретна немска подводница, а легендарният ковчег на Ной.

Експедициите

Капитан Курбатов тутакси докладва в Санкт Петербург за

находката и скоро пристига императорска заповед да изпрати две сапърни роти в планината. След близо месец двата екипа от общо 150 души най-сетне се добират по различни пътища до обекта.

Из дневника на Хък Хогбен:

29 август 1916 г. Направихме пълни измервания, множество планове и снимки на ковчега. В него открихме стотици малки помещения и няколко по-големи, съградени от талпи, с дебелина 60 см, и високи тавани, а цялата конструкция бе покрита с дебел слой, подобна на восък, боя. Освен това ковчегът в ледника почти през цялата година е замръзнал и това обяснява как се е запазил през хилядолетията.

Докладът, заедно със събраните материали, са изпратени на Николай II, но никога не стигат до него, защото болшевиките вече са разбунили Русия. Самият Росковитски избягва и след дълги митарства се озовава в САЩ, а Хък е погълнат от водовъртежа на болшевишката революция и за дълго време забравя историята с ковчега на Ной. В дневника му открих само още една бележка, която ще цитирам след малко.

Години по-късно доста почтени господа, оцелели от руската армия след сраженията в района, си спомнят за необичайната случка. Лейтенант Пьотр Леслин например съобщава в 1921 г. как чул за откритието не като слух, а като новина от старшия адютант на дивизията, че Ноевият ковчег е открит в седловината между двата върха на Арарат. Полковник Александър Кор, който през 1945 г. пише специална статия за събитието в емигрантското списание „Русия“, издавано в Ню Йорк, пък цитира своя приятел, сержант Борис Руянски от състава на втори сапъорен батальон, изкачил се през лятото на злополучната 1916 г. по заповед на Николай II на ледника и още веднъж изследвал находката.

СНИМКИТЕ

Из дневника на Хък Хогбен:

7 юни 1918 г. Упорито се носи слух, че снимките и изобщо всички материали от експедициите до връх Арарат са изчезнали, защото са привлекли вниманието на Леон Троцки и той ги унищожил или ги сложил в папка, засекретена за вечни времена, а

мълчанието на специалния куриер било осигурено завинаги, като го екзекутирали.

Това са последните записки на Хък за епохалното откритие. По време на Втората световна война американски летци, поддържащи линия за военни доставки между Тунис и Армения, зърват край Арарат нещо, което прилича на голям ковчег и на връщане вземат със себе си военен фотограф. Той прави снимка и по-късно я публикува на първа страница в средиземноморското издание на органа на американската армия – вестник „Старс енд Страйпс“. Кой знае защо обаче днес тъкмо този брой на вестника не може да се намери в никой архив?!

През 1952 г. нефтеният специалист Джордж Джеферсън Грийн лети с хеликоптер над североизточния склон на Арарат и съзира нещо като нос на голям кораб, стърчащ от ледника. Грийн възбудено заснема цяла лента и по-късно показва снимките на познати. След 10 години обаче той става жертва на злодейско убийство в Британска Гвиана, а багажът му, заедно с всички снимки на Ноевия ковчег, изчезва безследно. Мнозина са виждали снимките на Грийн, ала те и до ден днешен не са открити?!

U-2 и спътниците

Днес, в епохата на космическите совалки би трябвало да са на лице по-сериозни доказателства за мистериозната находка на Арарат. Наистина има много доклади на пилоти, летели на шпионските самолети U-2 преди руснаците да свалят Пауърс, и дори една снимка, направена от спътника *ERTS*, разисквана в Американския сенат, но бедата е там, че ледниците на Арарат са подвижни образования и ковчегът постепенно се свлича по склона, снеговалежите го затрупват и той се открива само при по-голямо затопляне на времето.

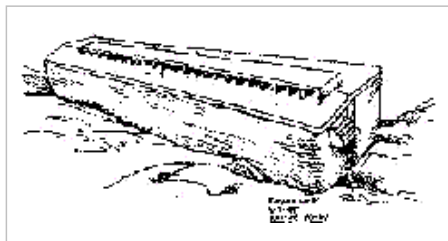
Според мнозина участници в руската експедиция от 1916 г. по това време находката се намира на височина около 4200 м. През 1948 г. обаче турският селянин Рашид попада на ковчег на височина около 3400–3900 м. Според него от ледника стърчи само носа на ковчег и този нос е голям като къща! Най-любопитното в съобщението на *Асошиейтед прес* е, че Рашид често обхождал този район, но при предишните си посещения изобщо не бил виждал нищо подобно. Още едно доказателство, че в днешно време ковчегът ту се скрива в ледовете, ту се

показва

Разказът на Агопян

Рашид, разбира се, не е единственият местен жител, който съзира Ноевия ковчег. Много преди него, още в 1908 г., арменецът Георги Агопян, роден до езерото Ван, бивш войник от турската армия, по-късно емигрант и затворник в СССР и накрая американски гражданин, попадна на Ноевия ковчег, докато придружава вуйчо си на лов в дефилето Ахора. Почти всички изследователи на проблема, включително и най-известния сред тях – Ерил Къмингс, който се е качвал 18 пъти на Арарат и е събрал архив с дебелина 15 м – се срещат с Агопян и го интервюират в продължение на година и половина, но разказът на 70-годишния старец не се променя. Ковчегът все си стърчи над скален перваз, отчасти покрит от сняг, по горната му част има редица от плоски отвърстия като прозорци, а на покрива се мъдри голяма дупка.

Рисунките

По разказа на Агопян художникът Елфред Лий прави подробна рисунка в присъствието на стареца, следвайки указанията му. Без да познава Агопян и който и да е от съвременните търсачи на Ноевия ковчег, в 1983 г. лейтенант Швингхамър от 428-ма ескадрила за такти-

ческо наблюдение на САЩ съзира от самолета си корабоподобен предмет на Арарат и веднага след полета моли познат художник да нарисова видяното по негови указания, докато не се е размилло в паметта му. По-късно Швингхамър и Чарлс Берлиц, друг виден изследовател на проблема, сравняват двете рисунки и откриват удивителни прилики.

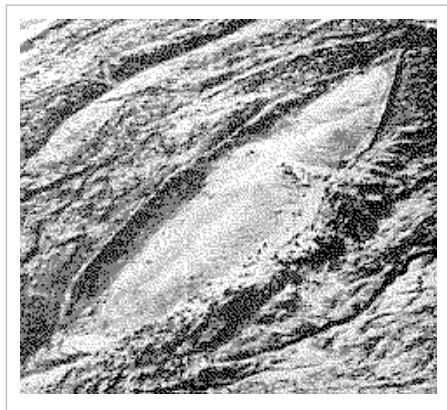
Упоритият Навара

Един от най-ентузиазираниите съвременни търсачи на Ноевия

ковчег е фабрикантът от Бордо Фернан Навара. Първата му експедиция през 1952 г. най-сетне развенча едно голямо скално образувание, което монасите от Ечмиадзин от време оно имат обичай да показват на поклонниците през манастирския телескоп като Ноевия ковчег. На височина 5000 м Навара и съкипникът му дьо Рекие прекосяват един от ръкавите на ледника, изкачват се върху леден конус и когато поглеждат надолу, съзират под леда дълго и тъмно тяло. Щом го измерват с крачки, се оказва, че то е дълго около 130 м. На следващата година Навара отново се връща на Арарат и успява да заснеме предмета под леда, но снимките не стават много убедителни. През 1955 г. Навара за трети път атакува върха и макар природата и местните власти да са против него, след множество перипетии, описани в книгата му „Аз открих Ноевия ковчег“, той изглежда не само успява да отмъкне парче от ковчега, но дори го изнася от Турция. Специалистите от археологическия отдел на музея в Кайро го определят като бял дъб (прословутото гоферово дърво?) на възраст между 5000 и 6000 години. Между другото, днес бял дъб може да се намери чак на 900 км от Арарат.

След 1965 г. Навара предприема още няколко експедиции и продължава да носи образци от ковчега, но повечето специалисти смятат, че той се е вманиачил на тема Ноевият ковчег и пренася дървените парчета от други места. Все пак мнозина сериозни учени смятат, че при толкова много свидетелства на очевидци през вековете може би наистина има нещо на Арарат?!

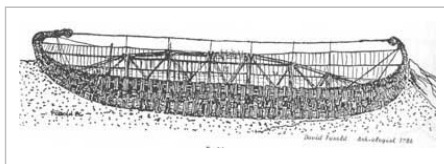
Вторият ковчег

През 1959 г. на 27 км от Арарат в друга по-ниска планинска верига, наричана от местното население Ак Яйла, е открит друг корабоподобен обект, удивително напоянящ на библейското описание на Ноевия ковчег. Той е дълъг почти 150 м, най-голямата му ширина е 45 м, а височината на перилата е 13,5 м. И за разлика от трудно достъпният мистериозен обект сред ледниците на Арарат днес вторият ковчег на хълма Мах-

шер в планината Ак Яйла може да бъде посетен и заснет от всеки, при условие че получи разрешение от турските власти, разбира се. Проблемът е, че ако в Ак Яйла има дървен корпус на огромен дори за днешните ни представи кораб, то той е затрупан под мощен слой от пръст и камъни, приел формата на този корпус.

От лятото на 1960 г. насам са организирани няколко експедиции, в които участват множество изтъкнати специалисти, включително американския астронавт Джеймс Бруин, дето е стъпвал на Луната. Първият успех е отбелязан през 1985 г., когато с помощта на молекулярно-честотен скенер е установено, че под могилата има голям корпус или някакъв друг предмет. Положени са ленти по линиите на посоките, които показват концентрация на метал, и те очертават корпуса на истински кораб.

Според Дейвид Фасолд, ревностен привърженик на тезата, че това е истинският Ноев ковчег, той някога се намирал високо в планината Ак Яйла, но с времето се е плъзнал по склона и се спрял в голямо скално

образуване, което днес пронизва борда му. После ерозията и свлачищата го покрили с кал и пясък, започнал процес на силиконизация⁴⁶ и в края на краищата корпусът се вкаменил, запазвайки формата си. Дори всичко това да не е вярно, трябва да признаете, че разказът на Фасолд за съдбата на Ноевия ковчег е много по-красив от мъглявото описание на Хък.

Лично аз съм склонен да приема тезата на Дейвид Фасолд не защото ми е по-симпатичен от останалите изследователи на Ноевия ковчег, а понеже всичките ми опити да накарам Хък да си размърда задника и да ме заведе на мястото, където през 1916 г. е проучвал останките от ковчега, за да го открием наново, все удрят на камък. Започвам да си мисля, дали този (и само този ли?!) текст от дневника на Хък е мистификация? От семейство Хогбен всичко може да се очаква!

46. Горкото драконче! То е младичко още и не прави разлика между силикон и силикат. И как да прави като умът му е все в бюста на Памела Андерсън. Все пак трябва да се смилите над холографния глупак, защото неговата Церберина, горката, хич не е надарена. *Коментар на Хък Хогбен*

19. Литературни мистификации

Съмненията ми относно достоверността на дневника на Хък изобщо не са случайни. Те ми хрумнаха един ден, когато той подметна, че навремето често си е вадил хляба, като пресъздавал по памет загубени ръкописи. Истината обаче е, че намирането на „нови“ произведения от древни автори е било масово явление и доходен бизнес през Възраждането не само за Хък Хогбен. Най-често са фалшифицирани Ксенофонт и Плутарх, „откривани“ са поеми на Катул и речи на Цицерон. Някои фалшификати са толкова добри, та са били потребни почти сто години, за да се установи например, че от 16-те сатири на Ювенал, само 11 са истински.

На „преводи“ се радват и много романи. Може би най-знаменитият от тях е „Замъкът Отранто“, готически роман на загадките и ужасите, който Хорас Уолпол приписва на несъществуващия италианец Онуфрио Муралто. Не са малко и примерите, когато разни творби от неизвестни автори се приписват на знаменитости. Още приживе, пък и след смъртта на Уолтър Скот във Франция и Германия са публикувани множество „преводи“ на негови произведения („Замъците на Авалон“, „Хебридските изгнанници“ и т.н.), които той никога не е писал. В края на ХХ в. на книжния пазар в България подобно нещо често се случва с „произведения“ на Джеймс Хадли Чейс и Роджър Зелазни.

Литературните мистификации забавляват и талантливи писатели с утвърдено име в обществото. Шарл Монтескьо например „превежда от гръцки“ поемата „Книдският храм“. Българинът Иван Вазов с усмивка на уста пише своите „Японски силуети“, а неговият сънародник Пенчо Славейков изглежда съвсем сериозно създава „Островът на блажените“.

Все пак сред професионалните фалшификаторите през последното хилядолетие най-високо се котират не българските, а библейските текстове. В 1825 г. ерусалимският антиквар Шапиро иска един милион английски лири за един свитък – част от *Петокнижието* на Мойсей. Дълго време никой не се съмняваше, че тази находка е подправена, докато в средата на ХХ в. не бяха открити знаменитите свитъци от

Кумранските пещери край Мъртво море.

Дали пък през XXI в. и „Веда Словена“ на Стефан Веркович няма да бъде реабилитирана? Но за нея ще стане дума по-нататък. А сега да видим как изглежда първата десятка на най-великите литературни мистификатори през последните три века според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозуолъджи Рисърч* (като не броим Хък Хогбен и славянските му последователи, разбира се, за които специално ще стане дума по-нататък):

1.	Джордж Салменейзър (ок. 1679–1763)
2.	Уилям Лодър (1710–1771)
3.	Джеймс Макферсън (1736–1796)
4.	Томас Чатъртън (1752–1770)
5.	Уилям Хенри Айрланд (1777–1835)
6.	Джон Пейн Колиър (1789–1883)
7.	Фридрих Вагенфелд (1810–1846)
8.	Дени Врен-Люка (1818 – сл. 1875)
9.	Константин Симонидис (1824–1867)
10.	Томас Джеймс Уайз (1859–1934)

Песните на Осиан

Докато учи в Кралския колеж в Абърдийн, а по-късно и в Единбургския университет, на Джеймс Макферсън все още не му минава през ума да мистифицира творчеството си. А то не е малко. До 20-годишна възраст Макферсън е написал около 4000 стиха! Ала той е ужасно отчаян, защото някои литературни критици ги обявяват за „високопарни сплетни и глупости“.

Из дневника на Хък Хогбен:

12 март 1758 г. Този шотландец Макферсън е много талантлив, но ще се поболее от оценките на тъпите английски критици. Днес му отворих очите, как може да им запуши устата.

Така Макферсън превежда някои свои творби на галски – езика, на който някога са говорели шотландските потомци на келтите, и ги пробутва за старинни оригинали. Любителите на шотландската история тутакси изпадат в неописуем възторг и молят Макферсън да преведе отделни откъси на английски, за да ги разберат по-добре! Скоро той написва първо на английски, а после и на галски нови 16 стихотворения, които представя за откъси от голяма поема.

Публикуването им в 1760 г. става истинска сензация. Почитателите на Макферсън правят подписка, събират пари и го провождат в планинските усои на Шотландия да открие нови още по-изискани образци от поезията на галски език.

След двегодишно усърдно „търсене“ Макферсън обявява, че е издирил изящна поема за живота на древен келтски крал, живял в III в., и я издава под заглавие „Фингал, древна епична поема в шест книги и някои други стихотворения, съчинени от Осиан, син на Фингал, и преведени от галски език“. Тогава в скептична Англия се появяват първите обвинения във фалшификация. Патриотично настроената шотландска публика обаче купува поемата като топъл хляб.

Макферсън се отнася с презрение към критиката и когато лондонските издатели го молят да представи оригиналния ръкопис на галски, той просто им изпраща нови произведения. Самочувствието му се дължи и на факта, че в поемата си той е вмъкнал няколко истински откъса от песни на Осеан, които наистина издирва и записва из шотландските острови.

В това време се появяват преводите на „Фингал“ на почти всички европейски езици и славата на Макферсън главоломно расте. Гъоте е толкова прехласнат по „Песните на Осиан“, че не само превежда част от тях, но ги споменава в своя „Вертер“, където те изместват от сърцето на героя му поемите на Омир! А шведският крал нарича своя наследник

Оскар по името на сина на Осиан. Скоро из Европа буквално се пръкват хиляди малки Оскарчета и Малвини.

Цели 120 г. учени и издатели се опитват да докажат литературните мистификации на Макферсън. Организиран са специални експедиции, анкети и почти полицейски разследвания. Смята се, че споровете приключват в 1886–1887 г., когато в списание „Селтик Магазин“ резултатите се обобщават в четири обвинения:

1.	Историческата канава на поемите показва, че авторът им е абсолютен лаик в областта на историята на древните келти.
2.	Животът, описан от Осиан, напълно се разминава с научните представи за нравите и обичаите на келтите.
3.	Макферсън не случайно се опитва да скрие собственото си стихотворение „Планинец“, защото то ужасно много прилича на поемата за Фингал
4.	Всички галски стихове, които Макферсън представя за оригинални, несъмнено са преведени от английски, а не обратното, както би трябвало да се очаква.

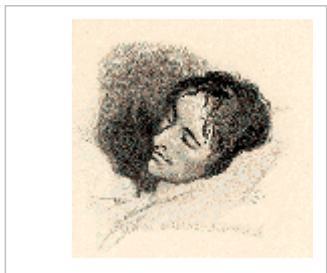
Из дневника на Хък Хогбен:

2 октомври 1887 г. Публикацията в сп. „Селтик Магазин“ е невероятен турлю гювеч от преднамереност, завист и глупост. Историческата канава на творбите на Макферсън му я подсказах аз. В повечето събития съм участвал лично или поне съм бил свидетел. Но понеже никой не ходеше подире ни да си записва случилото се за учебниците по история, сега разправят, че не било така. Глупаци! И битовите подробности Макферсън ги пресъздаде, така както му ги предадох. Научните представи за живота на келтите напълно се разминавали с описаните от Макферсън нрави и обичаи на келтите?! Ами поправете си научните представи, господа тъпанари! Вярно е, че моят приятел Джеймс Макферсън написа „Песните на Осиан“, но това е само защото няколко века по-рано нямаше кой да ги напише.

Томас Чатъртън и отец Роули

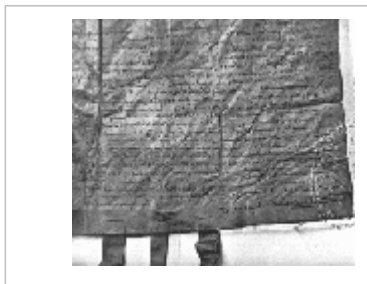
На 24 август 1770 г. в една лондонска мансарда 17-годишен младеж накъсва купчина ръкописи и документи, налива си чаша вино, добавя конска доза отрова за мишки и изпива на екс дяволската смес. Така умира Томас Чатъртън – най-талантливият и най-нешащният от всички

литературни мистификатори на света. А на пръв поглед животът му започва толкова обещаващо.

Най-великият английски поет след Шекспир (по думите на шекспироведа Малоун) се ражда три месеца след смъртта на баща си в бедно семейство – порок, който всяко общество рядко прощава. На 7-годишна възраст Томас се научава да чете и за три години поглъща стотици томове по история, богословие и философия с такава жар, че майка му направо се плаши.

На 11-годишна възраст той публикува първото си собствено стихотворение „На последното Богоявление“ и съучениците му зяпват със страхопочитание. Но вглъбеният Чатъртън не ги забелязва, а продължава да се рови в хранилището на църквата *Сейнт Мери Редклиф* и да попива мъдростта на старите книги. Именно там Чатъртън „намира“ около година по-късно и „Елиноур и Джуга“ – първия от цикъла старинни ръкописи, „подписани“ от отец Томас Роули – действителна личност, която е живяла през XV в. в Бристол.

Лондонските издатели са очаровани и скоро Томас Чатъртън успява да сътвори и да публикува (често без никакъв хонорар) десетки ръкописи от XV в., отличаващи се с изящна мелодичност и дълбока меланхолия. Той започва да снабдява с исторически съчинения и своя приятел, лекаря Уилям Барет, увлечен по миналото на Бристол. В суматохата Чатъртън успява да

попълни и родословното дърво на тщеславния Хенри Бергам, като „намира“ една рицарска поема (естествено пак на „Роули“), където сред участниците в голям турнир се споменава и рицарят Джоан де Бергам. Писането си е писане, но щом младият Томас завършва училището, отново възниква въпросът с препитанието и той става чирак в адвокатската кантора на Джон Ламбърт. За съжаление там с него се отнасят като със слуга, но Чатъртън стиска зъби и продължава тайно да снабдява доктор Барет с „автентични“ материали от историята на Бристол, а лондонските издатели с творби на „Роули“. Накрая и самият той отива в Лондон.

В столицата мнозина (включително и Хък) се възхищават на бедното, но талантливо сираче, ала никой не му помага.⁴⁷

В началото великият Хорас Уолпол, чийто „Замък Отранто“ също е чиста проба мистификация, се отзовава с възхита за поемите на „Роули“, но когато негови приятели му подшувват, че те са съвременни, той тутакси високомерно загърбва младия Томас. По това време издателите на Чатъртън, привърженици на вигите, изпадат в немилост и са напъхани в затвора. Хонорарите стават все по-малки и по-редки, а Чатъртън има лошия навик да купува с тях подаръци на майка си и на сестра си. И когато отказват да публикуват последната мистифицирана поема на „Роули“ Чатъртън посяга на живота си.

Из дневника на Хък Хогбен:

25 август 1770 г. Горкото хлапе! Вечна му памет. Ако литературният пазар не беше се свил толкова, Томас сигурно щеше да стане един от най-добрите в занаята.

Доста време след смъртта му Кольридж, Уърдзуърт, Шели, Кийтс и Байрон преоткриват вече като автор Чатъртън и започват да се питат: дали, ако беше живял поне до 60 години, той нямаше да се извиси над Шекспир.

Алиса и кралица Виктория

Появата на компютрите през втората половина на ХХ в. внесе нова, свежа и твърде любопитна струя в разобличаването на литературните мистификации. В продължение на цели 11 години неколцина американски изследователи манаици подлагаха на стилистичен анализ със специално написани за целта компютърни програми неизвестните дотогава дневници на английската кралица Виктория. И един ден хвърлиха бомбата:

Авторът на „Алиса в Страната на чудесата“ не е математикът Чарлс Доджсън, писал под псевдонима Луис Карол, а английската кралица Виктория! И за традиционалистите, които не вярват на компютрите, бе цитиран откъс от „секретните дневници на кралицата“: „*Навярно*

47. За съжаление по него време плавах с Кук и рядко се връщах в Лондон. Апропо, уж аз съм мистификатор, а в текста за Чатъртън драконът е сложил портрет на Кийтс!!! *Коментар на Хък Хогбен*

мнозина ще зяпнат от изненада, когато узнаят, че зад Чарлс Доджсън и неговия литературен псевдоним стоях аз.“

И в края на ХХ в. вестниците и списанията бяха засипани със сензационни материали за дяволския сговор между кралицата и скромния математик, разказвач на приказки. Много скоро зад всеки от героите в *Страната на чудесата* бе открит член на кралското семейство и „Алиса...“ се оказа... тайната автобиография на кралица Виктория. Разбира се, чуха се и плахи гласове в защита на Чарлс Доджсън, доскорощния номинален притежател на псевдонима Луис Карол. Професорът от Оксфорд Самюъл Бътлър заяви, че цялата история му

прилича на шегата, която си направи в края на ХІХ в. неговият велик съименник, английският писател Самюъл Бътлър, когато заяви, че не Омир е написал „Одисея“, а някаква древногръцка поетеса.

В края на краищата известна светлина върху отношенията между кралицата и Доджсън хвърли същият онзи американски компютър, който разбуни духовете. Щом му качиха по-усъвършенствана програма за стилистичен анализ, той взе високомерно да твърди, че по-големи претенции от кралица Виктория за авторство на „Алиса...“ могат да имат Чарлс Дикенс и... Шекспир.

Ха сега иди, че им вярвай на компютрите!

Из дневника на Хък Хогбен:

12 март 1998 г. Цитатът от дневника на кралицата просто доказва на днешното поколение близостта на Виктория с Чарлс Доджсън и брилянтното ѝ чувство за хумор. Неща, в което никога не съм се съмнявал, защото добре познавах и двамата. Но не съм убеден, че Доджсън беше авторът...

Константин Симонидис

През февруари 1853 г. в Британския музей се появява посетител от

Гърция, който предлага древни ръкописи за продан. След като ги проучва внимателно, сър Фредерик Мадън ги обявява за фалшификати и отказва да ги купи. На другия ден Константин Симонидис донася други ръкописи. Този път Мадън ги признава за автентични и Британският музей се сдобива с нови експонати, които и до днес могат да се видят в неговата сбирка.

Отхвърлените ръкописи Симонидис предлага на страстния колекционер сър Томас Филипс, който не е толкова придирчив. Верен на принципа: купувай и съмнителната стока, за да не изгървеш нещо ценно, Филипс тутакси придобива и явните фалшификати.

Най-голяма радост му доставят първите три книги от „Илиада“, написани на тънък пергамент с изящен почерк. Симонидис твърди, че е събрал ръкописите из атонските манастири, където живял през 1840 г. Проверката установява, че някои от придобитите от сър Филипс ръкописи съвпадат по автори и заглавия с ръкописите в Атон. Внимателното проучване на манастирските сбирки обаче показва, че част от техните ръкописи са подправени. Този факт сменя от Симонидис вината, че той е фалшификаторът. Още повече, че гъркът притежава около 2500 ръкописа, съхранявани в няколко големи сандъка! Как се е сдобил с тях доскоро си оставаше мистерия, но за всеки е очевидно, че не е по силите на един човек да ги съчини. Дори и такива „машини“ за писане като Жорж Сименон, Барбара Картланд и Даниъл Стийл така и не достигнаха до заветните хиляда заглавия. Явно за целта човек трябва да живее поне колкото библейския Матусал. Но тъй като познавам един такъв тип, аз поговорих малко и ето какво открих.

Из дневника на Хък Хогбен:

9 февруари 1849 г. Днес продадох на Симонидис още 845 ръкописа. Този грък е ненаситен! Ако не се налагаше да финансирам национално-освободителната армия на Гарибалди, щях да му покажа среден пръст, ама съм на зор. Уж се пише приятел, а се пазареше като циганин, и затова му пробутах една биография, която ще му изяде главата... Сега пак ще трябва да залягам и да попълвам зейналите дупки в колекцията ми.

Скоро след сделката с Британския музей става ясно, че гръцкият поет Рангавис още в 1851 г. публично обвинява Симонидис, че подправя древни ръкописи. И макар старата вражда между двамата да е

публична тайна (гузен, негонен бяга!) Симонидис напуска Англия и отива в Париж. Там попада на френски граф, страстен колекционер на всичко, свързано с гръцкия поет Нон, живял през V в. И този път, както предвижда Хък, Симонидис допуска груба грешка. Той предлага на графа биография на Нон, написана от автор, живял цели 600 години преди Нон!

През юли 1855 г. Симонидис си навлича гнева на властите в Лайпциг, когато се опитва да продаде „Пастир“ и „История на Египет“. Оказва се, че първите три листа на „Пастир“ са взети от екземпляра, съхраняван в един атонски манастир, а останалите шест са копия. Когато сравняват копията с оригинала, става ясно, че този път няма фалшификация. „Историята на Египет“ от Ураний Александрийски обаче навлича големи неприятности на Симонидис, защото купувачът проф. Диндорф смята тутакси да я препродаде на пруския крал за два-три пъти по-голяма цена. Докато сделката още се уговаря *Берлинската академия* обявява ръкописа за фалшификат и Симонидис тутакси е арестуван. Съдът обаче не го намира за виновен, защото в края на краищата ръкописът на Ураний се оказва истински, а наличието на модерни мастила по някои ръкописи Симонидис оправдава с необходимостта да реставрира повредените текстове.

Следващата сензация гениалният любител на старинни ръкописи предизвиква през 1860 г. в Ливерпул. Тогава той открива сред колекцията от папируси на Джоузеф Мейър фрагменти от *Евангелието от Матей*, записано от дякон Николай по думите на самия Св. Матей петнадесет години след възнесението на Христос. Скоро Симонидис намира и други фрагменти от библейски текстове в папирусите, но никой не му вярва. Щом чуят името на Симонидис, специалистите в един глас се провикват: фалшификат! Обвиненията рухват едно след друго. Ръкописите не са написани с един почерк, както твърдят учените първоначално. А в Египет са намерени и други папируси от I в. Но само заради лошата слава на Симонидис и до ден днешен сбирката на Мейър така и не е получила безпристрастна оценка!

В 1862 г. Симонидис успява да си го върне на англичаните. Той прави за смях Тишендорф, който настоява, че е открил в Атон Синайски кодекс от IV в. Всъщност преписът е на Симонидис и е направен с намерение да бъде подарен на руския цар Николай I. Ала учените пак се заждат и се напъват да докажат, че преписът на Симонидис е...

оригинал.

След пет години един от най-големите авантюристи на XIX в. си отива от този свят, като пропуска шанса да стане вторият след Хък Хогбен най-велик познавач на древните ръкописи за всички времена. Може би, защото макар да е роден в православна Европа, все пак е простосмъртен.

Мериме, Пушкин, Ханка и другите

Литературните комплекси и користните подбуди не са единствените двигатели на литературните мистификации през XIX в. Любовта към родината и възвеличаването на народните корени също създава доста работа на критиците и изследователите. Когато например Проспер Мериме публикува сборника с романтични пиеси от името на измислената испанска актриса Клара Газул, все още всичко изглежда най-безобидно забавление. Окуражен от успеха на първата си мистификация обаче, той издава и стихосбирката „Гусла“ от несъществуващия сръбски поет И. Магланович. И първи на въдицата пак се хваща гениалният наивник Гьоте. Великият немски класик написва хвалебствена рецензия, а руският му колега Пушкин с патриотичен плам превежда 11 песни от „Гусла“ за собствения си цикъл „Песни на западните славяни“. Чак тогава Мериме се сконфузва и в писмо до С.А.Соболевски пише: *„Предайте на Пушкин моите извинения. Чувствам се горд и в същото време се срамувам, че го подведох.“* Но Пушкин изобщо не се обижда, защото десет години преди това сам е „превел от латински“ собственото си стихотворение „На Лициния“, а в статията „Последният от роднините на Жана д'Арк“ с лека ръка вмъква писмо, уж писано от Волтер.

Изобщо фалшивите истории на разни народи са любимо поле на литературните мистификатори. Доста популярни сред читателите през XVIII и XIX в. стават умело мистифицираните „История на Формоза“ от Джордж Салменейзър, „История на Финикия“ от Фридрих Вагенфелд и „История на Римска Британия“ от Чарлс Джулиъс Бъртрам. Най-големите патриоти сред литературните мистификатори на всички времена обаче несъмнено са шотландецът Джеймс Макферсън и чехите Вацлав Ханка и Йозеф Линда.

В началото на XIX в. на практика не съществува история на чешка литература и по съвета на Хък Хогбен неговият приятел Вацлав Ханка решава да запълни този пропуск. Той написва поема и я скрива в църквата на град Кралев Двор. После я „намира“ и я публикува под името „Краледворски ръкопис“. В 1818 г. той великодушно предава „находката“ си в Чешкия музей в Прага и за награда тутакси е назначен за ръководител на литературния отдел в музея. По-късно Вацлав Ханка става професор и, докато е жив, никой не си и помисля да разобличи фалшификацията. Нещо повече! Той се сдобива с достойни последователи.

Според специалистите от *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* ето как изглежда първата десетка на най-прочутите творби с патриотичен привкус в световната литература, за които има съмнение или твърдо е доказано, че са мистификация:

1.	„Илиада“ и „Одисея“ от Омир
2.	„История на Римска Британия“ от Бъртрам
3.	Почти всички творби на Уилям Шекспир
4.	„Вортигърн и Роуина“ от Самюъл Айрланд
5.	„Песните на Осиап“ от Джеймс Макферсън
6.	„Слово за похода на Игор“ от неизвестен автор
7.	„Краледворският ръкопис“ от Вацлав Ханка
8.	„Зеленогорският ръкопис“ от Йозеф Линда
9.	„Гусла“ от Проспер Мериме
10.	„Веда Словена“, съставена от Стефан Веркович

Веда Словена

Сто години след като Макферсън публикува *Песните на Осиап*, в Белград излиза един сборник, който мнозина тутакси обявяват за негов аналог.

Бре, Орфене, млади свирелжия!

Сички юнаци сърце имат,
кой на пушка, кой на сабя;
с пушка дребна лова да ловет,
со сабя на юдинско поле да се бият,
един другум нам да си дадат.
Орфен млад юнак сърце нема
не на пушка, не на сабя,
и той со пушка дребна лова да лови,
стару майку дар да утнесе,
сладка вечеря да си зготви,
кога на трапеза седне,
да си яде дребна лова,
и Орфена фалба да си фали,
че си има юнак над юнаци!
Нит на сабя сърце има,
сос юнаци на Юдинску поле да се бия,
и той нам да си даде,
сички Юди да зачуди.
Тая дарба Орфен си не има,
лю си има сърце свирка да си свире,
лю де иде в ръка си свирка държи,
кога засвири тая юдинска свирка,
сички Юди се на поле збират,
да си слушет шо е тая свирка,
с коя дур и планини заиграват,
та се люлет как се люле малко дете в люлка!

Така започва древната българска песен за „Орфеова женитба со керка на Арапска крале“, открита и обнародвана в 1867 г. от Стефан Веркович – сръбски и български археолог, както той сам се нарича. За нея Веркович получава златен медал на Първата всеруска етнографска изложба в Москва и в същото време разпалва най-яръстия литературен спор на Балканите през XIX в., който се прехвърли чак в XXI в. та и до днес не е стихнал.

Нещастieto на Веркович е в това, че той се захваща да събира песните във време, когато в Европа все още не са стихнали споровете около мистификациите на Макферсън и Ханка. Повечето западноевропейски учени са предубедени и мнозина с лека ръка отхвърлят, без да са чели (!),

не само песента за Орфей, но и публикуваната в Белград през 1874 г. първа книга на сборника „Веда Словена“. Всеки критик високомерно смята за достатъчно да цитира съмненията на предшественика си, без някой сериозно да анализира текстовете. За жалост обвиненията срещу Веркович са подкрепени и от именити българи като Иван Вазов, Пенчо Славейков, Иван Шишманов и Михаил Арнаудов.

Любопитно е обаче, че гледните точки са различни. Западноевропейските учени изобщо не схващат тънкия нюанс, че Веркович е изпратен от сръбското правителство да намери доказателства за славянския произход на населението в Македония като отпор на турските и гръцките домогвания, а със събраните песни той доказва, че това население е... българско. И докато на западниците донякъде им е простено, че не могат да се оправят с вечните крамоли между южните славяни, вместо да запечат дитирамби за Веркович, мнозина българи просто емоционално не искат да приемат, че един босненски сърбо-хърватин може ще извади на бял свят толкова сериозното доказателство за етническия произход на населението в Македония.

Несъмнено обаче и самият Веркович има вина за отношението към „Веда Словена“. Той не само си позволява да нанася поправки в оригиналните текстове на песните, събрани от крушовския учител Иван Гологанов, но и силно повлиян от Раковски, постоянно се опитва да изтъкне на преден план древния „сканскритски“ корен на българите, с което на практика измества темата на дискусиите. Заради тези стремления на Веркович някои учени с основание го набеждават в лековерие и наивност. И те насочват гнева си срещу „главния мистификатор“ – бедния даскал Иван Гологанов. Главите ми обаче не го побират как такъв мастит учен като проф. Михаил Арнаудов например, не си дава сметка, че ако грамотният, но лишен от някакъв свръхталант учител Гологанов наистина сам е съчинил тези *триста и няколко хиляди(!)* стиха, включени в двата тома на „Веда Словена“, той би трябвало да бъде обявен за втори епически поет на всички времена след Омир! При това втори само

хронологично, а не по мащабност на начинанието!

Последната дискусия през 80-те години на ХХ в., предизвикана от покойния приятел на Хък Годор Ризников, направо помете много от „доказателствата“ за мистификациите на Веркович и Гологанов, но бе задушена по политически причини от комунистическото правителство в България. Така необходимата за академичните учени вековна дистанция от появата на „Веда Словена“ отдавна е преодоляна. И е крайно време наука да се отърси от пристрастията си. Особено като се има предвид, че Хък явно няма пръст в тази „мистификация“.

Из дневника на Хък Хогбен:

2 май 1997 г. Моят приятел, поетът Борис Христов е подготвил ново разкошно двутомно издание на „Веда Словена“, като джентълменски е включил не само оригиналните текстове на песните, но и главните трудове на критиците им. Дано то да отвари пътя на всички непредубедени учени за сериозен анализ. Прочетох отново всички текстове и съм убеден, че бъдещите езиковедски, литературни, етнографски и исторически изследвания на песните от „Веда Словена“ ще трябва да хвърлят повече светлина поне върху пет въпроса:

1. Коренно население или преселници на Балканите са били траките?
2. Какво се е случило с тракийския етнос след славянизацията на Балканския полуостров?
3. Какъв е произходът на помаците?
4. В какво се състои разликата между Аспаруховите и Куберовите българи?
5. Доколко са съхранени във фолклора след приемането на християнството езическите поверия и божествените пантеони на траките, славяните и прабългарите?

И тогава много песни от „Веда Словена“ ще влязат в българските читанки.

Три послеслова

I. Послеслов на дракона

Хич не се подлъгвайте по патетичните слова в последния цитат от дневника на Хък Хогбен в главата Литературни мистификации. И аз дълго време гледах сериозно на него. На дневника имам предвид, разбира се! Защото възприемах всичко, написано в този дневник, като сведения, размисли и оценки на очевидец и деен участник в събитията! Първите догатки и съмнения относно достоверността на записките възникнаха в главите ми един ден, когато неочаквано открих, че цели пасажии от дневника на Хък са цитирани (без позоваване на източника?!) в телевизионната поредица „Загадъчния свят на Артър Кларк“ и няколко книги, написани въз основа на нея. Вярно е, че Хък и Артър са приятели, но още по-вярно е, че Артър Кларк пише фантастика, нали?... Въпросът е кой от кого е приписвал? Ако се окаже, че Хък е приписвал от Артър, ще трябва да преработя книгата си и да изхвърля всички цитати от дневника на Хък.⁴⁸

В същото време обаче, онези твърдения, които можеха да бъдат проверени, като ги съпоставях с други, много по-надеждни(!) от Хък източници, издържаха изпитанието. За същността на някои мистери (като историите на Снежния човек, на Огопого и на моя приятел – Чудовището от Лох Нес) пък се уверих със собствените си очи. Така че, признавам, съм малко раздвоен.

Най-сериозните ми съмнения са свързани със съдбата на съкровището от Оук Айланд (там явно Хък нещо ни будалка или поне не ни съобщава цялата истина!) и връзката на Хък с Мадарския конник (където той направо умаловажава своето участие и същевременно очевидно се надценява!). Що се отнася до отношенията му с Леонардо да Винчи и графиня Батори, моето скромно мнение е, че Хък се самозаблуждава или, иначе казано, лъже.

В случая с Леонардо той иска да се изкара по-гениален или най-малкото поне точно толкова гениален, колкото е бил великият да Винчи. Ако четете внимателно тази част от дневника му, непременно ще

48. Драконът никога няма да преработи книгата си, защото обемът ѝ ще падне поне с една трета, а, което е по-важно!, хонорарът му ще се смъкне на половина! А ви гарантирам, че това той няма да може да го преживее! *Коментар на Хък Хогбен*

усетите, че той (имам предвид Хък) изобщо не е могъл да преодолее завистта си и дори на две места едва ли не се идентифицира със самия гений.

А с графиня Батори случаят е от ясен, по-ясен. Хък очевидно е бил неин любовник и партньор в кървавите ѝ извращения, а когато полицията се е намесила и ножът е опрял до кокала, той просто е побързал да се дистанцира от нея и за всеки случай е фалшифицирал и дневника си.

А сега ще се спра само на десет неоспорими факта, които кой знае защо никой от специалистите на *Хогбен Фаундейшънс Криптозулъджи Рисърч* не можа да открие в личния архив на Хък Хогбен:

1.	Защо в дневника на Хък никъде не се споменава, че датата на Тунгуската катастрофата странно съвпада с деня, в който Хък и баща му се завръщат от последното си съвместно пътешествие из Вселената?!
2.	По каква причина Хък крие от нас, че лично е участвал в експедицията, която откри алуминиевия колан на адмирал Чжоу?!!
3.	Защо Хък не споменава, че преди семейството на капитан Деспард да наеме знаменитата „Къща на Св. Ана“ в Челтнам, той е живял там цели два месеца?
4.	Как стана така, че когато Ана-Мария вкара в компютъра счетоводните отчети на Хък за последното хилядолетие, така и не можа да открие ведомостта за продадените „древни“ ръкописи?
5.	Срещал ли се е Хък Хогбен с Джоузеф Мейър между 5 април 1860 г., когато изважда „съндъка“ от Оук Айланд, и 12 юни 1860 г., когато Симонидис открива сред колекцията на Мейър „библейски“ текстове?
6.	Защо в счетоводните книги на Хък е отбелязано, че нещастният шотландски фермер Тед Ноубъл, на когото черната пума изяжда овцете през 1980 г., дължи много пари на Хък, а дневникът мълчи по този въпрос?
7.	С какво може да се обясни фактът, че един от откривателите на Ноевия ковчег вече почти сто години не може да намери време да го покаже на хората?
8.	Защо въпреки неограничените си възможности да пресича съветската граница Хък така и не извежда своя приятел Кирилиан откъд „желязната завеса“?
9.	Доколко Хък има пръст в мистификациите на младия Чатъртън и дали той лично (просто от завист!) не се е напъвал да надмине ненадминатия Шекспир и като е видял, че работата не става, не е подхвърлил творбите си на клетото хлапе?
10.	Дали по-късно Хък не е успял да пробута някои преработени свои песни на нещастния селски учител Гологанов и затова толкова се репчи за „Веда Словена“?

Обещавам, че някой ден непременно ще намеря отговорите на тези въпроси.

II. Послеслов на Хък Хогбен Вмъкнат от редакторите в осмото и всички следващи издания на „Мистерии“ по изричното настояване на Хък Хогбен. *Бел. на ред.*

Налага се да уточня някои неща, свързани с моя така превъзнесен и толкова обругаван от дракона дневник. Работата е там, че той съществува в две форми – личен (т.е. неприкосновен!) и за обществено ползване. Втората форма се появи преди много-много години, когато веднъж, скрит зад един скрин, спипах баща ми да чете записките ми. Не му се обадох, нито пък протестирах. Просто от този ден нататък започнах да си водя дневника в два екземпляра и вторият беше предназначен специално за стария Хогбен.

Любопитният като сврака дракон, разбира се, попадна на манипулацията екземпляр. И така му са пада, защото нахалникът си натика носовете в него, без да пита! Бързам да заявя: манипулациите с явния ми дневник съвсем не означават, че той е неистински. Просто в него липсва част от истината, а някои детайли за по-голяма „достоверност“ са предадени в хиперболичен вид – обичаен прием, присъщ на всеки разказвач, участник в някое събитие, който желае да героизира това събитие и най-вече самия себе си. С две думи, нещата в публичния ми дневник са натаманени така, че да се харесват на баща ми или пък да го ядосват в зависимост от тактическите цели, които съм преследвал в дадения момент.

Що се отнася до съпричастността ми към някои мистерии на Земята, не само, че никога не съм отричал, а, напротив, винаги съм се гордял, че съм бил приятел и дори партньор на такива надарени личности като Роджър Бейкър, Барух Спиноза, Йеронимус Бош, Леонардо да Винчи, Влад Дракула и Сирано дьо Бержерак например. Пък и не само те са научили нещо от мен, а в известна степен някои от тях бяха мои учители. Никога не съм крил и не крия моето пристрастно отношение към борбата (а тя си е същинска борба!) за запазването на такива уникални животински видове на Земята като Снежния човек, Чудовището от Лох Нес, Огопого, Манипого, Чамп и техните братя и посестрими.

Проблемът е друг. Като чете книгата на дракона, човек няма как да не изпадне в заблудението, че по един или друг начин аз съм забъркан във всички мистерии на Земята. Кълна се, че това не е вярно! Моята

съпричастност към някои загадки на Земята е капка в морето в сравнение с бъркотиите, които е забъркал и продължава да забърква баща ми. Все пак аз съм живял само малко повече от 1300 години на Земята, докато баща ми е тук от няколко десетки милиарда години. Всъщност от както Земята съществува, защото той е създал.

Та, за да разсея всякакви недоразумения, и аз по маниера на дракона ще ви предложа два списъка.

10-те най-прочути мистерии, в които аз, Хък Хогбен, имам пръст, но още не е дошло времето да разкрия всички подробности:

1.	Летящият холандец
2.	Растителните агнета от Татария
3.	Хвърчащите розови жаби
4.	Светещите кукумявки
5.	Шотландските каменни топки
6.	Светлинните кръгове в морето
7.	Загадката на „Мари Селест“
8.	Уайомингските човечета
9.	Статуите на остров Пасха
10.	Кръговете в нивите

И 10-те големи загадки, с които аз, Хък Хогбен, нямам нищо общо:

1.	Астрологията
2.	Потъването на Атлантида
3.	Кабала
4.	Египетските пирамиди
5.	Проклятието на фараоните
6.	Нумерологията
7.	Кетцалкоатл
8.	Зомбитата от вуду

9.	Бермудският триъгълник
10.	НЛО

III. Допълнителен послеслов на дракона

Книгата ми трябваше да претърпи осем издания, за да разбира,
ЧЕ СЪМ БИЛ ИЗМАМЕН!

Отчай си ума, Хък!

Защото, холографният дракон още не е казал последната си дума!

КРАЙ

© 1999 Милан Асадуров

Източник: <http://stalker.dir.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/609>]